

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

091
OF

Harvard College Library

FROM THE BEQUEST OF
JOHN HARVEY TREAT
OF LAWRENCE, MASS.
(Class of 1862)

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤῷ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΘΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΜΕΤΑΕΥ ΤΟΥΤῳ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ.

ΤΟΥ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ἐν ἣ προσετέθησαν εἰς τὸν οἰκεῖον αὐτῶν τόπον αἱ ἐπιδιορθώσεις καὶ προσθήκαι
τοῦ αὐτοῦ μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων

ἐπιμελεία καὶ τυπογραφικὴ ἐπιστάσις

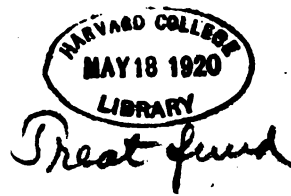
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΩΝΟΥ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΥ
1860

Cy9091.10F

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Η ἱερά καὶ χαρμόσυτος τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, περιέχει Ἀκολουθίαν, κατὰ συνέθειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῆς Πάσχα πρῶτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὀνομάσθη δὲ Πεντηκοστάριον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλης ἑορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικόν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπεμένων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἐβδομήκοντα δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζεται συνήθως Τῶν Ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάριον, δῆλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ ψάλλομεν εἰς τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς, φέρει πῆν, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι ψάλλοντες πρότερον τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυναπτομεν ἔπειτα καὶ τὰ Τροπάρια ἐκεῖνα. Ἐκ τοιαύτης αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρούσης βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιεῖται δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλά· οἱ δὲ ὀνομαστὴ ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶναι οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἁγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτη ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· ἔτι δὲ Κωνσταντῖνος, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Καλλιπὸς ὁ Ξανθοπέλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρῶτων, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητῆ τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὀκτωήχης Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἤκμασεν, ἰσορρήθησαν ἀλλαχού τὰ πάντα, καὶ ὁ βουλόμενος εὕρισκει αὐτά (1).

Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὃς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δευτέρου Ἰδιόμελου τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνοεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρὶς καὶ ὁ χρόνος, καὶ ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶναι ποιητὴς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν, ψαλλομένου κατὰ τὸ Ψυχασάββατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δὲ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Εὐχέλαιου, δῆλον ἐκ τῆς ἀκροσχιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ παράδοξον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροσχιχίς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Εὐχολογίου, εἶναι ἡ μαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΕΞ, εἰς δὲ τὸ Ἀγιασματάριον, μελισθεῖσα προσέτι καὶ εἰς δύο σίχους,

ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως· Εὐχῆς Ἑλαίου ψαλμός ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὁμῶς ὁ Ἀρσένιος, οὗτος, ἀδελόν· εἰκάζεται μόνον ὑπό τινων, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ'. ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ι'. αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὅστις, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραψεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολήν. Τὴν εἰκασίαν ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώδης, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος τοῦ Δεσπότη, τοῦ ἐπιγραφόμενου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαστικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μετὰ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι θαλαδῆ, ὁ Λέων ἐχρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκά Ἑωθινά, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινόν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασίλειος, ἀναβὰς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἔστειλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἀξίωμα, τὸ μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα πρῶτον. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτό, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπόται· ὅστις δὲ προσωπικῶς συνελάλει μετ' αὐτῶν, ἔλεγεν· Ἡ Βασιλεία σου· καὶ, Βασιλεῖ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Παρασκευῆς τῶν Βαίων Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Πόιηρα Λέοντος τοῦ Βασιλέως, αὐδῶνα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τούτον, ὃς τις ἐπωνομάζετο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αὐτοκρατορεῖσθαι· Σοφός δὲ, διότι, γινόμενος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ διδασχέας, ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως· καὶ προσέτι, διότι ἐχρημάτισε Σερμὸς τῆς σοφίας προσάτης καὶ ὑπερασπιστῆς. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Ἰουνίου 11, ἡμέρα γ'. τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τούτου συγγράμματα, Νομικά, Τακτικά, Χρησμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἔξω τοῦ παρόντος ἡμῶν σκοποῦ.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πολὺ νεώτερος τοῦ Λέοντος, ἦτο Καλλιπὸς τοῦ Ξανθοπούλου υἱός, Μοναχὸς τὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος· ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἢ κατ' ἄλλους, τὸ

(1) Ὅρα τὴν τῇ Μ. Ὁρολογίῃ ἐκδοσιν, Τυπογρ. Φαίνικος.

1350 έτος. Ούτος, έκτός τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καί τινων ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καί πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοῦτοίς καί τὰ ἐν τῷ Τριῳδίῳ καί Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτω· « Νικηφόρου Καλλιόστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ... » ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου, καί καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων ». Ἐπὶ πᾶσι δέ, ἐποίησε καί τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν φαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καί περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά, ὃς τις ἐπιγράφεται ποιητῆς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὅτι οἱ πλείεσθαι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δέ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφισβῶντες ἐπομένως καί περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν ἦναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καί οἱ ἕτεροι δύο ἱαμβικοί, (ὁ εἰς τὰ Χριστοῦ γεννα δηλ., καί εἰς τὰ Θεοφάνεια) ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου, ἐπωνομαζομένου Ἀρκλά. Τῆς ἀμφισβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὃς τις καί Γεώργιος Πάρδος καλεῖται, καί Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν, ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τούτον, « Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασι, τοῦ Ἀρκλά ». Ὁ δὲ Μάρκος, « Ἐτερος Κανὼν ὁμοίος, ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ ». ἕτεροι δέ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρκλά, οἷς καί ἐγὼ συντίθεμαι ». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τούτον ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο ἱαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καί τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμάζει παντάπασιν ὡς συγγράμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἄν καί πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσιν τούτον εἰς τὸν ποιητὴν τῶν δύο ἱαμβικῶν Κανόνων, κἀκείνους πάλιν εἰς τὸν πάμμεγαν Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, « Ἐγὼ οὐκ ἔχων γενέσθαι ῥαδίως » τῆς τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τούτον τὸν Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδίδωμι ἐκείνων τῶν δύο ἱαμβικῶν καί ἄλλον τεχνίτην ἐκείνοις ἰδιαίτῳ, ἐτέρῳ τινὶ τούτου παραπήγνυμι, ὃς τις ἂν εἴη ἐκείνος· καί οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω προσνέμειν, κατ' αἰτίαν τοιάνδε ». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης του, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα, ἔπου δὲν πρέπει, καί ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἡδύνατο τάχα καί ὁ τοῦ Κανόνος τούτου ποιητῆς ν' ἀλλάξῃ φράσιν, συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καί ἐπιτρέφων συμπερασματικῶς πρὸς τὸν Δεῖον Ἰωάννην, λέγει· « Τοῖνον, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνέ, χρεώσθαι χάριτας τοῖς παραλείψασιν ἐπὶ σὲ τοὺς τοιοῦτους Κανόνας· καί εἰσποιητάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς οἶα καί γεννησάμενος αὐτούς, καί οὕτω πληθύνας τὰ τέκνα σου, δέξαι καί τρίτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώτατον Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγράφεσθαί σοι καί αὐτὸν κατ' ἐκείνας, ἵνα πανάριον, ὃ ἐστὶ Δίδη ἢ Ἀρκλίον, εἴτουν κιθώτιον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τούτο, ὡς φασιν οἱ ἱδμονες Ἰωάννου Ἀρκλά; (ὅτι δηλ. οὐ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρκλάς)... Ἐάν δὲ οἱ μαρτυρήσουσες καί πιστωσόμενοι τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καί οὕτω, καί τίθεμαι τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν· ὅτι δηλ. ὁ Κανὼν, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προλεγόμ. εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ΙΒ'. αἰῶνα, κατ' ὃν οὗτος ἤμαζεν, ἂν καί τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀναπόδεικτον κατ' αὐτὸ καί ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καί φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βιβλία παραδίδουσιν ἐπιστηρίζομένη, ἀπέδιδε τὸν Κανόνα τούτον, ὡς καί τὰς λοιπὰς δύο ἱαμ-

βικὰς, εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καί αὐτὸς ἐννοεῖτο κοινότερον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀρκλάς. — Τὸ δὲ Ἀρκλάς τοῦτο ἐσχηματίσθη μὲν εἰς ἀρσενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ Σηλυκου Ἀρκλα, κατὰ συγκοπὴν γενομένου ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκουλα (Arcula), τὸ ὁποῖον, ὡς ὑποκοριστικὸν τῷ Ἀρκα (Arca, Κιβωτός), σημαίνει Κιβώτιον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν, ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου Κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλεύην, καθὼς ὁ Εὐσταθίος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ὑπομνήματι· ὃς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, πότε, καί ὑπὸ τίνων, ἢ ποῖαν ἐννοίαν χλευασικὴν ἔχει τὸ Ἀρκλάς, μέμψεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταράται τὰς χλευάζοντας τοιοῦτους ἀνδρας ὀνομαστους, οὕτω λέγων· « Ὅσοι δὲ Χοιροδοσκόν, τὸν τὴν λογιστὴν τοσούτον, σιλῶ λείνουν, εἶεν ὑπὸ συδῶτην ἀγόμενοι· καί οἱ τὸν Ἀρκλᾶν δὲ λαλῶντες, ἀποθήκης τοιαύτης εἶεν ἐπάξιοι, εἴαν πλαττόμενοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράφουσιν ἀνδράσι περιωνύμοις ». Ἀλλὰ, δοθέντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοιαυτοτρόπως, εἴαν ἦτο συγχωρημένον, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρκλα, λέξις τῆς λατινικῆς γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτός τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καί τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων ἐν εἰδὲ κιθωτὶς ὀρθῶς κατασκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκίδια (1), ὅπως ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τῆτο ἴσως ἐπωνομάσθη Ἀρκλάς ὁ Δεῖος ἅγιος Πατήρ, ὡς ἐξάμενος, τρόπον τινά, ἐπὶ τινος Ἀρκλας καί σκοπιᾶς· τρετίσιν, ὡς ἄγρυπνος φύλαξ καί φρενὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καί προμαχὼν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχητος, καί ἀπρόσδοτος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καί ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καί ἔπαινον, ἀντὶ ὕβριος καί χλεύης. Καί ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγραφέων καί ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτῆς ἔγειναν κατὰ καιροὺς πολλαὶ καί διαφοραὶ, καί ὑπὸ διαφορῶν Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καί τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτῆς ἐκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεστέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεστέρα δὲ πάντως τῆς τῷ Ψαλτηρίου, καθὼς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰωστίνου Δεκαδύου τῷ ἐκ Κερκύρας. Ὁ ἐλλόγιμος ἅγιος καί φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέδωκε τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκδώσῃ ἔπειτα καί ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικά, ἐπαινῶν, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησιν του, τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλά, καί τὴν πρὸς ἐκδοσὶν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανυκίου τῷ πρεσβυτέρου, ὅτω λέγει περὶ αὐτῆς· « Τῆτον τοῖνον συνεργὸν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιπα, ἔδοξέ μοι τὴν Δεόπνευστον βίβλον τῶν Δείων πρῶτον ἐντυπώσαι Ψαλμῶν, τὸν τε ἀρίστως ταύτην καί ἀξίως τῷ ἐν αὐτῷ Πνεύματος συνθέμενον Προφήτην ἄμα καί Βασιλέα, ὡς πέρ τινα πρόδρομον, καί κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' ἐπολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν Δείων προεκπέμψαι Γραφῶν· οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ καί τὸ Τριῳδίον, καί ὁ καλεῖν ἡμῖν ἔθος Πεντηκοσάριον, μετ' ὃ τὴν Παρακλητικὴν, Θεοῦ συναιρομένου, τυπώσομεν· ταυτὶ γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τῷ Θεῷ Ἐκκλησιασταῖς πολλήν τε καί μεγάλην τὴν χρεῖαν παρέχεται· κατ' ἐξάαιρετον δὲ ἡ Δεία τῶν Ψαλμῶν αὕτη βίβλος ».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τῷ Δεκαδύῳ φαίνεται

(1) « Μὲν εἰσιόντες τῶν ἐκκρεμῶν τῷ τείχεσ, καί προνευσσῶν ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρκλας οἶδε ταύτας ἢ κοινῇ καί πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κελῶν τὰς σπάθας εἰλκυσαν » (Νικήτ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ. β.).

ἀναντιρρήτως, ἔτι τὸ Ψαλτήριον ἐξεδόθη εἰς τύπον πρὸ παντός ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικῷ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις αὕτη τῷ Δεκαδύῳ, ὡς μὴ ἔχουσα σημειωμένην τοῦ χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ἔτι ἔγινε περί τὸ 1498 ἔτος, δηλόν, ὡς ἡ πρώτη τῷ Πεντηκοσταρίῳ ἐπρεπε ἀκλεσθῶς νὰ ἐνεργηθῇ, τὸ βραδύτερον, περί τὰς ἀρχὰς τῷ 15. αἰῶνος, κατὰ τὴν τῷ Δεκαδύῳ ὑπόχρεσιν (1). Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἐπληρώθη· καθότι οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκοσάριον, οὔτε οἱ περί τῶν ἑμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων γράψαντες, ἀναφέρουσι Πεντηκοσταρίῳ ἐκδοσιν, δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύου γενεμένην ὑπ' ἄλλου τυπογράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἀλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1515 ἀπεβίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι μετὰ τὸ Ψαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῷ 1523 καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷται καὶ Μηναιῶν ἐκδοσις ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρίῳ καὶ Γακώβου τῶν Σπινέλλων γενεμένη, ἣτις λέγει ῥητῶς, ἔτι πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι τῶν Μηναιῶν ἐκδόσεις (2)· καὶ ὅμως οἱ ἀνὰ χεῖρας εὐρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμβουλὴν, οὐδεμίαν Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν ἐν τοσούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν· ἐνῶ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς δαπάνης ἡ σμικρὴ πρὸς τύπωσιν αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ ἡ χρῆσις βιβλίου χαρμεσύνης,

(1) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ψαλτηρίου τυπούμενον ἐπιγράμμα Σίγῃ σον Ὀρφεῦ, κτλ. εἶναι ποιήμα τοῦ Δεκαδύου τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Ψαλτηρίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μεδιολεόνεις, τῷ 1481 γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Κράτωνος· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῷ Κρητῶς, ἐκ πόλεως Χόνδακος, τῆς νῦν καλεμένης Χανιά, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν σχηματισθεῖσα Κάνδια (Candia), ἡ τε νῆσος καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἱαμβικός στίχος, ὁ ἀνωθεν τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ ἐπιγραφόμενος, Δαυὶδ Προφήτου καὶ Βασιλέως μέλος· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφάρη κατ' ἀγνοίαν εἰς τὰς νεωτέρας τοῦ Ψαλτηρίου ἐκδόσεις διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἦγουν, Δαυὶδ τοῦ Προφήτου, κτλ.

(2) Ἰδοὺ καὶ αὐτὸ ἡ ἐπιγραφή τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως· « Τὸ παρὸν Μηναιῶν ἐτυπώθη Ἐνετίῃσι μετὰ πειλῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναιῶσις. Διὸ συνειχωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τῶν Ἐμετέρων τῷ κυρίῳ Ἀνδρίᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις, » στατηροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν Ἐνετῶν, δι' ἐτῶν κ'. κτλ. ». Ἡ ἐκδοσις αὕτη σφιερώθη εἰς τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάννου Μινδονίου τοῦ ἱατροῦ, ὅς τις, ἐπαινῶν αὐτὴν, οὕτω λέγει· « Καλλιστὸς γὰρ καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων » ὅγε παρῶν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἀνδρας σοφία καὶ ἀρετῇ » τῆς ἄλλους ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξέν, πρωτοπαπᾶν Ναυπλίου, ὅς τις πάσῃ ἐπιμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διώρθωκε κτλ. ». Ἐκ τούτου γίνεται δηλόν, ὅτι τότε πρῶτον παρεισκήθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ ποιήματα τοῦ Μαλαξοῦ (Ὅρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 3)· καθότι τὸ ἀνωτέρω Μηναιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ Φεδρουαρίου μηνός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγ. Βλασίου, Ἀπόστιχα, καὶ Αἶνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἰνῶν· εἰς δὲ τὴν τοῦ ἀγ. Θεοδώρου τῷ Τίρωνος, Πεντηκοσάριον πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῶ ἐνόματι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὡσαύτως ἀπηγγεήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Λιτῆ εἰς τοὺς μ'. Μάρτυρας (Μαρτ. 9.), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην τὸν τῆς Κλίμακος (Μαρτ. 30.), Ἀκολουθία πληρεστάτη καὶ ἐορτασίμος εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (Μαρτ. 17.)· ἦγουν Προσόμοια διπλᾶ, Ἀπόστιχα, Αἶνοι, Ἀπολυτίκιον, Πεντηκοσάριον, καὶ δευτέρος Κανὼν, ἢ ἡ ἀκροστιχίς· Σέβω σε Ἀλέξιε τῷ Θεῷ μέροψ, ὁ Μαλαξός.

οἶον τὸ Πεντηκοσάριον, ὑπεβήτοσι πιθανῶς ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιοτέραν τῆς τῶν Μηναιῶν.

Ἀλλ' ἀφέντες τὴν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν πιθανολογῶσιν ἔτι, μᾶλλον δὲ βεβαίως καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθησέμενα, λέγομεν κατὰ τὸ παρὸν, ἔτι πρώτη γνωστὴ ἐκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἢ κατὰ τὸ 1568 ἔτος γενομένη εἰς 4.ῳ ἀπροδιοριστῶς ὑπὸ τίνος· ἴσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων. Ἀλλ' ὅς τις ἀν' ἐπὶ τῆς οὗ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τῷ Πεντηκοσταρίῳ, δευτέρα ἐκδοσις αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἡ ἐν ἔτει 1579 γενεμένη, εἰς 4.ῳ καὶ αὐτῇ, μετ' ἐπιγραφῆς τοιαύτης· « Τὸ παρὸν βιβλίον τετυπώται Ἐνετίῃσι ἐγγὺς Ἰακώβου τοῦ Λεγγίνου, ἔπερ » περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ » Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν » βιβλίων, ἐκ ἧσαν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ » τῶν ἄλλων Πεντηκοσταρίοις ». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοσάριον δὲν περιεῖχε τσαῦτα, ἔσα τὸ σημερινόν· καὶ β'. ἔτι πρὸ τῆς τῷ Λεγγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι, πλείτεραι τῆς μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568 ἕως τῷ 1579 ἔτος διάστημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον πρὸς συχνὴν μετατόπισιν τῶ αὐτῶ βιβλίου, κατ' ἐκείνης μόλις τὰς καιρὸς, ἔπεται ἀναμφισβέτως, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδοσις ἔγινε πρῶτῳ μῶτερ τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς τοῦ 1568 ἔτους.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Λεγγίνου εἶναι ἀξιοσημείωτος· διότι εἰς αὐτὴν προσετέθησαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ εἰρημένα Ν. τῷ Σαυθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶ ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τῆς τότε διορθωτοῦ, ἣτις, διαμείνασα μετατυπουμένη καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον, οὕτω λέγει· « Τῇ Πέμπτῃ ἑορτῆς τῆς Διακαινησίμου ψάλλομεν τὴν » παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενοῦσαν παρὰ κυρίου Νι » κηφόρου Καλλιστοῦ τῷ Σαυθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν » καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· » οὐ γὰρ εὐρεμὲν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, » ἀλλ' ἐτίθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ». Ἡ αὕτη ἐκδοσις περιεῖχεν ἔτι καὶ Μεγίστας Ὁρας εἰς τὴν Πεντηκοστὴν, ὥτως ἐπιγεγραμμένας ἐν σελίδι 201. « Ἀκο » λευθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, » ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξοῦ, πρωτοπα » πᾶ Ναυπλίου (3) ».

(3) Ὁ Μαλαξὸς οὗτος ἦτο Πελοποννησίος τὴν πατρίδα· ἐγεννήθη περί τὰς ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, ἢ περί τὰ τέλη μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ· ἤκραζε κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς φαίνεται ἐκ τίνος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν, ἀνεκδότου ἔτι, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξοῦ εἰς πολλὰ διορθωμένου, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ οὐ μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολουθίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνάρια, καὶ Κανόνες, καὶ Ἀγίων πολλῶν ὁλοκλήρους Ἀκολουθίας· ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἐορτὰς Μακαριστάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ'. κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐτι δὲ Εὐλογητάρια εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριψῖδια εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστήμευς ἡμέρας, [καὶ ἄλλα τοιαῦτα πάμπολλα, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κωδ. 188 καὶ 198 τῆς ἐν Βενετίᾳ τῷ ἀγίῳ Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ τυπωθέντα κατ' ἀρχὰς, ὡς εἰρηται (ἀνωτέρω, καὶ Σημ. 2) καταγγεήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινα, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Μητρεφάνους (Ἰουνίου 4) πρῶτα Προσόμοια, ἅτινα μετὰ τῶν Ἀποστίχων καὶ τῶν Αἰνῶν φέρουσιν ἀκροστιχίδα· Τῷ Μαλαξοῦ· τὰ Καθίσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχων ὁμοίως ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Ὁ Μαλαξός. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐν τῷ Εἰρημολογίῳ καὶ Ἀγιασματάρῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογούσης τοῦ ἱερέως χειρὸς.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Λεεγγίνου, ἔγινον ἀναμφιβόλως καὶ ἑτεραι, τοῦλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς ἀπαιτεῖ τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου ἢ χρῆσις· ἀλλ' ἔμως εἰς διάστημα 60 ἐτῶν, εὐδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, εὐδὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος τῶν Βιβλιολόγων, ὅσοι ἀνα χεῖρας εὐρέθησαν, εἰμὴ ἢ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ.^{ον}, γενεμένη ὑπὸ Ἰωάννη Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Ἱερομονάχου, Ζαυφουρνάρου τοῦ πικλίου. Τούτων, ὁ μὲν Ζαυφουρνάρος, ἢ, ὡς γράφεται ἄλλῃ, Τζαυφουρνάρος, ἐπιστάτησεν εἰς ἔκδοσιν καὶ ἑτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν· οἶον, τοῦ Τυπικεῦ, τῆς Παρακλητικῆς, τῆς Τριψίδος, τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ πάντων τῶν Μηναιῶν σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως τῆς 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι ἴσται εἶναι ἑτεροὶ ἀναμφιβόλως παρὰ τῆς ἀνωτέρω Σπινέλλας, Ἀνδρέαν καὶ Ἰάκωβον τοὺς Στατηροποιούς (Σημ. 2).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἔκδοσιν, εἰς καὶ μετ' αὐτὴν δὲν ἔγινεν ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέρου γνωστῆς τυπογράφου Νικολάου Γλυκῦ τῆς ἐξ Ἰωαννίνων, γενεμένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλεῦται ἐκ τῆς προσφωνήσεως, τὴν ἐποίαν ἐποίησε τότε πρὸς τὰς ἐντευξεμένους ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλέγιμος Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σαγδουρῆς, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης, περὶ τῆς ἐποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξί· « Ταύτην τὴν ἱερὰν βίβλον, » καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευγενίστατος καὶ φιλέλλην Νικόλαος ὁ Γλυκὺς, ἐκ τῶν οἰκείων τύπων καὶ ἰδίων ἀναλωμάτων, τοῖς ὑμέτεροις ἐξυδερκίσειν ὁμμασιν ὑπετίθησι. » Λάβετε οὖν αὐτήν, καὶ εἰμὴ πάντα εὐδιόρθωτον εὑρητε, » τὸν τύπον, ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μῆτις τὸν διορθωτὴν » ἐπαιτιάσθε ».

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκῦ τὴν ἔκδοσιν, δὲν ἔπαυσε μετατυπωμένη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἱερὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, μετὰ τῆς αὐτῆς προσφωνήσεως, εὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαννιτῶν τυπογράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου, Δημητρίου τε καὶ Πάνου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατύπωσις ἔγινε τισσὺτον συνεχῆς, ὥστε ἔκτετε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς διάστημα 155 ἐτῶν,

ἐκδόσεις αὐτῆς, ὅσας ἢ μικρὰ περὶ τούτων ἔρευνα ἀπηνήτησεν εὐκόλως, ἀριθμοῦνται ἕως εἰκοσιν· ἦγον, ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας τῆς Γλυκῦ, ἢ ἐν ἔτει 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805, 1817, 1820, καὶ 1832, ἧτις εἶναι ἡ τελευταία. Ἐκ δὲ τῆς τῆς Σάρου, ἢ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746, 1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου ἢ ἐν ἔτει 1759, 1794, καὶ 1810.

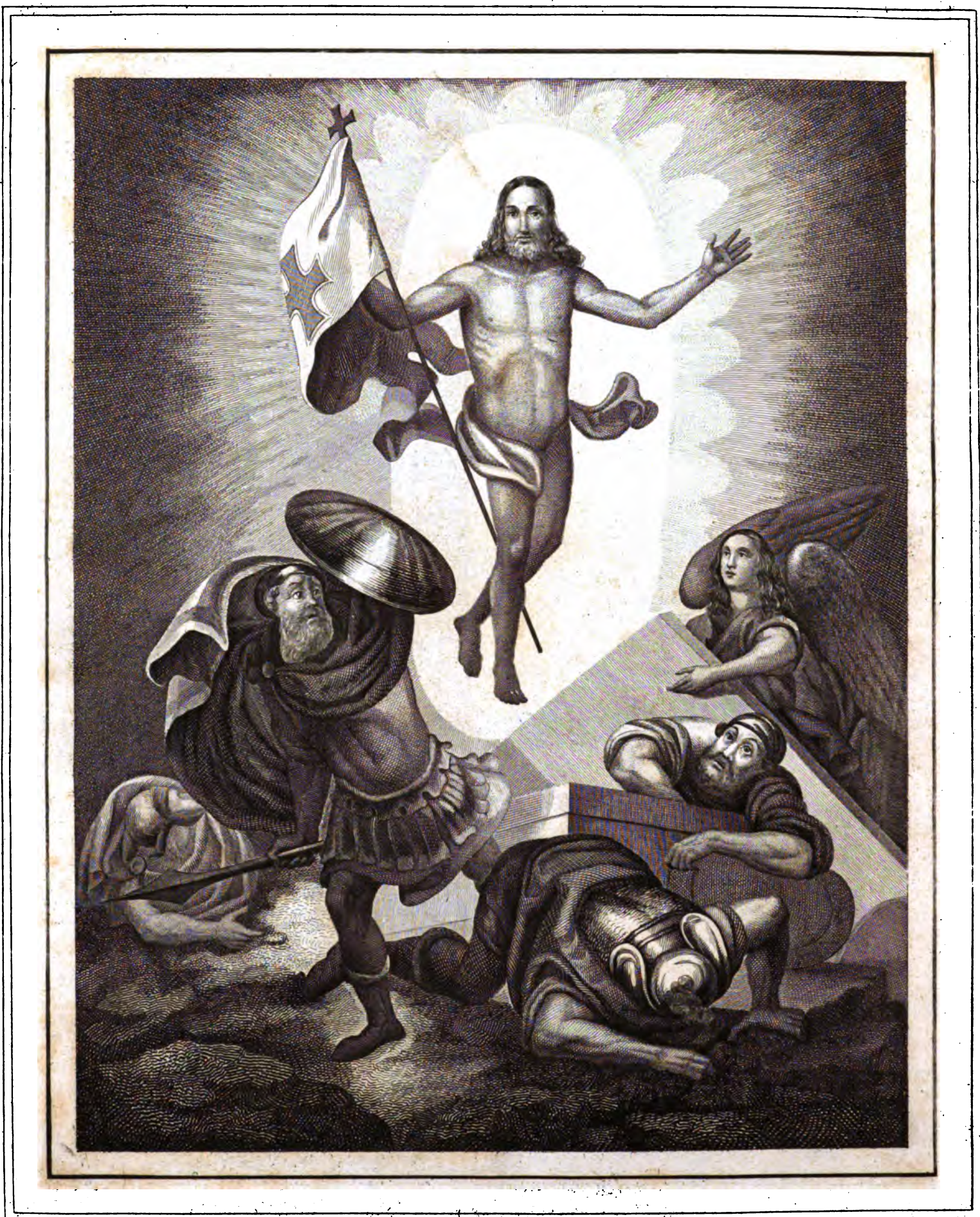
Ἐκ τῶν ἀπηνριθμημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλεῖστοι ἀπαισιωπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, εἰλεῖν δὲ τινες καὶ ἐνεμάζουσιν αὐτόν· ὡς ἡ 1704 τῆς Σάρου, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερομόναχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐπωνυμίαν, ἄνδρα σοφὸν καὶ τῆς Διᾶς Γραφῆς ἔμπειρον, γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πονήματος αὐτοῦ ἐπιγραφομένου, Βοσκός λογικῶν προσβάτων. Ὡσαύτως ἡ 1725, καὶ 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ Γλυκῦ, Ἀλέξανδρον Καγγελλάριον, Ἰωαννίτην ἀναμφιβόλως καὶ αὐτόν· ἢ δὲ 1769 τοῦ Γλυκῦ, Ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα Παπαδόπουλον, Πελεποννήσιον ἱσως. Τῶν δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἀπηντήθη διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπωθέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757. Ὁ δὲ Παπαδόπουλος, τοῦ ἐποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται ἐμοίως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, φαίνεται εἰδημονέστερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἀκλουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρώτου προστεθήσαν τὰ Ἑωθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῷ τέλει τῆς Πεντηκοσταρίου τῆς ἀνωτέρω 1769 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκῦ, τὴν ἐποίαν ἠκολούθησαν ἀπαρallaκτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γενόμεναι, εἴτε ὑπὸ τῆς ἰδίου Γλυκῦ, εἴτε ὑπ' ἄλλου τυπογράφου.

Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ὅσαι, ἢ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς, ἢ ὀνομασί ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Βιβλιολόγων. Μετ' αὐτάς δὲ προκύπτει τελευταῖον καὶ ἡ παρούσα εἰς φῶς, μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς προλαβούσας, εἰμὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τοῦτον, ἐρανισθέντα ἐκ πολλῶν κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΤΤΑΟΤΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ.

Ἐγράφη ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐν τῇ εὐκλειῇ τῶν Κερκυραίων πόλει, ἔνθα καὶ ἡ Βίβλος ὅλη διωρθώθη κατὰ δύναμιν.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Περὶ ὧραν Ὁρθρου σημαίνουνσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολὴν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμέμενα, καὶ ψάλλοντες τὸ, *Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ.* Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδηλάς· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προευντρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἐωθινόν, Διαγενομένου τῷ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει·

Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρὸν

(*) Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κώδωνες (καμπάναι), σημαίνουνσι πάντα ὁμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. α'.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τῆτο τρίς ὑπὸ τῷ Ἱερέως, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἄνευ Στίχων. Εἰδ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· κατ' ἑκάστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθῇ τῶσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς γεγονωτέρᾳ φωνῇ.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μετ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, ... Καὶ ἀνοιχθεῖσιν τῶν πυλῶν, εἰσοδεῖε ὁ, τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προεστώς, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν

Ἀδελφῶν, ἄρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἰρμοὶ ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς ἑβ'. καὶ αὐτὸς ἔσχατον Καταβασία οἱ αὐτοὶ Εἰρμοὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστῶς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερὸν ἴσως λαγχάνῃ· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστη δὲ ὧδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἑναρξιν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
- » Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
- » Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς αἰκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῳ, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἅπαξ (ἅπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς ὧδας). Εἶτα, Συναπτὴ μικρά· μεθ' ἣν Ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἐκ ἐκ πέτρας
- » αἰγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμυρήσαντος Χριστοῦ,
- » ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπληρῶται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειόγυρος Ἀββακὺμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω,
- » φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
- » Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῤῥσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐκαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τίθεται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
- » πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγγνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδῃ σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπραδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
 » συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχης
 » πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
 » κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
 θης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
 μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας
 ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σιωτέρ μὲ, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
 Σι Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
 Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
 ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταδασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Εἰκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ
 τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέ-
 στης ὡς νικητῆς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναίξῃ Μυ-
 ροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς
 Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὃ τοῖς πεσῦσι
 παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ,
 προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς
 ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας
 ἐβόων· ὦ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλεί-
 ψωμεν, Σῶμα ζωφόρον καὶ τέθαμμένον· Σάρκα
 ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον
 ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡς περ οἱ
 Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσω-
 μεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις,
 ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνελημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ
 κρᾶζωμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὃ τοῖς πε-
 σοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αἰγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
 αὐτὴν τὴν ζωφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν
 τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄδου μόνος,
 Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκυλα.

Τὴν παρούσαν Ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ὅπερ,
 τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ, Διάβασις ἐρμηνεύεται· αὕτη
 γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχῆθεν τὸν κόσμον ἐκ
 τοῦ μὴ ὄντος παράγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν
 Ἰσραηλίτην λαόν, τῆς Ἐρυθρᾶς διαβιβάσας, ἐκ τῶν τοῦ
 Φαραὼ ἀφαρπάξει χειρῶν· ἐν ταύτῃ πάλιν ἐκ οὐρανοῦ κα-

ταβάς, τῇ μητρὶ τῆς Παρθένου ἐνώκησε· καὶ νῦν τὸ ἀν-
 θρώπινον σύμπαν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀρπάσας πυθμένων, εἰς
 οὐρανούς ἀνεβίβασε, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἤγαγε
 τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβάς εἰς Ἄδην, οὐ πάντας ἀνέ-
 στησεν, ἀλλ' ὅσοι πιστεῦσαι αὐτῷ ἠρέτισαντο· τὰς δὲ ψυ-
 χὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων, βιαίως κρατούμενας παρὰ τοῦ
 Ἄδου, ἠλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δίδωκε πρὸς οὐρανούς ἀνίεναι.
 Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑπερφῶς, μετὰ λαμπρότητος τὴν
 Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύ-
 σις ἡμῶν διὰ σπλάγχχνα ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτησεν. Ὡσαύ-
 τως δὲ, καὶ τὴν τῆς ἔχθρας κατάλοιπον, καὶ τὴν μετὰ Θεοῦ
 καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων ἑνωσιν, ἀποδεικνύντες, τὸν συνῆθη
 διαπραττόμεθα Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρα-
 τιωτῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτός, σεισμός
 γίνεται· κατελθὼν γὰρ Ἄγγελος, τὸν λίθον τῆς τοῦ μνη-
 μείου θύρας ἀφίστησιν. Ἀναθεωροῦντες τοίνυν οἱ φύλακες,
 φεύγουσι, καὶ πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς Γυναιξὶ γίνεται, περὶ
 τὸ τοῦ Σαββάτου ὄψε, οἰοῦντι περὶ τὸ μέσον τῆς τοῦ Σαβ-
 βάτου νυκτός. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστασις τῇ τοῦ Θεοῦ
 Μητρὶ γνωρίζεται, ἀπεναντίας καθήμενῃ τοῦ τάφου,
 ὡς φησὶν ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ Μαγδαληνῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ
 ἡ ἀνάστασις ἀμφισβallesto, διὰ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα οἰ-
 κείωσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ φασί· Πρῶτον φαίνεται τῇ Μαγ-
 δαληνῇ Μαρίᾳ. Αὕτη καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἄγγελον εἶδε,
 καὶ παρακύψασα πάλιν, τοὺς ἐνδον ὄρᾳ· οἱ δὲ καὶ τὴν τῆ
 Κυρίου ἀνάστασιν καταγγέλλουσιν. Ἠγέρθη γὰρ, φασίν,
 οὐκ ἐστὶν ὧδε· ἶδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει
 οὖν, ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μα-
 θητῶν, Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστα-
 σιν τοῦτοισι εὐαγγελίζεται. Ὑποστρεφούσης δὲ ταύτης με-
 τὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, ὑπήντησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων
 « Χαίρετε »· ἔδει γὰρ τὸ φύλον, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν
 λύπαις τέξη τέκνα » αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν
 ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πόθῳ νικώμεναι, προσέρχονται,
 καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἅπτονται, ἀκριδέστερον
 γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν τάφον
 γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος, παρακύψας μόνον περὶ τὸ
 μνημεῖον, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐνδον γίνεται, καὶ
 περιεργότερον βλέπει, τῆς τε σινδόνης ἅπτεται, καὶ τοῦ
 σουδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ περὶ ὄρθρον ἦκει μετ' ἐτέρων
 γυναικῶν, τὰ ὁραθέντα πιστώσασθαι ἀκριδέστερον. Περὶ
 δὲ ἔξω ἐστῶσα, ὠδύρετο· ἐνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύψα-
 σα, ὄρᾳ δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι, καὶ
 ὡς περ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· « Γύναι, τί κλαίεις,
 τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν, τὸν ἐσταυ-
 ρωμένον; ἡγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὧδε ». Καὶ εὐθὺς ἀνέστησαν
 ἐμφοβοί, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὸ ἐκείνη στραφεῖσα ὀπισθεν,
 βλέπει τὸν Χριστὸν ἐστῶτα· κηπουρὸν δὲ εἶναι αὐτοῦ οἰη-
 θεῖσα, (ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τὸ μνημεῖον ἦν) λέγει « Κύριε, εἰ
 οὐκ ἐβιάσασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκες αὐτόν; καὶ γὰρ
 αὐτόν ἀρῶ ». Αὐτῷ δὲ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νευσάσης, ὁ
 Σωτὴρ « Μαρία » φησὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν. Ἡ δὲ,
 τῆς γλυκείας καὶ συνήθους τοῦ Χριστοῦ αἰσθημένη φωνῆς,
 ἄψασθαι αὐτοῦ ἠθέλην· ὁ δὲ λέγει· « Μὴ μου ἅπτου·
 οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καθὼς αὐτῇ
 λογίζῃ, ἐτι ἀνθρώπῳ με εἶναι ὑπολαμβάνουσα· πορεύου δὲ
 πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπέ αὐτοῖς, ὅσα τε εἶδες καὶ
 ἤκουσας »· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπι-
 φωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τὸν τάφον σὺν ταῖς λοι-

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελισ-
 τῆς (κδ'. 12), ἀλλ' ὅρα τὴν ἀκριδέστεραν περὶ τούτου ἱστορίαν εἰς
 τὸν Ἰωάν. (κ'. 3-8).

παῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Ἰωάνναν καὶ Σαλώμην, ἀνατελάντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἶπεν, ἐν διαφόροις ἢ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἔλευσις γέγονεν, ἐν αἷς ἦν καὶ ἡ Θεοτόκος· αὕτη γὰρ ἐστίν, ἣν Ἰωσὴ λέγει Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσήφ δὲ ἦν υἱὸς οὗτος ὁ Ἰωσήφ. Ἐν ἀδήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κύριος· τινὲς μὲν γὰρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρούνων ὥδῃ λέγουσιν· ἄλλοι δὲ ὅτε ὁ σεισμός γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγενημένων, ἰδοὺ τινες τῶν ἀπὸ τῆς κουστωδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ διαπεπραγμένα· οἱ δὲ, ἀργυροῖς τούτους δεξιωσάμενοι, πείθουσιν ἀνειπεῖν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἐκλεψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς παρουσίας ἡμέρας, τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἡθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φόβον, καὶ τῶν θυρῶν ἀσφαλῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σῶματι· καὶ τὴν Εἰρήνην, τὸ σύνθημα, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ, τούτον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἔμφυσήματος, τελειώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνέργειαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε οὕτως. Ἡ ἐσπέρα τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς, (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν) ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάββατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐτερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ ἡ τῆς Κυριακῆς ἡμέρα, (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον καταλαμβάνεται) ἄλλο νυχθήμερον· ἰδὲ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρα τῆς Παρασκευῆς ἐσταυρῶται ὁ Χριστός· εἴτα, ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐναντίας, σκότος ἐγένετο· τῆτο νύκτα νόησον· ἰδὲ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐναντίας ἐν νυχθήμερον. Εἴτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος, ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ τῆς Παρασκευῆς· ἰδὲ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τῆς Σαββάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπαγγελιάμενος ἐνεργεῖν ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ, συντομώτερον διεπράξατο τὴν ἐνεργεσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, γ'. Ἀνάσταῖς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ'. Εἴτα ταῖς λοιπαῖς Ὠδαῖς τοῦ Κανόνας.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορταζόμεν νεκρῶσιν, Ἄδω τὴν κατὰ δαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς, καὶ σκιρτώντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὴς καὶ κυρία, ἐορτῶν
» ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ
» εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτισμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρεψε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε, τῇ Θεοῦ καὶ δυνάμει· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγειρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
μεν. Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.
καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς
Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτῆς.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος,
καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον κα-
ταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος
παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον
ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ,
ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ
δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζον-
τες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ
Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί.
Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκκσιῶς ὑπέμεινας
σταυρὸν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ πα-
σταδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρά τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων
αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται.
Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν.
Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυ-
τρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα
τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Πα-
ραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πι-
στους.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι,
καὶ τῇ Σιών εἶπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν
χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ.
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τῆς μνήματος,
ὡς νυμφίον προσερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπι-
στάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὖ-
ρον ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθημένον, καὶ
αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε.
Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί
θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθού-
σαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα.
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε.
Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Ὡς
Πάσχα λύτρον λύπης. καὶ γὰρ ἐκ τάφου σή-
μερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς,
τὰ Γύναια χαρᾶς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε
Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα.
Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς. Συγ-
χωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω
βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλ-
ομεν τοῦτο πολλάκις, ἄχρις ἂν ἀσπάζωνται
οἱ Ἀδελφοί ἀλλήλους. ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνε-
ται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ
ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος.
ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος
τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει
αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δε-
ξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοί πάντες,
κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ
ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Κα-
θηγούμενον, καὶ ἵσανται κἀκεῖνοι ἐνθα ἂν τύ-
χωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγνώσκειται ὁ
κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τῆς
Ἡγουμένου, ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου. ἵστανται δὲ
οἱ Ἀδελφοί ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀ-
ναγνώσεως.

Τῇ ἐν ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἰωάννῃ, Ἀρχιεπισκόπῳ Κων-
σταντινουπόλεως, τῷ Χρυσοστόμῳ, Λόγος κατηχητικὸς εἰς
τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σω-
τηριώδους Χριστῆς τῆς Θεᾶς ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω
τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύ-
ρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω
χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.
Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ
δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰρ-
γάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα.
Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἤλθεν, εὐχαρίστως

ἐορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἕκτῃ ἐφθάσε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑννάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς μόνῃν ἐφθάσε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδυτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Κακείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσελθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ' τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίξεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσβεσεν αὐτὸν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἀδὴν, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἀδὴν. Ἐπικράναν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· Ὁ Ἀδὴς, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνῆντησεν οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἐβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἐβλεπε. Ποῦ σὺ, θάνατε, τὰ κέντρον; ποῦ σου, Ἀδὴ, τὸ νῆκος; Ἀνέστη

Χριστὸς, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ πεπτῶκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἴτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Η' τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρρὸς, ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκνέμεν ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρὸς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Κεφάλαιον μδ'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τῇ Πάσχᾳ, Ἐσπέρας τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α. καὶ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τὰ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σήμερον ὁ Ἀδὴς στένων βοᾷ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα τὸς δ'. δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς· Σοφία· καὶ ἀναγινώσκει τὸ πρῶτον Ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἔρανον καὶ τὴν γῆν· εἴτα τὰ ε'. Ἀναγνώσματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα Ἀναγνώσματα τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ ἐφεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. Καταβασία, τὸν Εἰρμόν τῆς ἡμέρας, ὁμοῦ οἱ δύο χοροί. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ Οἶκος· εἴτα Κάθισμα τῆς ἡμέρας. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀνάγνωσις· Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλια, πάλιν ἐλευθερίας μνηύματα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ δ'. ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Μετὰ τὴν ἑννάτην, Τρισάγιον· Τροπάριον, Ὅτε κατηλθες πρὸς τὸν θάνατον. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἐκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὁ Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τὰ κηρία.

Ὁ δὲ Κανὼν τῆς σημαίνει τὸ μέγα, καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν ἐξερχόμεθα πάντες ἐν τῷ Νάρθηκι, προπορευομένου τῷ Ἱερέως μετὰ λαμπάδων. Καὶ κλειθειῶν τῶν πυλῶν, Συμῆ ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ Νάρθηκι ἅπαντας, ὡς ἔθος ἐστίν. Εἴτα ἱσταται ἔμπροσθεν τῶν Βα-

σιλικῶν πυλῶν, καὶ θυμῶν σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ γ', λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Αἰγεται δὲ τρίς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς παρὰ τῶν Ἀδελφῶν ἀνευ Στίχων. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 1. Καὶ αὖθις ὁ Ἱερεὺς γεγωνυτέρα φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἀνοιγομένων τῶν πυλῶν εἰσοδεύει, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τῷ Προεσῶτος συνεφεπομένοις, καὶ τῶν Ἀδελφῶν ψαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν Ἱερέα εἰς τὸ Ἱερατεῖον· Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἰς οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχεται ὁ Προεσῶτος· Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ε'. Καταβασία· τοὺς Εἰρμῶς τῶν δύο Κανόνων, ἀνὰ μέρος οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς με σήσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίσεις θεὴ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστᾶσα Μαριὰμ· εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ γ', ἀνευ τῆς Πεντηκοστῆς. Εἰς ὅπως ἡ ζ'. Ἐν τῇ δ'. ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλάριον· Σαρξὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ἀπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς, δις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίσεις θεὴ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας — Καὶ, Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Εἶτα, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθὺς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενὴς παρὰ τῷ Ἱερέϊ, καὶ Ἀπόλυσις. Αἰτή δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὄραι ψάλλονται, ὡς εἰσὶ τεταγμένοι ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ τὴν Εἴσοδον, καὶ τὸ Εἰσοδικόν τῷ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουῖα· καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθέξης ἡ Δεῖα Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῷ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὄραι, τὰ Ἀπόδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυχτικόν, ψάλλονται οὕτω.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τῷ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς κκητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὢντως, καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δὲ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπὰ. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὁραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυχτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

στός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ τῆς Ἑορτῆς τὸ Τροπάριον. Δόξα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀντί δι' τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἶτα τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαραλλάκτως, ὡς προέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.
Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σε Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαραῖς τὰ πάντα πεπληρώται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλήνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη. γ.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Δειταυργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου· Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ· Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.
Ἡ Πράξις.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκά.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ· Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.
Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Εὐθιὸν εἰ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀνασταὶς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωποιοῦν σε Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμη, καὶ τὴν εἰς οὐράνους ἀνόδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλήνθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἑγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου αλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σαυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς καὶ ἀνασταὶς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλήνθρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι Σωτὴρ, τὴν σὴν ὑμῶν σι τριήμερον Ἑγερσιν, δι' ἧς κατηνυγασθῆς τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν, κράζοντες· Ζωοποιε, παντοδύναμε Σωτὴρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλήνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ ταῦτα

συμφώνως βδωμέν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρὸς σου γέννησις, ἄχρονος
ὑπάρχει καὶ αἰδῖος· ἡ ἐκ Παρθένου σάρ-
κωσις, ἀφραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνερμηνευτος·
καὶ ἡ εἰς Ἄδου καθόδος, φθβερά· Διὰ βολῶ, καὶ
τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας,
τρίημερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώ-
ποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ δια σέ Θεοπάτωρ. Προφήτης Δαυὶδ, μέ-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησέ, τῷ με-
γαλεῖά σοι Ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα
ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς
ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας
εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰ-
κόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν
ὄρειάλωτον εὐρῶν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀνα-
λαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ
θελήματι ταῖς οὐρανίαις συναΐψῃ δυνάμεσι, καὶ
σώσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἀναστασίμου Στιχηρὸν
Ἦχος δ.

Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνὴ μου
πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέειπέν μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέραις ἐλπίμας μετὰ τὸν Θεὸν ἐξεζητήσα.

Στίχ. Ἀπηνήνατό παρὰ κληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδὸς σου.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἀναστασίμου Στιχηρὸν

Ἦχος δ.

Κύριε, ἀνέλθων ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξηλείψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευ-
θέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώπων
τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξαζομέν, τὴν
ζωοποιὸν καὶ σωτηρίαν σου Ἐγέρσιν.

Εἰτα τὸ Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς πρὶν
παλαιὰ· Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

ΠΡΩΤΗ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ἡ Ἀκολουθία πάσαις τοῦ Πά-
σχα, ὡς προεβλήθη.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν στίχους· καὶ φάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστασίμα.

Ἦχος δ.

Ο Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ θάνατον, καὶ
ἀνάστας ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε
Κύριε, δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας
κατάρας ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ
θάνατῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα
Διὰ βολῶν κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χα-
ρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βδωμέν σοι· Ὁ
ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σὺ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ,
ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ
πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς,
μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἡλθες ἐπὶ γῆς
διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέ-
πτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας
σάρκι, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ
νεκρῶν, ἀθανάσιον παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στί-
χων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Εκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ
Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκούσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς
τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε'.
καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστασίμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διὰ βο-
λῶν ἡσχυνάς· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνάς· καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.
Δοξαζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πὶ ῥήθησαν πυλαὶ ὀδυνηραὶ· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν

γὰρ ἀχράντως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γινόμενος ἀνθρώπος· δι' ἡμᾶς οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἐκτεuez, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Α' γαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος σερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύσῃς μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐλπὼ ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτῆ φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σε δοξαῖζειν· Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἶδε βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στίχ. τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκημένην, ὠκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλωὰμ ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον, Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητούντος τὴν χρείαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἀφθονον· Χριστοῦ Μῆτερ Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ὑμναίς ἐν ἐξαισίῳ Πιστοί, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σαγόνᾳ τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστὸν, ἐπὶ γῆς ἀρέυστως ὑετίζουσιν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλάμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐπερ πίνοντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἀφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ αἰεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῇ καὶ φαυλῇ

ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἀπάσι τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἀμισθον ὄντως καὶ ἐτοιμον· Χριστοῦ Μῆτερ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραινόμενοι, τοῖς αἰεννάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς· Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρέχετωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχεῖτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε· Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥώσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτῆντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προρρέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀείζωα προχέουσα νάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπῃς Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τό, Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ωδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἰτα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νῦν πηγάσαις μοὶ Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τὴν βλυσταίνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναὸς σε σεμνὴ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανῆς, τῆς προσρέχοντος πιστοῦς, σαφῶς ἀνίστα, καὶ πᾶσι τὴν ἀφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καὶ κῶ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία, τῇ βροτείᾳ σεμνῇ, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων ποιητὴς, ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. κτλ.

ᾠδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότης τῶν ὅλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσας Χριστὸν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Οσὴν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὖρων τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόσασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.

Ολοῖς νέμεις ἴασιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποίκιον φάρμακον.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Εἴτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καὶ ἐκαστὴν βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα εἰλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρύσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσίζουσας σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, ταῖς καρδίαις, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος αἰμὼς,

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ ταῖς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύτως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαυται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἐνεσι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνηδόνοισι προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχινὴ βοήθεια· τοῦτε δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰετὴν πολυῦμνητον.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσελθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράσια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθέν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάνανγε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροΐας πηγὴν ἡ ξηραίνασα, καὶ τὸ ῥίγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμά καὶ γαστρορροίαν.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ς'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ,

ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾶς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰ-
θέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν ἀπειλοῦ-
σαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὧ
παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σει-
σμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στεριώσει τοπρὶν, δια-
λύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ῥείθρῳ·
καὶ γὰρ ὡς τέξασα σύ, παρθενεύουσα, τὸν Δε-
σπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν, ἐξ-
ισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλ-
λ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων
τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπι-
βραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀεν-
νάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ
Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε
δροσίξειν με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε
ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αῖραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πα-
τρός τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου
τὸ στόμα σεμνὴ, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν
σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων
τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγὴ, χαρμονῆς ἀλλήκτου· χαῖρε ῥοή,
καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων καταλύσις·
χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε ῥεῖθρον διεδέστατον, ὑγιαζὼν τοὺς
πιστοὺς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦ-
σι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον·
χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρρυντε· χαῖρε
λουτήρ καὶ νέκταρ θεόρρευστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε,
φλογμὸν ἀρρώστιας σθεννῦσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτάζομεν
τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποί-
νης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πη-
γῆς· ἐτι δὲ καὶ μνησθὲν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ
τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς
Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωάμ, καὶ Στοᾶν Σολομῶντος,
Πηγὴν Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τῆ βα-
σιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακέλλης ὠνό-
μαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικέστατος, διὰ
γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναθῆναι θρό-
νον, εἰς ιδιώτας ἔτι ταπτόμενος, ἐκεῖσέπη περ ὢν, ἀνδρα
τινὰ πηρόν, τὰς ὄψεις εὐρὼν παραπαίοντα, ἐχειραγῶγει.
Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίψει ἀπείρῳ συνέ-
χεται ὁ πηρὸς, καὶ ἱκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀνα-
ψύξαι αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκεῖσε συνηρεφές εἰσιὼν, ἀνεξή-
τει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατά-
φυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πόα καμῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ
οὐχ εὗρισκε, σκυθρωπάζων ἀνέστρεψε· καὶ ὑποστρέφων, φω-
νῆς ἀνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· « Οὐ χρεὼν σέ — λεγού-
σης — Λέον. ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς ». Ὑποστρα-
φίς οὖν, πάλιν ἐξήτει· καὶ πολλὰ αὐθὺς καμῶν, πάλιν τῆς
ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γάρ· « Λέον Βασι-
λεῦ, εἰσιὼν τὸ ἐνδότερον συνηρεφές τούτο, καὶ τοῦ Σολεῖ
ὑδατος μετὰ χεῖρας λαβὼν, Σεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δί-
ψαν· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώση
αὐτίκα ἧτις εἰμί, ἐκ πολλῶ τὸν δὲ κατοικοῦσα τὸν χώρον ».
Πράσσει ἔν ὡς ἡ φωνὴ διεσάρησε, καὶ παραυτίκα βλέπων
ἦν ὁ πηρὸς. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος προῤῥήσιν, τῷ
Λέοντος βασιλεύσαντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται
φιλοτίμῳ χειρὶ, ὁποῖος ὁράται τὴν σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ με-
τὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανός, ὁ Ῥωμαίων μέγιστος Αὐτο-
κράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατρειάν,
ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, τὸν μέγιστον ἀ-
νεγείρει νεών· ἐν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαρράγέντα, ἐσ-
ύστερον Βασίλειος ὁ Μακεδὼν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς
αὐτοῦ Λέων ὁ σοφός, ἐφ' ὧν καὶ πλείστα ἡ Πηγὴ ἐνήργησε
θαύματα· ἀποστήματα γάρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ,
καὶ ἄλλα μυρία τεθεράπευκε καρκίνων πάθη· καὶ αἱμορ-
ροίας διαφόρους Βασιλίδων, καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυ-
ρετῶν διαφόρων ἐσμὸν, τριταϊκῶν τε καὶ ἄλλων ἐμπύων.
Καὶ στεριώσεις διέλυσε· δώρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης
ὁ Βασίλειος Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι
Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνήγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ Πηγὴ· ἦν δὲ
ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτήν, τε-
λευτᾷ κατ' ὁδόν· θνήσκων δὲ, καὶ πνέων τὰ λείψατα, ἐπι-
σκήπτει τοῖς ναύταις, ἐκεῖσέπη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς
ἀγαγόντας, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος
ὑδατος ἐπιχέοντας, θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς,
τοῦ ὑδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φα-
νεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρέυσαν πλη-
θος ἐκφορηθεῖη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τῆτο ποθεῖν,
ἀπῆλσε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ
Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιᾶται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεο-
φανοῖ λαβρότατον πυρετὸν σθένυνται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέ-
φανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθήσεως ἀπολύει·
καὶ Ἰωάννην, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκ-
τραπέσαν, ἱᾶται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τῷ
Πατρικίῳ Ταρσίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός Μαγιστρίσ-
σης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἱᾶται. Σχίζι-
ναν δὲ τινα γυναικα, τῆς δυσεντερίας λυτρεῖται. Ὁ δὲ
Βασίλειος Ῥωμανός, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ δίσιν
γαστρός τῷ ὕδατι Σεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτῆς γυνή.
Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθη-
τήν, Σεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ

τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελίτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρικίους δὲ καὶ Πρωτοπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίους, τίς ἂν διηγῆσαιτο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχύον θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τῷ θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποία γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνέργησε, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσαιτο; ὑπὲρ σταγόνας ὕετῶ, καὶ ἄστρον, καὶ φύλλων πλήθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγέδαιναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἑτέρα, καὶ ἀνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λώβην ὑπερφυῶς ἐθεράπευσε· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς πάθη τὸ πλέον ἴασατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἐτι δὲ καὶ νόσημα ὕδρωπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ· καὶ τῷ ἑτέρῳ Βαράγγῳ, πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἔλκη· καὶ τῷ Ἱερομονάχῳ Μάρκῳ, ἐξανθούσαν τῆς ἐπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δυσπνοιαν ὑπερβαλλούσαν, ἐνταυτῷ καὶ λιθίασιν τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλείστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνέργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ' ἀμφοτέρω.

Ὡδὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάνταγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πᾶσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώβης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἀνθρακας κατέσβεςας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημῶμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἥλων, ὑέλωπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρὰ, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἴασατο.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε· ὕδροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τῆς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ἐμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦμα κατὰ χώραν ἵστα, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σὼν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυῆτορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοὺς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἡφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα.

Ὡδὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδαίων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρεκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νόσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἅπασαν τὴν ῥώσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλῶάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορώμεν ἅπαντες· ὅμματα γὰρ, προσλαμβάνει πηρὸς, ἅπαντες δὲ, ῥώσιν ἀεννάως, πρὸς τῇ ζωῇ πορίζόμεθα.

Οἱ ῥώσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθεύς, οὕτω ὡς χρή, ἔξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανούς, καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν Ἀνακτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένναον,

τέτω διδῶσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεί,
 ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
 Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδαμ ἐγεί-
 ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πά-
 σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέ-
 σποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν
 σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσψαύσει μόνῃ σου,
 ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
 μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
 ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πε-
 ποιότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦ-
 μεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφὴ σου Δέσποτα, Παραδείσον ἤνοιξε
 τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς
 λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑ-
 μνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνή-
 σωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν
 καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς
 γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα
 ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υδὼρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶ-
 σι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πί-
 στει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς
 προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημ-
 μύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου·
 οἱ τῶν παθῶν ἐν ρύποις, προσδράμωμεν τῇ
 Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι
 τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πη-
 γῆς ἐξ ἀενάου, προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν
 χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενὴς καὶ
 Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἡ Πρᾶξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς
 Θεοτόκου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζήτει, ταῦτα Σεπτεμβρίῳ ἡ.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδὼρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ
 προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέ-
 κταρ τὸ θείον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι
 τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
 ἙΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
 ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'.

Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ
 Χριστέ προσφέρωμεν· ὅτι ἠυδόκησας, τοῦ
 ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
 προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐ-
 λεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἀγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν,
 Θεῷ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη,
 ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων
 γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ
 αὐτός ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλή-
 σει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πᾶ-
 λαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐξ-
 οὔτου Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦ-
 μεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδამαιὸν
 γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδω-
 ρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνικον, καὶ τὸ
 μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογε-
 νές, ὁ προσπαγείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀ-
 ναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς
 Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦ-
 μεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ
 τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον
 ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρω-
πίας, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
ποις συνανεστράφη· Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς,
σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελ-
θὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱός, δι-
πλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ
τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀ-
ληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐ-
ληθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἴδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνο-
μά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέ-
κραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύ-
γων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Α ἡλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ
οὐρανοῦ· ἡλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-
θάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀλη-
θινόν· πρὸς τὴν πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις.

Ο' φωτισμός καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἴτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀ-
νέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον ἡ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη.
Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ αἰλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων
καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰου-
δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑ-
πνοῦντα, στρατιῶται σέ ἐφύλαττον, καὶ ὡς
ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε.
Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ
τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν
κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ
δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ
τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο.

Εἴτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στι-
χῶν αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ
Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πράξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν
ἄρτον, ὡς προδεδηλωται, σελ. 8. κατακλᾷ
αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς
φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἑνάτην Ὁραν ψάλλομεν τρι-
ψαλμόν, ὡς σύνηθες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, Ἐξ
ὕφους κατῆλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κοντάκιον δὲ,
Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ἡτοι

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Θ Ω Μ Α

Ἰστίον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα,
οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν· ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ πα-
ρόντα Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φέρει Χριστὸς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν ψηλά-
φησιν, ὡς καὶ Σταυρὸν πρὸ ταύτης, καὶ
τὸν ἄδικον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναστὰς,
ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστάς ὡς παν-
τοδύναμος.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἰδοῦ κευθμώνων, Ἐγερσιν πιστοῦται, τῇσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐκψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Συνθηροισμένων τῷ φόβῳ, τῷ ἐκ τῆ παύσεως, τῶν Ἀποστόλων Λόγε, καὶ θυρῶν κεκλεισμένων, ἄφνω συνεισηλθες, μέσον αὐτῶν, τὴν εἰρήνην δωρούμενος, καὶ τῷ Θωμᾷ προτεινόμενος ψηλαφᾷ, τοὺς σεπτοὺς πλευρᾶς σου μῶλωπας.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε Παμβασίλει, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Νέμοις ὡς Λυτρωτᾷ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καὶ ὀφλημάτων λύσιν, πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος καὶ Ἀπολύσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετά τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στίχ. Ἰδιόμελα ς'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δεύτερα, πρὸς μίαν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηροισμένων, εἰσηλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐ-

τῶν, εἰρήνην δὲς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν· διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Μετ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ἡ ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χειρὰς ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἧν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσηλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας. Ὁ δὲ ψηλάφησας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡς καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἰ-

κονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βράπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἰγλή, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλαῖς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Αψαι θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ θωμᾶς, τῷ δακτυλῷ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότητος, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεός καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πῶς σιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ θωμᾶς, Ἐάν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφῆσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐ-

βόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἰερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σύ μου εἰ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγνηγεργμένος· δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τὴς μοχλοῦς τῶν πυλῶν ση.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος; Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν θωμᾶν βοᾷς σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ταῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μεθ' ἧν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις εἰς ταῖς Πράξεις, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δὲ γινώσκων, ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, εἰ μὴ συμβῇ εἶναι τὸν Μαῖον μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ἐ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης· Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τὴν δε.

Μίαν σε μέλπω τὴν τρισηλίον φύσιν.

Ἦχος α΄.

Ὡδὴ α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, Τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον αἰδιον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἦν καὶ πᾶσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Γὶνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικήν, τὴν τριλαμπὴ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ανῶθεν δεικνὺς μοναδικόν, Σεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῷ ἱσουργῷ Υἱῷ σε, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλῶσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνἀναρχος, ὁ συμφυὴς Υἱός, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ παῖλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὥφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, Σεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισηλίον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς Σεοπρεπῶς, ἀρρέυστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα Σεῖον, φῶς ἐκπεπόμεν· καὶ μιᾶς Θεότητος, αἴγλην τρισυπόστατον, προσκυνούμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοώσαις αἴνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἄνευ σποράς, προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίξαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι, τῶν ἀσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον, καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδηγήσον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ὡδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι Σεαρχία τρισηλίε λάμψεσι, σῶν Σεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς, τὸ κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν Σεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκείας μεθεξέως.

Πρότερον οὐρανούς ἐστερέωσας Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μετ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ως ἐπλάσας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Σεαρχικῇ, παντουργικῇ, Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ Σελημά σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχυῖ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, Σεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καὶ αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ητὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διακόσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἴγλαις φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ Σεαρχία τρισηλίε, ἀνυμνεῖ σε, ἦν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ πειρασμῶν ἐξαιτημένα, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τ

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καὶ ἀνερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσαγωγὸν τῆς ἐναιίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Ὡδὴ ς΄. Ἐκκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς,

πέφυκας, ἀπλῆ καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. Δίς.

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἴτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐκ πάσης ρύσαι με περιστάσεως. Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεομήφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ρύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριαῖδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισί, τεμνομένην ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμέριστον, κατ' οὐσίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάζωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τῇ θανάτῃ, σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ὡδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρά σου, Θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δεῖξον καὶ πάθειςιν.

Δίς.

Γὰ τῆς σῆς, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα, δεῖξης τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα, αὐθις ἀνεμόρφωσας, πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ, θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενικῇ, ὥκησε Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρούμενος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρόνησον.

Ὡδὴ η'. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Νεύματι Θεουργικῷ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανούς ἐξετεινας ὡσεὶ δέρριν, εἴτα καὶ γῆς, ἀπηώρησας τὸ βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει

τῇ σῇ φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. Δίς.

Φώτισον Θεαρχικὸν φῶς τοὺς ὑμνοῦντας, τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐθις δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς ταῖς σὰς, φωτοδοτιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ· δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν, καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πισῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Υψωσεν εἰς οὐρανούς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός σου πάνταγενε Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ρυσάμενος τῆς παλαιοῦ φθορᾶς· ὧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμείλομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς, καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιμήνην, διὰ παντός ἀνεπιβούλευτον. Δίς.

Γὰ τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῆς οὐσιώδους δεῖξης σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἃς ἐκπληρῶσαι καταξίωσον. Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ Θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι, μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινός, πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ παννυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ, ἄξιον ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνηθὴς Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς ταῖς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ὁ διὰ σέ πασητός. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Επέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν ὑπε-
δείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ
τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ
Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεά-
σωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν
ἡλων, Θωμᾶ τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστά-
σει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήμα-
τος, ὁπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως·
ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ Κτίστη· Θεός
μου εἶ καὶ Κύριος.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Εἶτα, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ε'παίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν
σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυ-
λῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.
Ε'ωθινόν, Α'.

Εἰδ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμε-
νοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμόν,

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξά-
λειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου
ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστάριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς
προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν,
καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α'. τοὺς Εἰρμούς ἀνά
δύο καὶ τὰ τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
» λείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαν-
» τι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὁ-
» δηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου,
ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμπας τριήμερος, τὸν ζο-

φερόν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς αἵμαρτίας ἡμῶν·
αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η βασιλὶς τῶν ὠρῶν, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέ-
ρα, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυ-
φοροῦσα τέρπει, τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλησίας
λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀνασταίντα
Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφρα-
γίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέ-
στησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς Φίλοις
σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα
νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν
» ἐντολῶν σου, καὶ φωτίσόν με φωτὶ τοῦ
» προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σε
» φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ
ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τε-
λέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι,
ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράπτῳ
σαρκὶ σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέ-
στης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σὺ τοῖς
Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως
ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθῆταίς σου
φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἔδειξας, ἐνδόξου
Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου
Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθε
καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ε'γκαίνια τιμᾶσθαι.

Ωδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**έγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οἰκο-
» νομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων,
» θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξ ἡ λ θ ε ς ἐβόα
» σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάν-
» θρωπε.

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώ-
μενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τῷ φω-
τισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ
τῆς αὐτοῦ γλυκειᾶς μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς
τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων

διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστού-
μενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἑγερσιν.

Πλουτον ἀρυσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσυ-
λήτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγχῃ δια-
νοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως,
ἀναπιμπλά τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ὡς
Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν
ζωοδότῃν Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
ἀφ᾽ ἧς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χρι-
» στέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ
» Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ
» κόσμῳ, παράσχου φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστὰς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ, τῇ
παρουσίᾳ ἅπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατή-
φειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει
αὐτοῦ.

Ωτῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ, φρι-
κτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλά-
φησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπα-
στράπτουσιν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ
Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ
σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάν-
θρωπος.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

Ῥδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φι-
» λάνθρωπε· καὶ μετὰ τοῦ βυθοῦ τῶν πται-
» σμάτων, ἀνάγαγε δέομαι. Τροπάρια.

Τὸν Θωμᾶν ἐκατέλιπες, βαπτιζόμενον Δε-
σποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτεί-
νας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδε-
τε, ὅστέα καὶ σὰρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ
ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐ-
πέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρὼν σὺ τῇ πρώτῃ,
εἰσὼδω Σωτὴρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν ταῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σε
πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε Χριστέ ὁ
Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς
εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα-
σαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τῷ Μαθητῇ παλάμην τότε
ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσ-
ῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν,
καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὅστοῦν; πάν-
τως ἢ ψαλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύνα-
μιν ἐχορήγησε πηλὴν δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆ-
σαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ
κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾷ ἐδόθη, ταύτην ψη-
λαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρ-
χεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ
Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ αἵγιου Ἀποστόλου
Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει,
Σὴν Σῶτερ ὁρμὴν, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἐθιμον ἦν ἀρχαῖον γίνεσθαι, εἰς τι
τῶν ἐπισήμων· τοῦ γὰρ χρόνου ἀνακυκλοῦντος, καὶ
τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἦν τότε διεπράχθη, ἐπάγοντος, τῷ
πράγματος ἐκείνου μνηεῖαν ἐποιοῦντο ἐτήσιον, ἵνα μὴ εἰς
λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γένοιοντο. Ἐντεῦθεν Ἑβραῖοι
πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίησαν, τὴν τῆς Ἐρυ-
θρᾶς διαβάσιν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦθεν ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρ-
τυρίου αὐτοῖς ἐγκαινίζεται, καὶ πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βα-
σιλεία Δαυὶδ, καὶ τᾶλλα, ἵνα μὴ καὶ ἕκαστον λέγω. Ἐ-
πεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέ-
γιστον, καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἔννοιαν, ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις,
ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔτος αὐτὴν ἐορτάζομεν καὶ ἐγκαινί-
ζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μετ' ἡμέρας ὀκτῶ. Πρῶτος τοίνυν
ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παρούσα Κυριακὴ, ἥτις λέγεται ἂν
κυρίως, καὶ ὁγδόη, καὶ πρώτη ὁγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ
Πάσχα· πρώτη δὲ, ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὁγδόη πάλιν,
ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέ-
ρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἥτις καὶ πρώτη καὶ μία
ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα μὲν περὶ
ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτω γέγονε. Τοῦ Χριστοῦ,
καὶ ἦν ἡμέραν ἀνίστη, ὅψιας τοῖς Μαθηταῖς ἐμφανισθέν-
τος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν συναχθεὶς,
τῷ τῶν Ἰουδαίων φόβῳ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν,
καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν οὐ διηπίσται τοῖς
Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὅλως
ἀνίστη Χριστός, καὶ ταῦτα εἰς τυγχάνων τῶν δώδεκα. Ὁ
δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τῷ ἐνός μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα
δὲ καὶ οἰκονομία τινὶ μίξοντι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἡ Ἀνάστα-
σις τοῖς εἰσπίπτοι πιστωθεῖν, διαλιπὼν ἡμέρας ὀκτῶ, ἵνα
τὸν ἐκείνου πόθον ἄκρως διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστήσας,
πᾶσι πίστιν ἀκριβεστέραν παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν
ἔρχεται· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον,
παρόντος δὲ καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεῖσι· καὶ τὴν εἰρήνην ἡ,
τὸ σύνθημα, ἀσπαράζμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀ-
ποτείνεται, καὶ φησι· « Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ
ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς
τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ἐ-

πειδὴ γὰρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες, διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφῆς ἐμνήσθης, (ἐδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκεῖνος ταῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθητάς, παρὴν ἀκούων·) βάλε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλευράν μου·» δηλοῖ δὲ, ὅτι καὶ εὐρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἶσω χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς, ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφῆς, (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦθ' ὁρᾶν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, καὶ ἐν ἀφάρτῳ καὶ τεθεωμένῳ ἄκρως τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν) ἐκράξεν· «Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου·» τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ δὲ, διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ὅτι ἰδὼν με ἐπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες·».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μετ' ἐτέρου γέγινυται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕτως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτῷ οἱ δύο δάκτυλοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μέσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ ἐκείνου, ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως ἂν τις φαίη, ὅτι διστάζειν ἐμαλλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλαφᾶν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβεστέρον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἐν τῇ ἁγρᾷ τῶν ἰχθύων, ὅτε καὶ τροφῆς μετέσχε, τῷ θεῷ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς οἶδεν αὐτὸς, βεβαιότεραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἴτα εἰς Ἐμμαοὺς φαίνεται. Πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασί, φαίνεται, ἕως οὐ ἀνελήθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν· (ἐ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο) παρήκασι δὲ ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράψασθαι, διότι οὐκ ἦν δυνατόν ταῦτα τὰς πολλοὺς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστρεφομένους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας,
» συγκαλουμένης λαοὺς, ἐκ τῶν ᾠδῶν
» Σιών ᾄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ,
» τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμφημον δόγμα, καὶ
» τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀνα-
» μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
» καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Τροπάρια.

Ος πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει γὰρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὁ γδοαὶς τελέσσα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοίαν τοῖς πᾶσι πέραςι, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἐαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον

ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμφόδως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεῖς ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκράυγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης καμίνου,
» διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ
» Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θείαν, τοπρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιοθεῖς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, θησαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσση γὰρ, θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὲ τὴν φαεινὴν λαμπρῶδα, καὶ Μητέρα τοῦ
» Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν
» πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστέ, τὴν ὁλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὥραιος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέσης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοϊκῇ παλάμῃ, ψηλαφώμενον πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αὐτοῦ θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ ὕμνον τοῖς ἄστροις.

Εμῶν μέλων χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μή μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρῶνται κλεῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βρωντος· Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου. Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστὲ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἃμετρον ἔλεος. Δίς.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκά σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστὸς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνῶθί με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνῃ ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σε παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δευροψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις τῆ ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου· ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον τῆ ἡχου.

Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν

ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδασχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἑρανὸν ἔξαπεστελλόντο, κηρύττειν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· ὡς καὶ συνδιαγωνίζετο, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγεῖλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ τῆς Πρώτης Ὁρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὁραν λέγεται· τὰ δὲ Ἑωθινὰ ψάλλονται μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας. Αἱ Ὁραι ψάλλονται τριψαλμοί, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι· ἤγουν ἡ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἐννάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἑθους ψαλμός, ἀπερχομένων ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικὸν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τῆς Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὤδὴν γ'· καὶ ε'. Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Κοντάκ. Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ.

Τὸ Ἑρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἑωθινὸν Θ'.

Οὔσης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν.
Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.
Ὡς θελεῖς ψηλάφησον, Χριστός.
Ζήτει ταῦτα εἰς τοὺς Αἵνους τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ ἐκ τοῦ Μνηαίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀ-
γίου Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνη-
θροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε,
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρήνην δὲς ἐπλήρωσας ἀγίῳ Πνεύματος· προσ-
μένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι
ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕ-
ψους δύναμιν· διὸ βοᾶμέν σοι· Ὁ φωτισμός καὶ
ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.
Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα. Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Αναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἁμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαιος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων
μου Σωτὴρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς
πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς
τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε,
ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ ᾧ ἦσαν
συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν·

τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας,
καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· Ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα
σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον·

καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν,

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένε τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου
ἀνέτειλās, Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων
ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων
ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως,
λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Εἶτα τὸν
Ἐξάψαλμον· μεθ' ὃν, τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτί-
κιον. Ἦχος βαρύς· Ἐσφραγισμένε τοῦ μνήματος·
ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ
Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τῆς Ψαλτηρίας.
Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Αναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηρεῖντες,
νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέ-
λου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναῖξί τὴν Ἀνά-
στασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαι-
ρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ
τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ
τολμῶ ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ
ἀλλὰ θαρρόνως εἰς τὴν φιλάνθρωπίαν σου, κηρά-
ζω· Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ
σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ σεφάνων ἀξίωμα, οἱ
ἐνδοχοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύ-
ριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τῆς ἀνόμης ἐτρο-
πώσαντο· καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν
νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ἐλευθέρω-
σον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνέλα-
βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν
ταξιαρχαὶ Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδυνήνται· αὐ-
τὸν ὡς Θεὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΑΨάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα πρὸς Ἀνάσασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ωδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς εἰς τὴν δ'. στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σε τὴν Ἀνάσασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Αἴλλος σε κόσμος ψυχῇ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ ἔν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ πρόσφθασον βωῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι καὶ σῶσον με. Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστήρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὕμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον σενεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιςευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδὴ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπηξάν. Ὡς καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ανάστας ἐκ τοῦ μηνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι, τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παντοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾶ ἀπιστήσαντι, τῶν ἡλῶν ὑπέδειξας, διατρήσεις, καὶ πλευρᾶς, τὴν ἐκ λόγξης ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δι' οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μηνήματος, ἀναστὰς, καὶ τοῦ Ἄδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζώσας, τὴν ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγεῖς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὅπηνίκα εἶδὲ σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλόανθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδῇ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξαν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἦξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδεδίκασμαι Σωτὴρ, λογισμόν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἄγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Μετὰ τὴν Ἑγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὄρθρια, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ

θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθῆσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγερσιν· Τὴν Ἀδὴν ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταιὸς καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάβασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἄγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αῤῥήκτον τεῖχος κεκτημένοι πισοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· ἡπαρρήσίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σῶζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάνταρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. Εἴτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμῇ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμόν πρὸς μετανοίαν, καὶ τοῦ

σοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρήμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ ἐρατιῶται τῷ Βασιλέως τῷ μεγάλῃ, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασιάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανώθεντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπίστεις, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Ἰμνήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νεμεῖς ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξανασταῖς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἀδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὗρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὁσέα. Ο' τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστὰς ὁ φιλόανθρωπος· καὶ ἴδε χειράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ἡπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικτῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον, πλευράν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεωόμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σὴν Σωτήρ μου Ἑγερσιν, βεβαιουμένην θεωόμενος, ἐξ ὧν ἡξίωται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάψασθαι· διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθειςαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἰγλῇ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ προετρέπευ ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον (*).

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθήσεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς αἰωναίου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα, καὶ τὸς Αἶνους, προηγῶνται τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰς οὕτως ἀνίστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξαζόντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τῆ ἐχθρῆ, τὸν κόσμον λυτρῶσάμενος. Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αΐψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλίων δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολυσίς.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαάκ ἐν τῷ βουνῷ ἀπηνέχθη, ὁ Ἰωᾶννης ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέρω τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεκόνιζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμά καὶ τὴν σφεγῆν, ὁ δὲ, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, αἵ ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὁδύνας, ἴασαι φιλόνητοπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκ ἐπὶ τὴν σὴν προσασίαν κεκτημένοι Ἀχραντέ, καὶ ταῖς σαῖς ἱεσίαις, τῶν δεινῶν

ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου· ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αΐψαι χεὶρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δὲ ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Καθίσμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξυλῷ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτὴρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε. Ἐχόντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόνητον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ εἰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλίων· ἔκτεινόν σε τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνῃς ἄπιστος, ἀλλὰ πίσει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίγον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ω δαύματος καινοῦ! ὦ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ταῖς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργείᾳ, καὶ ἔτω τῷ Δεσπότη, τῆς πλευρᾶς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχὴ, πάσας σε ταῖς αἰσθήσεις, πρὸς Δεῖαν Θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω Δεῖλει, τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχῇ, καὶ ὠραίσθητι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ζ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὥφθης ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσελήλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευράν σου τὴν Δεῖαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ηλοῖς προσηλωθῆς τῷ Σταυρῷ, λόγῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας, δεσμοὺς τοὺς τῷ Ἄδῃ, καὶ συνεξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, ταῖς σφραγίδας μὴ λύσας, σοὺ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανόστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα Ἑορτή· Πάσχα μουσικόν· Πάσχα Δεῖον· Πάσχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μετὰγον ἡμᾶς· Πάσχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαῖρον ἐκ μέσου· Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον, χάριν διδόν Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα· Κύριος Θεὸς μου ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου δαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θω-

μᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, ἔ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τῷ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἁγίου Πνεύματος κινουμένη, ταῖς τῶν στυγερῶν Δαιμόνων τελεταῖς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ὑμῖν ἠνοίγησαν, Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου δαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψύχμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ μὲ εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθά-

νατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, ἐγείρας τὸν Ἀδάμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ θείῳ πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλιεῖς, ἐκ Θεῆ λαβόντες τὸ συμπαθές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων· Κύριε, σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύουσι, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προφῆται σε τρανῶς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι θεοὶ, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνῶμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῶν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ, ἀπιστοῦντι ἐβόα· δακτύλω με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας με, ταῖς ὠτειλαῖς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῖς εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ὡδὴς Κάθισμα τοῦ Μηναιῖος. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστασίμον.

Τὴν Θεοπρεπῆσιν συγκατάβασιν δοξαζόντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τῆς τάφου, ὡς ἐκ παγαδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταῖγματων.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Ληκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καὶ τὴν ὁμήγουριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος ἐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ ταῖς ἀποδείξεις τρανῶς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακράν ἐξοριζέσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Οφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίᾳ πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἐδειξας· Δεῦρο ψηλάφησον ταῖς χεῖρας καὶ τῆς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ, πεισθείς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα, ἡμέρᾳ εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ κατεφαίδρυνεν.

Η' βασιλὴς καὶ κυρία, τῶν ἐορτῶν Ἑορτῇ, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η' τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀδου κευθμῶνος, ἔγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα, πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπραγμονί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Α' ῥήκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυρός ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Α' ψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλίων δεῦ-

ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσον ἡνέφξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί με Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς κατὰ τὴν σὴν προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Α' θλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτραπώσαντο, καὶ δυνάμει θείκῃ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον τὴν ἀοράτῃ ἐχθρῇ Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η' ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλούζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σὺ, ταῖς πληγαῖς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρούσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς

πιστεύσασι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τοῦτου Ἀνάστασιν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγαλλεται· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινὸν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεὶς τὸν Παραδείσον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμῆδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τέτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η φθορὰ ἐξωστράκισται· ἀφθαρσία ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλελυται· οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια·

ἐξανέστη γὰρ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἔνδον εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραινόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· Ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τὸς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτυλῷ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμῷ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνην ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόᾳ σοι· Ὁ Κύριός με καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευρὰν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας· Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ

ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὗρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα· Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιζῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπερμαχὸν ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν α�μαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἐνπρέπειαν ἐκδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ραπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλλονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καδίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τῷ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξαζόμεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα, παρεγένοντο ὄρθραι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεωσάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελδοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν. Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικῆσαντι ἐν σοὶ· δέξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα, τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔσθης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἑρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σὲ παθητός.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θειοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρὸν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προσελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας· Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἑγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,

Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσεληλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὦφθης, Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδουσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλῳ τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γινώθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνῃ ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἑγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπῆξαν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς. Ὠδὴν γ'. καὶ ε'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλῳία τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστίον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τρι-
δέκτην Ὦραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά. Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὸ σύνθηδες. Εἰ δέ ἐστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχης δ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι.

Ζήτηι ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ω τῷ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἥνοιξεν, ὡς φιλάνθρωπος· παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' ἔτις ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' αἰκῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ο' Κύριος ἐβασίλευσεν. Τὸ, Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων ὀλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς αἵμαρτιαν, ὁ τάλας ἔπραξα· πάσης κατα-

κρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένη, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεί ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μὴ με κατασχύνῃς Θεοσύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Αλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σὲ Θεοσύμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ Σερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ κατασχύνῃς, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδε, καὶ τῆς νῦν ἐργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθραι γενόμεναι.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυφαγοῦντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνηθες· Εἶτα ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τρίτημερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σε κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σε,

ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τὸτό σοι
βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Η νοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου·
πυλωροὶ δὲ Ἄδου, ἰδόντες σε ἔπηξαν·
πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς
σιδηροὺς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ
σκοτόν, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμῆς
ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων
ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυ-
ρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου
σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν
ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐλάσθητι ταῖς ἀμαρ-
τίαις ἡμῶν.

Εἴτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ ἐκ ἡλπιζον εὐροῦσαι, διε-
λογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μεταθε-
σιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνωστῶν γυναικῶν, ἐξ
αστράπτων Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
ταῖς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντο-
δύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός· Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κινῶ-
τε; ὁ λίθος κεκylισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν·
ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑ-
πνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν·
Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης
θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀπο-
στόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον,
πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν
Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶν γενομένην, καὶ τὸ μνή-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμα-
σιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾶ σῶματα τοῖς Ἀ-
ποστόλοις ἐκέρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς
τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον,
τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'. Κοσμά Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου κα-
ταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέ-
γουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴ-
ληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς
μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροὺς ζωώσας,
τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέ-
θαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτήρ αὐτεξουσίως,
καθὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλ-
θούσης· ὡς γὰρ ἡ βίατος οὐκ ἐκαίετο
καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ
παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρός, δικαιο-
σύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς,
ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στίχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἀγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τῷ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐ-
πέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ
ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ
τὸν Ἀγγελοῦ εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμε-
νον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζη-
τεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη,
καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε·
πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔ-
δει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος
προελθεῖν· Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου,
καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον· Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάντα γενε, Χρι-
στὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελ-
θὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας

τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάντα γενε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτήρια τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον Σῶτην ἀναλαβὼν, ὁδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θρασυάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ αθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραυγάζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καὶ θάρσ' εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καὶ κῆδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Ταῖς μύρα ταῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάζατε·

Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Τὸ τρισσὸν ὕμνῳ τῆς Θεαρχίας σέλας.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἁσματοικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιώδες ὡς ἔχυσας, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρούρησον, καὶ σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκῶς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ θεοπνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισηλίον τῇ καρδίᾳ μου πῆγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θειουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς Θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκεδάσον, ἁμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετρυσίαις, καὶ ποιήσον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἀχραντε, σαρκωθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιланθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν θειάρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγωγῆσεν.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἰς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αὐλούς καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ καλλοῦς, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέξαι τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ὃπερ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνθῆμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισηλίον πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ταῖς ἄνω ζητῶν.

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐπλασας· καὶ ῥύσαι πυρός, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτιρμῶν Θεός καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἡμάρτομεν, συγχώρησον φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, καὶ ῥύσαι πυρός, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρα τῷ σῶ Υἱῷ ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποιμνὴν σου, πρεσβείαις Χριστὲ τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄνθρωποι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μοναὶς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλὴν γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκὴς ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτεῖρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπαναγάγε.

Μοναδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι. Θεοτοκίον.

Ναόν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, αἰετάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντοουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώρους ἀπλῶν ἀκτῖνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φέρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὥφθης πυρός ἐν εἴδει, Ἀγγελὸς ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος Θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν, συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξω σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισηλίον. Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεός Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ

σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

ᾠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισηλίε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου. Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον. Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε ὁ ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὁδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μοναὶς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κηῖσασα πηγὴν, συμπαθὴς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμενων ἢ παρακλήσις· διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὖρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοιο χρυσῆς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καί μοι τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς. Δίς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αὐλῶν οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισηλίε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα· ὧν καί με ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής.

Θεοτοκίον.

Γθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑφῶν πρὸς οὐρανοὺς μὴ διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δὲ ἄφατον φιλάνθρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκάθεζόμενος.

ᾠδὴ η'. Ἰνδαλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναῖδιε, συνἀναρχε Θεαρχία, ἡ ἀπαραίλακτος ἐν πᾶσι, πλὴν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηράν κατάρ-

γησον, τῶν ἀντικειμένων βουλὴν, καὶ ἐνόχλησιν
τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβῇ τηρῶν με αἰεὶ, Κύριε
πάντων.

Δίς.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισή-
λιε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον,
καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωβήτῳ τάξει παντελεῖ,
ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκαταλήπτε, ἀνέκφραστε
Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν
οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμ-
παθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐναιῖαν Τριάδα ἐδί-
δαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων
τῶν αἰώνων.

ᾠδὴ Δ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ε'κ φωτὸς ἀνάρχου, συνἀναρχος Υἱὸς, φῶς
ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκ-
πεπόρευται, ἀπορρήτως, θεοπρεπῶς, ἀρρέυσθ
τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δὲ, καὶ τῆς
ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν
ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σε, καὶ
δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πρᾶτ-
τειν τὸ σὸν θελημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ
μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἄπει-
ρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κα-
τωκτείρησας, Τριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν, οἰ-
κτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμά-
των λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ
κακώσεως, ὃ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνού-
μενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεός καὶ παν-
τοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιήμην φύλαττε, τῆς
Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀνα-
στάς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ
κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ
πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ
σα Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφρα-
γισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐ-
γνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐ-
τὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνή-
μα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις
ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ
τοὺς ἐν Ἀδῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε
παρρήσίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δω-
ρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομί-
σασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγέ-
νοντο ὄρθριαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ ἐρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφά-
λειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκη-
σεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε·
προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε,
βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ
ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τῇ
Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος
τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἡ-
ξιώθημεν· τὸν Παραδείσον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπολαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολο-
γοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἀμωμος, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι,
πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖ-
κες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τά-
φῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐ-
τῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω με τῆς
καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ
ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίνοντάς σοι πολλὰ,
καθ' ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ
δὸς πρό τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀ-
γιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεός γὰρ
ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνδρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινεῖνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν δυναμαῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὅρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἐξ Χριστοῦ, τῇ ῥάβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις κατασέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι, ὃ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Δ'.

Εἴτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἑξαεσπρίοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμπαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
» ψυχὴ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δο-
» ξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Εσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἁγαθὲ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἐγερσίν σου, καὶ ἀνακραζώ· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Κἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθοράν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνω. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστός, νεκρούς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Οἰθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημεῖῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκρὸς δὲ ὡς Θεός ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θείαις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μονάς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεὸν Πνεῦμα,

(*) Ἐν τισὶ χειρογράφοις ἀναγινώσκειται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρῶτα Τροπάρια, εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζο-
μέν σε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα
Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν,
βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρ-
κα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τείφε ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπληρώται φωτός, οὐρανός τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι
σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην
σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χό-
ρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγαλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
» Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν,
» φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ,
τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαβὼν,
πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτὴρ.

Ιουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπόλυ-
σόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ
φῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκραί,
ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ αἰμνάς σου Ἰησοῦ,
κλαιθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ
ἄπέρχῃ ὁ αἰμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνῶ σου τὸν σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν
ταφὴν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους
τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν
Ἀνάστασιν.

Εξάνεστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρὸς, Ἀ-
δαμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, τῶν
δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Αναστάντος σε Χριστέ, συνετριβήσαν μοχλοί,
καὶ πύλαι Ἄδου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά,
διελύθησαν εὐθὺς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀ-
νέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐ-
γείρας τὸν Ἀδὰμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς,
σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ
τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυ-
μνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ
ένῳν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἰ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς
ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ
σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πῖωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζεσαι,
Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότη-
τι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὁ-
λῶν ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως
ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις
γυναξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν
γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζουσιν, εἰς δόξαν
καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν
βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σε πα-
ράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειγόμενος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, αἰ-
μνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεός ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος αἰμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάν-
των τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριον· καὶ αὐ-
τίς ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔ-
λαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκίῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀσραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμώμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ θαιμαῖν, καὶ ἐξ ὅρης αἰγίου κατασκίου, ἐπέδημηςας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἀδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τῷ θανάτῳ κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδὰμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας με, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγάσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Α ὅς Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὐς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἁκῶν ἀποδιδὼς ἐρευνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὃ παράνομοι ἐχθροὶ, ἀλλ' ἐξανεστη ὁ Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀνασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἑγέρσει,

λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἄντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων· Θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ Χαίρετε, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὲ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἑγερσίν μου· λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμῶμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα.

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξειπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυὴς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεις ἁπλᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρί σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαι μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ῥηρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τῷ Ἀδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθόμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένε, ἐν τῷ σαρκῷ σθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου δια-
» σκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, κα-
» ταύρασόν με ὡς μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.
Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν,
οἱμοί! ὁ σπορεὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξέδυσάς
με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἔρραψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου, οἱ-
μοί! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἀχραν-
τον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὀφews βουλῇ.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς λησρικοῖς
λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ
ἐλαϊον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος
Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλι-
πές με τὴν μόνην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῷ τῷ τοῦ
Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συν-
έτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη
τὸ νῆκος; ὁ Ἀδάμ συνεκβοάτω· συντέτρι-
ψαι ζωάσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλα-
βοῦσαι, τοῦ ζωώσαντος τῆς κάτω, φωνῆς
ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτε-
λοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν
τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

**Τὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθεῖλε, καὶ ἐκῆδευσεν πιστῶς. Δόξα.**

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ
τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις,
καὶ ἐν ταῖς τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπύρῳ κηῖσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύ-
σιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν
μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀνα-
στάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχσμαι αἰεὶ, καὶ
» ἐν πελάγει τῆ βίῃ βυθίζομαι· ἀλλ' ὡς περ
» τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, καί με τῶν παθῶν
» ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστὶν ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ
γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρ-
ριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νε-
κρός· οὓς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεῖς.

Εσκυλεύεται ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί·
καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοίχθη, ἐγείρεσθε· βοᾷ
ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Χριστός, ὁ πάντας ἐλθὼν
λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς οὓς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτὲ,
νῦν ἀπαιτούμενος Ἄδη, ἀπόδος μοι· βοᾷ
σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-
τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστρὸς.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν, καὶ
τοὺς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας,
καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν
ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ
ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν
λυθέντα σου ναόν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε,
λίθον μέγαν τῇ σορῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί
δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη
καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν
τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μοναδί ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ
Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα
τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνἀναρ-
χον, καὶ αἰδῖον Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρὶ ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς
ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ

οὐ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοί, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγαῖζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγγόμενος, τὸν θῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυταῖς διηπόρουν τῷ νοῷ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τῷ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκυλίσται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐταῖς ὁ νεανίσκος ἐδόξησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆ Πάσχα, τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἐορτὴν ἐορτάζομεν· ἔτι δὲ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα.

Εἴ γὰρ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μῦρον, φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς, καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ κατ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γάρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυναγωγὸς γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βέθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ θείᾳ δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχων, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχeto, ἀλλὰ παρρησίᾳ πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδασκε. Λέγεται μὲντοι, ὡς καὶ Νικόδημος εὗτος, λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὦν, καὶ ἀκριβέστερον τὰς τε βουλὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἵπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεωρημένων γυναικῶν ἐτόχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πί-

στωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάχθη, ὅτι μετ' ἡμέρας, φησὶν, ὅκτῳ ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὗται, πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχρῆν καὶ γὰρ τὸ πρῶτον περὶ φύλον ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἀρὰν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν λύκαις τέξῃ τέκνα ». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἐσπευδον θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κατὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἤλειψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχρῆν· ἀλόην γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελεῖξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασι· τούτου χάριν αὗται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστὸν, ὡς μαθήτριαι, μύρα πολυτελῆ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ καὶ, ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἐπείξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτι, παραγενόμεναι, διαφόρους ὀπτασίας κατεῖδον· τοὺς τε ἀστραπτόντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθημένον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστὸν ὁρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπληρώτα.

Πολλὰ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελισται, τῶν ἐπιστήμων μόνον ποιησάμενοι μνεῖαν, τὰς ἄλλας παρεῖδον. Ἦσαν δὲ αὗται. Πρῶτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτά ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἥτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καὶνῶ θανάτῳ τὸν Πιλάτου καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον ἀνετίγκασα· ἐσώτερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν διαβιβάζεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἥτις, θυγάτηρ γενομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαῖον ἔσχευ ἀνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰακώβος ἐγέννηθησαν. Τίσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρενας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰακώβον, τὸν λεγόμενον μικρὸν, καὶ Ἰωσὴν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὅσαι, ὅταν ἀκούσῃς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ μῆτέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μήτηρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν, ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφopαῖδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τῷ Λαζάρου. Ἑκτη, ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδόμη, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλεῖστα· ἦσαν, ὡς ὁ Δεῖος Λουκάς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, φησὶ, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὗται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ τὰ κατ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνή τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἰορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρώτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγειλᾶσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν· γυναιξί, μαθητευθεῖσαι Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἀγίων Μυροφόρων πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος· ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οπάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
» καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
» γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν·
» ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θείων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἐπλάσας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην καθελὼν, συνεξανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα,

διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ὑπόκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ληστῇ, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡγείρας τὸν λυθῆντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν πηγαῖεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελὼν, οὓς κατεῖχε πάλαι, Ἄδης πεπεδημένους.

Ω Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ σὺκ ἡγείρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν· ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχον ποτέ; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφραγισται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξαζόμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύσῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικὴ εὐσία, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτιρήσον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τὴν αἰῶνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουνσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἡβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θείων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τὴν αἰῶνα.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογῶντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρβηε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σὺ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἶόν σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
» **Τ**σαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
» **Τ**α ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε
» **Τ**εῖς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἰ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθὴν, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· διὸ οὐ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ωἱ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστὸς, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ωἱ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, καὶ ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκὴν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτέ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηρὰν, τὴν θαλάσσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας

ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ὡς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντάς τὸ μνήμα. Ὅντως ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οντως ἀνέστη Χριστὸς, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδὰμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰς εἰς τὸς αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀγνή, τὸν αἰεζῶνον ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἓνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίξ, φωτίξ, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ
» **Φ**δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χόρευε
» **Φ**νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή, τέρπου
» **Φ**θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δυνάμεις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοὶ· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνε, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τῆ φωτός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦ ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστὸς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοὶ. Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Λησὴν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εῳραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεί.

Οἷος καὶ χολὴν Σωτὴρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δούς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρωσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωποκίον πλευράν, λόγγη κεντηθεῖς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰείζων πηγὴν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζωώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδὰμ.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρὸς, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου, τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτὴρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμπας, τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ο εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, σινάμα Νικοδήμω, καὶ πισταῖς Μυροφόροις· Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱὸς, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· ἐν ταῖς τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰείζων Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· Τύραννον Ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξηγείρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς εὐαγγελία· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψαλλόμεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ Ἀνατολικά δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτρην τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνήτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῳραναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ ὡς ἡβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θανάτου ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες· σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς· Εἶπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελευτήτον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριάμ γυναῖξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὡραίθη ὁ λίθος μετρημένος, καὶ θείος νεανίας, καταστελλὼν τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς. Ἠγέρθη γὰρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κηρυξίν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητός Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Σ Η Μ Ε Ι Ο Σ Ι Σ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἵνους ψάλλονται Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. εἶτα τὰ δ'. Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀναστάσιμος ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ'. Ἦχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ξύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδάμ, Σταυρὸς ἀντείσ-
Ηγάγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτήρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

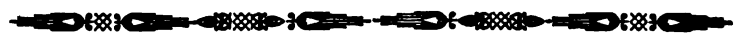
Απόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σῶσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδὴ δ'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ηλως προσηλωθεῖς, τὴν αῖραν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεῖς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θείκῃ δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλοφώνως δοξάζομεν· Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγῆλλονται, ἐπινικίους ὡδὰς σοι, κκοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Αρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δρᾶμωμεν, σπουδῇ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνημα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἀγγελαν, θρασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν· Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρέμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρου ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγὴς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἀγγελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάζσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθευδόντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγεῖλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυτον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδισάκτῳ καρδίᾳ, περικροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστασίμον.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν
Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου
Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑ-
πομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλη-
σε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλα-
νῶμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ημάρτον εἰς σέ Σωτὴρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός·
δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν
με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Οὐκ ἐπὶ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες
Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν,
καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασιν. Κύριε,
πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπε-
δαῖναι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρου
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόραις γυναῖξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστασίμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κω-
λύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς
παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ως κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανέστησαν
αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐ-
γὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολ-
λῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε,
τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέ-
λαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ
κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν,
καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήργησαν. Αὐ-
τῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ
ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτὴρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγή, συμπα-
θεῖας ἀξιώσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς
λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυ-
ναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε
βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν ἀσω-
μάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι,
Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι,
ταῖς ψυχὰς ἠγαλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων
ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅπως ἀνέ-
στη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστασίμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας· ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτο-
πα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμῆς,
Τελώνην μισούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσα-
σαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπί-
πτω σοι ἐλεῆμον· πρίν με καταδικάσης, φει-
σαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧς
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἰσρεῖς
καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες
ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τί-
μιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων
αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α΄.

Η ἄλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγέλων εἶδον, ὥσπερ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἔξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαράν· καὶ Μαθηταῖς, ἀναστάς ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἔξανάστασιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε. Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β΄.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρωὶ ἐπεζήτητον, τὴν τῶν αἰπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἁρώματα, ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίουσαι· ὁμῶς, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὦ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ χερουβικόν καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὡμοῖς σου βαστάζοντα, σταυροῦ κατάγοντα. Μακαρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα θεῖα, σέβομεν παλάμας σε, δι' ὧν τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν

ἐπὶ τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὅθεν, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Οφθῇ ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τῷ σεπτῷ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτος νάματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορταρίζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶν γενόμενοι, καὶ τὸ μνήμα σε μετὰ σπουδῆς καταλαβῆσαι, ἐπεζήτητον σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σε· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξηλέψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνούμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κραῖζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτραι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύνισται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγιδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· Δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω· Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σωσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύνας τοὺς Ἀγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθὸς, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατευθύνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαβοῦσα τῆς φύσεως, τῷ Θεῷ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμοσας· μόνῃ γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν· Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρέμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς αἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος ἐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι. Δίς.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχύν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐρεῖσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μεταθέσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα; καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ, σήμερον παιδρῶς ἐξαστράπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστοῦς· Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ παιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτάς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἑγερσιν δοξαζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου.

Αρας ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πατρὶά, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκῆδυσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράδως· Ὅθεν τούτῃ μελπόμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πάθη καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σὲ ὡς Ἰωσήφ καθορώσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτήν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν

ταῖς Μυροφόροις σε, Θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάξουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέση αὐταῖς Ἀγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωροῦμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνῶδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγῆσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὰ κέλευσμα, τῷ θείῳ Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσκυλεύεται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθημέουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μνηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν· ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστάττουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνηματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐρεῖσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρόν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς

ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; Ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τῷ Σταυροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστιάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις δόξα σοι.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυναγὼν πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνηματος, καὶ τὰ δεσμά διαρρήξας τῷ Ἄδῃ, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τῷ θανάτῳ Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τῷ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σε παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεος.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πῖαν· θείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγαι αἱ

σκηναί, αἱ δεξαίμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τε-
κούσασε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως
πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα
σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύ-
τατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ἑὺσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σέπται Μυρο-
φόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην αἰλείψασθαι
μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος
δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τάφου ὄντως
φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψά-
λομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Ε'κουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τῇ Ἀ-
δάμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ
Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω,
ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
Κύριε δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χρι-
στέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δαζούσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἄλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; Θρήνοις Μυρο-
φόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· Ἡλίου

δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη
ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου
Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη· Ὁ Χρι-
στός ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τού-
του τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἑγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτά, ἔτι τῆς σκοτίας
ἐνέσσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς
τὸ μνήμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τῇ μυρίσαι
τὸ ἄχραντον, καὶ θειὸν σε Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀ-
νάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον
μηνύσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προὑπαντήσας ἐκ
τάφου, Χαίρετε, βοᾶς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Υψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα
ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ
Μαθήτριά, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ
καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν,
ἐν ἀστραπτουσῇ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου
τοῦ Λόγου, Ἑγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην
Ἀποστόλοις κατεμήνυον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμά-
τιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν
Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄτα-
φον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρό-
μενος ἔλεγεν· Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρό
μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεωροῦ-
μενος, ζόφον περιβαλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ
ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέ-
τασμα· ἀλλ' ἰδὲ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκυσίως
ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου;
ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσ-
ψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα
μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ
πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ
Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ
τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων νοῶν,
δρόμον ἐπέδειξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ
τὴν τάξιν ἀφόμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς

εὐαγγελίστραι ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἄδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθύν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν Ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωοφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὧμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστὲ Ἰωσήφ, ἄλλο ὥς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὧμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐξωποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· οὐ τὴν ἐξαναστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρηνεῖτε ταύτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η ἀνάστασίς σου Χριστὲ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Ἀποστολικόν.

Εμεγαλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευσαν· ὁ ἐξ αἰσίων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημαί σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ Γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνημα παρεγένοντο ὀρθρῖαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθαδεῖαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθὴς τῷ Θεῷ εὐήρεστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πάση τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου, Χριστὲ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτὴρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ, μυρίσαι σε φιλάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐτὰς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν Ἄδην καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τῶν Καθόνων ἡ Ἀκολουθία, ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστασίμον.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμήμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερόμεν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἀμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα· Κύριε δόξα σοι. Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧς ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρῶς βαθέως, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Πῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς, τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις εἰπὼν· Οὐπω ἀναβέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μήμου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμεῖς· Ὅθεν μετὰ ταῦτα ὥραθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τοῦ τοῖς, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρῆσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μῦσαι μὴ πιεῦσαντες, ἔσπρυσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὁρᾶται τῷ τάφῳ ὁ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται· Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὁρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὥραϊος, Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἄδης ἡχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἑορταζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἵχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότητά, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θεῶν γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς

δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνίζουσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσαι τὴν πρὸς αὐτὸν, παρρῆσίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῃαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾷ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθῆτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες· καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἡτῆντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σε ρα τοὺς ὀφθαλμούς μου·

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγονάσι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ πασταίδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνείξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη,

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σε προσκυνῶμεν ἄγαθε, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ νῦν δόκῃσας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαῦρῳται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς σεφάινους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσασε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίῃσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τέτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπὶ νεκρῶν;

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζεσαι, Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐδόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Το, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῷ Μηναίῳ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνεδείξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν θάνατον ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡ-

μας, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι·
Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνηρωπος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὡς
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ
βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπα-
γαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐ-
ναντίον Κυρίου, ὁ Θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν
τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογι-
σθέντος πιστούμεναι, καὶ ἔθρηνώδουν αὐτόν, λίθον
ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, ἔ-
διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονήν, ἐπιχορηγῆσαι
τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν
Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι
τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβή-
θησαν, τὴν λευκοφόρον σολήν, λέγουσαι· Ἐσκυ-
λευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ
ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀνα-
στεῖλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥή-
ματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν
τοῦ Λόγου Ἑγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν·
ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προσ-
τάττρουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν

πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθείας, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐραῦσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τῷ λίθῳ τὴν μετά-
θεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν
ἐξαστραπτῶν Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
ταῖς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύ-
ναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνα-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας
δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν
σέσωσαι σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦ-
σαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώ-
σας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νε-
κρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνη-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασι
ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς
σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ
δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε κατα-
λαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον

λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληψε νεκρὸν, γυμνὸν, ἐσμυρнисμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βράτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, ἔτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ ξύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'.

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξηλείψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Τῷ ῥήκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Ἡ Ἀνάστασίς σε Χριστὲ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοί.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον, εὐσυνπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσφάψω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα

ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ αἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοί. Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενὴς, καὶ Ἀπολύσις.

— — — — —

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοί.

Τὸν κόλπον τὸν ἀχραντον, ἐν ὑψίσοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἐκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παρράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺ ἡμῖν· Δόξα τῷ

πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μνηύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὥσει ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοίχθησαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν.

Οτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγγχευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημεῖῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Δειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Π Α Ρ Α Λ Υ Τ Ο Υ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ'.

Μέγισον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθέν, Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡς μυστηρίου φρικῶδους! ὁ καὶ νοούμενον, ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τῷ γηγενεῖς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανῆσα Μητήρ· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλῃς διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυγχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξαζόμεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σε τεχθῆναι, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπην αἰγνὴ, ἀμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεκτήμεθα Παρ-

Θένε· ἰκετεύομεν οὖν πάντες, σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, οἱ χοῖκαί σε θεῶλοι, προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρὰς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένεθ τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ,
καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτῆρ, θανάτῳ κράτος λέλυται, καὶ Διαβολῇ ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίσει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σε Κύριε, καὶ ὁ Παραδεισος πάλιν ἠνέφεται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου, ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τροῖς ἐν Ἀδὴ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσαστο· Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστώτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σε οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φω-

τίσας τὸν κόσμον, τῇ τριτῇ ἡμέρᾳ Ἀναστήσει σε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου φιλόνηρωπε..

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστεργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνέ, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παραλύτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Α ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παραλύτος, ἰδὼν σε ἐδόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; ἢ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλὼν με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσερχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Α νέθη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοὰς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην· Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σε τὸν κραιβάτον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυμάσιον σε τόκον πανσεβάσμιε; πεῖραν γὰρ ἄνδρός μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φαρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῇ Ἀγίῃ τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ καλυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· "Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἱάσιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σὰρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρὸν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνησθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὓς ἔπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρῆσίαν πρὸς αὐτόν νεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάσιμον. Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαυδρύνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόανθρωπε.

Εἴτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτατῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείας Κύριε, κατὰπεμψαν ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Εὐφραίνεσθω τὰ αὐράκια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι

αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότακος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ καλίας Ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν Θεαρχίαν.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνεμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ᾠσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Γερῶς τῶν αὐλῶν, πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχικωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὸν μονάρχα τῶν ὅλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θείαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφῶς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας μοναρχιώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθέnon ἄχραντον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισσεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἡλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε, τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

Ρῶδης φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωτον, πλαστοουργὸν ἀναλλοιώτον, καὶ βοᾷ σοι· Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀπόστολων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως,

ἰσουργὸν Τριάδα σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεὸς τῶν ὅλων. Θεοτοκίον.

Από τοῦ θρόνου κατήλθε τῇ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιλόανθρωπος, διὰ σοῦ Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισηλίον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θειότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ κατ' ἡμᾶς οὐσιωθεῖς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κηρύσεως.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν, ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφθεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συναναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. Δίς.

Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ὑμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σουσ οἰκέτας σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εθέλξας ἡμᾶς, εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεῖς ἀτρέπτως, καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τ

Η πάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τὴν φύσιν ἐξ οὐκ ὄντων τοπρὶν, ὑποσησαμένη μονὰς τρισηλίε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς, εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένε γεγονῆαν Θεοῦ, σὲ ὑμνοῦμεν πόθῳ καὶ

μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσι διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὧν Κύριος.

ᾠδὴ ε'. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδεξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικάς δὲ μορφώσεσιν. Δίς.

Γθυνον καρδίας σῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὃ τρισηλίε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοίξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου ἄχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισηλίον ὑμνεῖμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκβοήσωμεν· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος· Ἅγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερὴς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητής, καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεικῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

ᾠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινὸν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σε λάμψεσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιότησι, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος, Εὐλογητός· εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδὸς δι' ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε Πανάχραντε.

Ἦδὴ ἡ Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχε Πατρός ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίης Δεαρχίας, ἔδειξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις, τάξεις οὐρανίους ἀναμείλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἄσμασι θείοις, Πάτερ, Δόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καὶ ἰσόρρόπον ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησιμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπύρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα· καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῇ, αἱ Θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικῇ Τριάδι σε δοξάζομεν. Δίς.

Απλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς, νοεράν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ Οἰκτίρμον, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἴκτειρον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγυῶς σου Δεαρχίας φωτοειδῇ, καθαρῶς λατρεύειν σοι τῷ Κτίστη τῶν ὅλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης νοερὸν θεωρὸν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου· ἣν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τό, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν

ἐαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἥτταν ἀνακαλοῦμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόᾳ σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογία, Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστῇ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα.

Τὸ ἀκαταλήπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, Θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἐσκυλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον, ἀφθαρσίαν ἐνδεδυται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομῆτορ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή· Ἦχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσίζων ταῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἀγγελος, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν, γινώτε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος· καί με ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζὼν ἔλκυσον Δόγε.

Εν τῷ νότῳ αἱ σπείροντες, δάκρυσιν ἐνθέουσιν, θριοῦσι στάχυας, ἐν χαρᾷ ἀειζῶτας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρὸς, τῷ Πνεύματι υἱοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρί, οἱ Ἅγιοι πάντοτε εἰσίν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύωμεν, Θεὸς γάρ, ὡς Πατρί τε καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι, τρίβους βαδιῶνται τῶν ἐντολῶν· φάγονται, ζωορὰν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, εὐφρανθήτη καθορῶν σου ποιμενάρχα, τὰ ἔγγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρί γάρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ 26.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς σ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάστασιν ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» **Π**άσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζὼν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς αὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διαβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζὼν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε παναίωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ανάσταντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θροαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ παναίωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἑννάτῃ Ὤδῃ

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ
» Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα
» καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι,
» ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ. Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεία, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύωμεν πιστῶς· ἐσκυλεύεται ὁ Ἄδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Οδυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παραλύτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφίξας καὶ προσταξας, αὐτῷ τὴν κλῆν ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴασαι δεικνῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἄγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἕνα ἱᾶτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἁπείρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἁνῶν λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δὲ, ἄναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἁ-

σωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσιν, καὶ κράτος αἰετός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περισῶζε κινδύνων, αἰώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας, ἀγόνου τερατουργούμενον αἰ-
- λ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμώρησαντος
- Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανερχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θρασυμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγαλύνε,

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

- **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
- εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἐστερεώ-
- τη ἡ καρδιά μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ
- ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξυλῶ κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἅς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἀδὴς σπαυδῇ, βοώσας τῷ κράτει σου, ὠδὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενούσαν δεινῶς, ψυχὴν με υπεράγαθε, ὡς τὸν Παραλύτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σε, ταῖς τρίβους, ἃς ἐδείξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀ-

νυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς παθήσει περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρακῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχες συλλήψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Καθίσματα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παραλύτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὁρᾶν, τὸ πραχθὲν ἐχ' ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχὰς παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῶν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειόγορος Ἀβ-
- βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
- τω, φασεφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
- τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
- Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσιν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δὲ, ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεχται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον, σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεκύνθης Χριστὸν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα, Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμώμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ κατάσκιον ὅρος, ὃ Ἀβδακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν Ἀγνή·
» διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμὰν ἦξει
» ὁ Θεὸς, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὅρων, κατασκήνους
» δασέος.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιὸς, ἐξεγήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύρων, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται· ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑφήλιον πληρώσας, νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγῇ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατακείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κραιβάτον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγῇ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς, πλήθη ἁπείρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίε Ἀρχισράττη, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσση ἡμῶν παραγενού, καὶ τὰς προσευχαῖς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότη.

Δόξα.

Ενούμενη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἀγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδιὸς τε Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μόνον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τῇ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκαλαῖς φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χειρδικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας. Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ῥθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σῶτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, δεασαμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγα-
» σον τὴν ταπεινήν με ψυχὴν, καὶ ὁδήγη-
» σον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προσάγ-
» ματά σου. Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκρὸς ἐγείρεις τὴν ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς, κενώσας ἅπαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευχείμων καθωράθη γυναιξὶν, ἀσφράπτων Ἄγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ὑμῶν ἐξεγήγερται, τὴν ἐν τοῖς τάφοις νεκρὸς ζωώσας.

Παραλύτον ὡς ἡγεῖρας Χριστέ, τὴν παρτί-
» μένην με ψυχὴν ὑγίωσον, παραβάσεις καὶ
» βαδίζειν με τὰς σὰς ὁρτὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαὴλ, τὸν ἀθροίζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονὰς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνούμενη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σε Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τῇ ποιητῇ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβάσῃα. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ἦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατό-
» χους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς
» ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης
τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ
λυμνηάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡ-
μῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄβυτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδάμ, ἀνα-
στάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατήμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ
αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ
τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθός μοι τῶν παθῶν ἐπανεστή, καὶ ζάλῃ
» ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με
» σὺ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ῥύσαι φθορᾶς, ὡς ἔ-
» σωσας τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκυσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρός
ἐν μνημείῳ, καὶ τῆς ἐν Ἀδὴ νεκροῦς πάν-
τας ὁμοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θείκῃ
δυναστείᾳ.

Ο Ἀδὴς συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον
ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπε-
δῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάστα-
σιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν
ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγηνερμένον Χριστὸν,
πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία
ψυχῆς προσεκύνουν.

Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης οἰκνῆς, ἐν χρόνοις κα-
τακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προσταξεί
Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ πα-
ρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡ-
μῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σε
προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ
οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦ-
μα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρι-
κτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται
Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς ταῖς
σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας
τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβάσῃα. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοί-
αις, καὶ αἰτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλε-
λυμένην, ἔγειρον τῇ θείκῃ σου ἐπιστάσι, ὡς-
περ καὶ τὸν Παραλύτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα
κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ
τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Ο χειρὶ σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα,
Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνἀναρχος,
καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων,
σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπή-
λασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παραλύτον
λόγῳ θείκῳ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀ-
θρόως προσταξας, καὶ τὴν βασιλεύσαν αὐτὸν
κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν
τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν· Οἰκτίρμον
δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τοῦ Παραλύτου μνεῖαν ποιούμεθα, καὶ ὡς
εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ.

Οὕτως ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τίθεται ἐν ταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς
παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τῆτοι.
Ἀναβὰς γὰρ εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν Ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ
πενταστώ Κολυμβήθρᾳ γενόμενος, ἦν Σολομὼν ὑποδόμη-
σεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπικέκλητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ
Γερῷ σφαζομένων εἰς θυσίαν προβάτων, ἐκίσει τὰ ἐντόσθια
ἐπλυνον· ἢ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτος ἐκίσει βαίνοντα, ἡνίκα
ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰσάπαξ τοῦ ἔτους, τὸ ὕδωρ ἐταράττετο,
ὕγι' ἀναδείκνυσθαι. Εὕρισκει οὖν ἐκεῖ ἄνθρωπον, τριά-
κοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσβάλλοντος
αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαθαίνομεν,
πόσον ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀγαθόν· καὶ ὅτι, ἐπεὶ
τὸ Βάπτισμα δοθῆναι ἔμελλε, ρυπτικὸν ἀμαρτίας ἀπάσης,
ὑπονόμησεν ὁ Θεός, ἐν τῇ παλαιᾷ οἰκῇ ὕδατος ἐνεργεῖσθαι.

τεράστια· ἵνα ὅταν ἐκεῖνο γένῃται, εὐκόλως παραδεχθῇ. Ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸν Παράλυτον, Ἰαρον οὕτως ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τῷ συνεργήσαντος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστός, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδώς, λέγει· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιὲς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασία τὸ πρᾶγμα δόξῃ, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε, Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκωλύετο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν· Ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προεβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδώς ὅποιος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὅχλου ἐκεῖσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὗρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμαρτάνει, ἵνα μὴ χεῖρόν τι σοι γένῃται. Τούτο δὲ φασί τινες εἰπεῖν τὸν Χριστόν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ράπισμα ὑστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεὶ Καϊάφᾳ παρίστατο, καὶ χεῖρονα τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσασθαι τῷ αἰωνίῳ πυρὶ, ἔχι τρίακента ἔτη καὶ ὀκτὼ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰὲ βασανίζεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἔδειξεν ὁ Κύριος ἐξ ἀμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθενειαν. Οὐ μὴν δὲ πᾶσα ἀσθενεια ἐξ ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδυναμίας, καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Γινούσκει μὲντοι ὁ Παράλυτος, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιή, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γινώριμον· οἱ δὲ εἰς ἀμυναν ἐριθισθέντες, ἐζητοῦν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστόν, ὅτι δὴθεν τὸ Σάββατον ἔλυον. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν, ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὅς ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρί· καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐτι ἐργάζεται, οὕτω καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παράλυτος, τοῦ ἐν τῷ Ματθαίῳ Παραλυτικῷ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκείνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφείωνταί σου αἱ ἀμαρτίαι ἀκούσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη, καὶ ἀνθρώπων οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἐορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτο πραχθῆναι, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ τὰς Μυροφόρους, εἰς πίστωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διότι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφόρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει· εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφώρας ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσαν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γένόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἴ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Απλωθέντα σε ξύλῳ ὡς ἑώρα, φῶς συνέσει· λεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασίλευ, εἰς φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυναμῶ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου Χριστέ καὶ θείαν Ἑγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα παλαι, ἐξαστραπτῶν μορφῇ ὁ θείος Ἀγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν Παράλυτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μεγαλὴ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς· ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου. Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποίησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἀγνή σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
• **Α**ββαίων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
• τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
• ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφειγγείς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐφάσ τα τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρβηε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐδέωξε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ὑπ' Ἀγγέλων αἰσιγήτως ἐν ὑψίστοις
• **Τ**δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐ-
• ρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ
• πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτόν ὡς κτί-
• στην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια.

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Ἄδης νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ, ἐνεκρωθῆς καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις, ὁ φανεὶς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Εἴτεσι πλείοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτὰ, ἀπορίᾳ συνεχόμενον· ὁ δὲ προσάττει τούτῳ, ἄραι σπινθὴ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιερατῆς Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἰτήσαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Αῖτισον, ἄτμητον ἕσιαν, τρισυπόστατον θεότηα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπάρ-
θνε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
• γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
• ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή,
• τέρπε Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τῇ τόκῃ σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγέλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιβοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρᾳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐρψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτως Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδές σε, ἐν τῇ βάρῃ
• Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς

» Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ δέ σε
» εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσα-
» σαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Τροπάρια.

Ιησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας
ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ
μνημάτων τοὺς νεκροὺς, ἐξανέστησας πάντας,
ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον,
καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν αἰτήτητον.

Ωραϊότατος τάφῳ ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ
παστοῦ, ὠραϊότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ
τοῦ Ἄδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξῆρας, συμ-
φώνως κραυγαῶντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσας, μετὰ
μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνῆμα κα-
τέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστῷ, ἐδιδάσκοντο
πίστει τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, ἣν ἐορταζόμεν, ἐν
ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ηκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προσά-
ξει σου Χριστέ, καὶ ὠρᾶτο ὁ πρῶν Πα-
ραλύτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββα-
τον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρεΐας, πάν-
τοτε τοῦ ὄψεως, καὶ περιστάσεσι, βίου δονου-
μένην αἰεὶ ἀξιόγαστε. Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωαῖς
πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονάς, ἀδιαίρετον κρά-
τος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
βοῶν, σὺν ταῖς ἁνῶν δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου, μέγας Ἡ-
λίας Χριστός, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν
ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονύμφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῷ Παραλύτῳ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επίστη ὁ φιλάνθρωπος, καὶ πανοικτίρμων
Κύριος, Προβατικῇ κολυμβήτρᾳ, τοῦ θε-

ραπεῦσαι ταῖς νόσους· εὔρε δὲ κατακείμενον,
ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
βόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς ταῖς ὁ-
δοὺς ταῖς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στίχ. Ἀναστασίμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῷ φρικτῷ μυ-
στηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡ-
μᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλα-
κές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθεν, εὔρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, ταῖς ἱματίοις ἐξ-
αστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλ-
λ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γα-
λιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα, φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν
σωτήριαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἀρώματα κατέχουσας, τὸ μνῆμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδαί-
ζουσαι· Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-
ταῖς εὐηγγελίστατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; τὸν θανάτον γὰρ πατήσας, ἀνέ-
στη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἀγγελος ἐπὶ τὸ μνῆμά σου
τὸ ζωποιοῦν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν·
Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε
τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος
Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνῆμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ
μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ
μὴ εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοῶσα·
Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασι-
λεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τῷ
μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω,

φησὶν, ὅτι ἦσαν τὸν Κύριον μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτη δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδε σε, εὐθέως ἐβόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ἀηστὴς δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφήν, κραυγαῖζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τῇ ξύλῳ, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπερρίψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τῇ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου δόξα σοι. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὡνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξαζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αβελήσαντα Χριστέ τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ἀησὴν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ανάστας ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πάσαν, τὴν δυναστείαν ὥλεσας Χριστέ· διὰ τῆτο πίστει κραυγαῖζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριήμερῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγει-

ρας· καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κραῖζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρχῇ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κόνονος τοῦ Παραλύτου Ὡδὴ ε'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῆ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκοφόρος γεγόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιωόμενος, θαυμάτων πλήθῃ Ἑβραίοις δεδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄρῃ σε τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδα ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτῶν, ἀναστῆσαι βουλούμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶν ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῶ, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἑβραῖοι τηρόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθς Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μανίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτην, κτεῖναι τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὑγιῇ, παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-

ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήρηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ε'σπερινὸν ὕμνον προσφερόμέν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν ἐλέησον Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ αἰλιῶν Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ο· τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστοουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὖσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παραλύτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιᾶδα ἐνοχλουμένην ἤλθσας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Εὐφρανέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως,

καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσῃς με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνόμαίσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κόθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὡραιότητα.

Πάρεσιν εὐράντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγξιν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τῷ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ἁσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογί-

ζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον γενόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος αΐ.

Α"ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημείων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, ἐκ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις, καὶ τοῦ παντός πρύτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγῆ δειξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ᾠσομαι.

Ιδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ, Οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλὲν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλόν, λέγοντες, αἵρειν τὸν κράββατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. αΐ.

Α'νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοάς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διατάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν.

Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ·

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος αΐ.

Οτὴ παλαίμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνε τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Α"ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. αΐ.

Α'νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοάς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διατάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παραλύτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμαρτάνε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκεὶ τοῦ Θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ Θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἦταν ἀνακαλέμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ με ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσάν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἠμαρτον· ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἅγιοι, θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀσλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τὰς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδῶλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δνύλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὐρανὸν, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παράλυτοι σφίγγοντες, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγιν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Δηγήσαντο πάντα τὰ θαυμασία, οἱ φυλάκες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν με καρδίαν καθαρίσον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγαῖζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὠμολόγησαν, τῶν ἀπάντων.

Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύ-
σιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα
ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνι-
σε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε
νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια
εἰδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρρι-
ψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς
μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου·
δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ε'φάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς
σφίγμα ζωφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε·
οὐ μαρτύριον, ἡ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν
κελευσθεῖς ἔφερον, ὁ κατακείμενος ἐπ' αὐτῆς
ἐπὶ πλείστον.

Στίχ. Τὰ ἔλεή σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾤ-
σομαι.

Πηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος,
τῆς σῆς παντοδυνάμει, Δεσποτικῆς ἰσχύος,
καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιπάτει,
καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος, τῷτο
ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδο-
μηθήσεται.

Ε'ν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακείμε-
νος, Ἐλέη σὸν με κράζει, ὁ παρειμένος
μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφίγμενος ἀπορία·
καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέταττε,
κατασφίγξας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ε'πὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος
κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύ-
ριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-
ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ
πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβά-
νει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνειμαι. Καὶ
εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐ-
τόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σὰρκα
περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;
ἄρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάν-
τα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑπο-
τέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον
ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλ-
λομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια, δευτεροῦν-
τες αὐτά.

Ἦχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ
δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς
λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα
ταῖς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηΰχσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθεί-
σης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ
πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεα-
σάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι (*), ῥύπον
χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα,
τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηΰγεινεν ἡ τῷ θείῳ θαυμάσια, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προ-
θεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χρι-
στοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐ-
τῷ δεδομένης, ἀψευδῆς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως,
τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστὲ Ἀνα-
στάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου
σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων
σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰ πεμ-
ψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύ-
Δ'. 2. **Σ**ταθῆναι νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ
Ἱερουσαλὴμ, καὶ κρινεῖ ἀναμέσον λαῶν πολ-
λῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς γῆν μα-
κράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἑκαστος
τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. (Κεφ.
5'. 2.) Τὰδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκῆ-
σατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς,
ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ·
διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων·
Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀ-

(*) Αἰνίσσεται ἰσως ἐνταῦθα ὁ ὕμνος τὸ τοῦ Ἡσαίου·
«Ὅτι ἐκπλυνεῖ ὁ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγα-
τέρων Σιών, καὶ τὸ αἷμα ἐκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν
τῷ πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως (δ'. 4.).»

ποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσαίμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (Κεφ. Ε'. 4.) Διότι ἐν ἰσχύϊ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Οἱ διψῶντες, πο-
NE'. 1. **Τ**ρεῦεσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔ-
χετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φά-
γεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἴ-
νον καὶ στέαρ· ὅτι, τὰδε λέγει Κύριος Παντο-
κράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ'
εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ
ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον,
βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔ-
θνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμησθεσθε, ὅτι ὑψώ-
θη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου,
καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγα-
θοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν,
καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακού-
σατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑ-
μῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον,
καὶ ἐπικαλέσεσθε· ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι,
ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ
ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλας αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρά-
φητε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω
τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαί
μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος·
ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς,
οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν,
καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου.
Ὡς γὰρ ἐάν καταβῇ ὕετός, ἢ χιὼν ἐκ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκείθεν, ἕως ἂν
μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκῃ, καὶ βλαστήσῃ,
καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς
βρῶσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐάν ἐξέλ-
θῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ
πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα
ἠθέλησα, καὶ εὐδοῶσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ
ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσε-
σθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὅρη
καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ἡμᾶς
ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπι-
κροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς σοι-

βῆς, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ δὲ τῆς κονί-
ζης, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς
ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ
Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Η** σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ
Θ'. 1. **Η** ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ· ἔσφαξε τὰ
ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν
ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τρα-
πεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγ-
καλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρα-
τῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω
πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρεσῶν εἶπεν· Ἐλθε-
τε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον,
ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην,
καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώ-
σητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ
παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐ-
λέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ
γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ
ἔλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μιστήσώσιν σε· ἔλεγχε
σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδε σοφῷ ἀφορμὴν,
καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ
προσθήσει τοῦ δέχεσθαι· Ἀρχὴ σοφίας, φόβος
Κυρίου· καὶ βουλὴ ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶ-
ναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ
τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσῃ χρόνον, καὶ προστεθή-
σεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα· Ἦχος αἰ.
Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσό-
της, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυ-
δρῶς θείκην δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγ-
ξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ
θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτίσω
ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ Ἱερῷ ἐπέστη ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, με-
σοῦσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων
τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ
Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς·
Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ
ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ
πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρεύσου-
σιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰώνιῃς. Ὡς τῆς
ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων
εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ
Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέ-
γων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν ἐρχέ-
σθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον,
καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων
εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐ-
τοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκοντός σου Σω-
τῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ
εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον.
Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυ-
χὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶ-
σι Σωτῆρ ἐδόξας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με
καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεός,
δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Με-
σούσης τῆς Ἑορτῆς· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολο-
γίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογι-
σμούς, ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστη-
κώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε
πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότῃν; ἐορτῆς μεσαζούσης,
ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν
κρίνετε παράνομοι. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς,
ἐορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σε-
πτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρα-
νῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ
Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ
πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.
Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ
τοῦ πλ. δ'. εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέσσην ἐορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρό-
• χοις ἔχουσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσ-
• ραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀ-
• μαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.
Τροπάρια.

Μεγάλαι τῆς ὑπὲρ νοῦν σου Δέσποτα, θείας
σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν,
δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖκαί λαμπρότη-
τες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος, ἐξαποσέλ-
λων Χριστὲ, τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ προφα-
νῶς· ἐορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων
πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις,
παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα
θεῖον χαριζόμενος. Θεοτοκίον.

Η σὰρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε
Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπο-
ρᾶς, τὴν φθορὰν ἐκ ἐδέξατο, ἀκολυθία φύσεως,
ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Θαλάσσαν ἐπηξας.

Εἴθνη κρότήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμά διεύρρηξε
τοῦ Ἀδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς αἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμὸς, μεταστρέψας
Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δευτέρον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θείων
ἐκοπίασας Σωτήρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων καὶ εἰς Σιχαρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμα-
ρείτιδι πιεῖν.

Αῖον εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀ-
κατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτασας
ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας, τοῖς διψῶ-

σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὲς ζῶν τῶν πιστευουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πα-
τέρα ἄναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον,
καὶ Πνεῦμα συναἰδὶον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπό-
στατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν,
ἀνάρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν
σε καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Καταβασία.

» **Θ**άλασσαν ἐπηξάς, βυθίσας σὺν ἄρματι
» τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσω-
» σας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς
» εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας· Ἄσωμέν σοι
» τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέ-
» μοις κραταιῷ.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
» στέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωοποιῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πη-
γάς ἤνοιξας, Εἴ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἔτω
καὶ πινέτω, βοῶν Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυψωθῆναι προ-
φανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμ-
πειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρθένου γεννη-
θεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν
ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν, οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ εἰσεῖν Ἰουδαῖοι,
Χριστὸς δὲ ἦλθε νῦν ὁ Μεσσίας, τί πλα-

νάσθε ἀθετοῦντες τὸν δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνούμεν Πάτερ ἄναρχε τῇ οὐσίᾳ,
ὑμνοῦμεν ἄναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ
Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία
φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἄφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
» θη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη
» ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν
» σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζύσης
ἐνθέως τῆς ἐορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου, τοῦ θείου μου ναύματος, ποταμὺς ἐκ
κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-
σίως ἐξέχεας τὰ ναύματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας
τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, εἰναβρύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτὴρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ ναύματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθράκας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξαζο-
μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν παι-
σμάτων ἄφεςιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου-
» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει,
ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας·
πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι.
Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὁλῶν, καὶ τέλος ἔχων,
καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἄναρχος περιδεδραγμέ-

νος, ἔστις ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν· Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ὁς Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος, καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τούτοις αἰτούμενη πανάχραντε.

"Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἔλθειν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ. τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγγεν.

Μὴ συνιέντες ταῖς Γραφαῖς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθαρίζετε με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέκραγεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγίη ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὅψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγαγε διὰ τῶν σημείων σου. Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχὲ Πατέρ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάς! ὁμότημε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτιστε Θεέ, σῶζε τῆς ἀνυμνήντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομήτηρ ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ, ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν

» σου· διὸ καὶ ἀνέκραγεν· Ἀπὸ Θαιμὰν ἦξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφῶδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάρια.

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητα φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ὁς ὄντως ἱερά ἡ παροῦσα πανήγυρις· μεσότητα τῶν μεγίστων, ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσχύει νοῆσαι σου, τὸν ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

"Ἄλλος. Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὸς Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἵνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδαὶμ ἀνακαλέσαντι. Δόξα.

Δόξα σοι Πατέρ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε· δόξα σοι Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοι τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοῦσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννητορ τροφεύς.

Καταβασία.

» **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν.
» Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυθρεκεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Μεσότης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἔνθεν τοῦ Θεοῦ μὲν Πάσχα, Θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκείθεν δὲ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Εἰ λάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστὲ παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφύαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδαλῶν, λυτρεμένη μόνῃ Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς μεσουσῆς, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ανέπτυσας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παραλύτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἄναρχος Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καὶ ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι. Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἄκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὖσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνὴν Θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

• **Ω**ς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμαῖ με· διό, ὡς Ἰωάννης, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὖσπλαγγνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστὲ ὁ Θεός· Δεῦτε

καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδυσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἔνδοξον καὶ θείαν σου Ἐγερσιν· παρέχων ἀγαθὴ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχὺν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐορτάζομεν ἐορτήν.

Στίχοι.

Ἐς ὧς διδάσκει τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζομεν, διὰ τὴν τιμὴν τῶν μαγῶν δύο ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἑκατέρας ἐνουσάν τε καὶ συνδύσαν. Γέγονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ εἰς τὸν Παραλύτον θαῦμα ὑπερφυῆς, οἱ Ἰουδαῖοι, δὴθεν ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλιζόμενοι, (καὶ γὰρ ἐν Σαββάτῳ πίπραται) ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει τοίνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ὄρεσι διατρίβων, τὸ τῶν πέντε ἄρτων, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον ἐνεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Μετέπειτα δὲ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐυστάσης, (μεγάλῃ δὲ καὶ αὕτη ἐορτῇ παρὰ Ἰουδαίους) εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπατεῖ κρυφίως. Περὶ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερὸν ἀνιῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες τῇ αὐτοῦ διδαχῇ ἐξεπλήττοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔλεγον· Πῶς οὕτως οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νεὶος γὰρ ὢν Ἀδάμ, οἶδε, καθὰ καὶ ὁ πρῶτος ἐκείνος πάσης τῆν σοφίας ἀνάμνηστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγὼ γὰρ οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὀρμῶντες ἦσαν αὐτῷ. Ὁ δὲ Χριστὸς, ἐλέγχων πρὸς αὐτοὺς χρώμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου δὴθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποκτείνεται· Εἰ ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε; ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιὴ ἐν Σαββάτῳ, τῷ Μωσέως καὶ ταῦτα νομοθετοῦντος, καταλύειν αὐτό, ἥνικα χάριν τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ τῆς διαλεχθείας, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δοτῆρα τῷ νόμῳ, καὶ τῷ Πατρὶ ἴσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λίθος αὐτῷ τὸ παράπαν ἐχ' ἡφατο· ὅτε καὶ παράγων ἐκείθεν, τὸν ἐκ γεγενῆς εὕρισκει Τυφλόν, καὶ ὀμματοῖ αὐτόν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίους μέγιστα ἐορταί. Πρώτη ἡ τῆς Πάσχα, ἥτις ἐτελεῖτο ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαβάσεως. Δευτέρα δὲ, ἡ Πεντηκοστὴ, τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ διατρίβαν,

μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ὑπομιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διήγον ἐν ἐρήμῳ, ἕως οὗ τὸν νόμον τῆς Μωσείως λάβωσιν. Ἐτι δὲ καὶ διὰ τὴν τῆς ἐπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμὶς παρ' αὐτοῖς ὄντος. Τρίτῃ δὲ αὐτῆς ἑορτῇ, ἢ τῆς Σκηνοπηγίας, εἰς ὑπόμνησιν τῆς Σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφέλῃ τῆς ὄρας ἰδὼν Μωϋσῆς, διὰ τῆς ἀρχιτέκτονος Βασιλεὺς πύξας, ἔστησεν, ἥτις καὶ ἐν ἐπτά ἐτελείτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν μνείαν ἔχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐρημικῆς. Τότε δὲ, τελουμένης ταύτης τῆς ἑορτῆς, στὰς ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνῇ ἔκραξεν· Εἴτις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ ἔν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀπέδειξε, μισίτης καὶ διαλλακτῆς ἡμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν παροῦσαν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσσίαν τε ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἐκάτερα δύο μεγάλων ἑορτῶν παριστάνομεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἑορτὴ ἑορτάζεται· ὅτι καί κεινὴ πολλὰ περὶ τοῦ Μεσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕδατος καὶ δίψης, ὡς ἐν ταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος πρόκειται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
• **Ε** Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ
• φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογη-
• μένος εἴ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ισχυὶ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος εἴ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν· Εὐλογημένος εἴ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνώμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δεδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμος Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρκενικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγεिलाμένους.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διελέγων τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνόντων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγὴ ἡ αἰεζῶς, παρέχειν ἐπηγγείλω,

τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριαδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ αἷμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτῆρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτὸν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θεῖαν ἐξουσίαν, ταῖς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἰμόρρουν θεραπεύσας· ἐπέzeugσας πέλαγος, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

• **Τ**ῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογίζο-
• μένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπι-
• στασία, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ
• Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λέοντων χάσμα-
• τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν
• ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
• ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε
• πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ωραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῇ τῆς Θεότητος δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελ-
• λόμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βρωσὶ·
• Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτα-
• τε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζωὴν αἰώνιον, ἣν περ
• νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφώρων
• ἡμερῶν, τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βρωσὶ· Πάντα
• τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Α΄κτίνας ὡς ἥλιος Χριστὲ, δικαιοσύνης φα-
νεῖς, κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστό-
λους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάλη-
πτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκον-
τας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν
Κύριον. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς,
ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτο-
κας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδο-
κίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ὃ ψάλλομεν· Εὐλο-
γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

"Ἄλλος." Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνῳ δόξης ἀνυ-
μνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημού-
μενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις
Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία,
καὶ ἡ ἄφεσις, τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ
ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης,
καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ
ἐδίδασκεν, "Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας
Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις
ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα
ἐξιόμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ
πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παραλύτον φησὶ, τὸν δε χρόνοις πλεί-
στοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ ἔτος
ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι
Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδороῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν φησὶ, τὸν νόμον δούε κε-
λεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ
ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν
πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ παῖλαι
παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κα-
τενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, ταῖς
αἰδέους γλῶσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκ-
στάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέν-
τος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς
Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρό-
νως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύ-
ματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας
ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

» **Α**γγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δό-
» ξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-
» στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε εἰς παντὰς τοὺς αἰῶνας.

» Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

» Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-
» στός, συνάψας ταῖς διεσπῶσας φύσεις· διὸ ἐ-
» παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ
μεμαθηκότες, ταύτην μέχρι τέλους φυλάτ-
τειν, διαφερόντως πάντες σπουδάζωμεν· ὅπως
ἀγίῳ Πνεύματι, τὴν παρησίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν ζωοδότα, περιβολὴν ἀθα-
» νασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐν-
» δύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ
προσήγαγες, τὸν χρόνίόν μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον παλιν, διαγωγὴν ἀνακλη-
» θέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κε-
» νωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡμᾶς
ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ως ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας
» σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμέ-
» νοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ
τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

"Ἄλλος." Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλ-
» θες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ
ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι,
καὶ, Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθη-
κώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου, πηγὰς
» ζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεία, φυγα-
» δεύων ταῖς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενεσύντας·
» ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαύ-
» μάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου, ἐ-
» λέγγων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν,
ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ
νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει
πάντα ἄνθρωπον.

Ταῖς μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς
» σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγέλω, παρέσχες, ἀ-
» ποσεύσας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύττειν τὴν δόξαν σου· οἱ
» δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν,
τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περικτέμεντε ἐν Σαββάτῳ, μή πως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐπαίησα ὑγιῇ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Ο τὴν ξηραὶν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν παλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀναδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὰρ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρώσαν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάραις, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης ὁδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν Παραλύτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον. Δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασταί, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομῆτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουντι οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

» **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ
» ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα.
» ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὡκονομήτη· διό
» σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὑδωρ, εἰς ἄφεισιν ἀμαρτιῶν· ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμων. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τῷ Πατρὶ τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδῖος, καὶ Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινὺς καὶ ἀγνώμονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες· Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενὸς μὴ μεμαθηκώς; Δίς.

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους δηλεγγεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε.

ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγὼ, τὸν Παραλύτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου ὑπάρχω, καὶ τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανάτους ἐγείραντα;

Μωϋσεῖα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἔπρισαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τῷ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γησιῶς φυλάξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀναλήψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ωδὴ γ' καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Εἰν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς Ἑορτῆς μεσοῦσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἑορτάζεται δὲ ἡ Ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἡ.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζωὴν παρέσχες βροταῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἰνὸν σοι ᾄδομεν, τὴν ἐορτὴν ἐορταίζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφάνους σου.

Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυματῶν τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἐορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστις, τῆς νομικῆς Χριστὲ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴτις διψᾷ πρὸς ἐμέ, αὐτομολεῖτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλήσάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ὁμοιωθῆναι ὡς φιλάνθρωπος.

Ως ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὁδύνης, Χριστὲ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλάνθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παραλύτον ἐγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτήρ, τῶν Ἑβραίων θαυματῶν τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Οτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστὲ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου Χριστὲ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδῶλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει, μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Οά Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ

σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἐλύσαν· καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μεσον μὲν δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιεσύνοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἀδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς παρούσης Ἑορτῆς.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἴκεωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν σταυρῷ, νυδόκησας ποιητά μου· θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφάιδρυνας, ὡς παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βελιάρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι, ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβαλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων πρὶν, ἀπειλαῖς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὁμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐ-

πιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἄφραστον·

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'στηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου ναύματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅς τις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννητορος, μετ' ἐμὲ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ ναύματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ' τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστασίμον.

Ε'ν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Ταῖς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ω'ς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Γουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπλητόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Μέγας εἰ βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγαλῶς γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ε'στης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουλευθεῖς, σαρκουσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὲ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Γουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ω'φθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρὰ, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαστράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεικῆς ποταμός, τῆς ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾷ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ,

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἐφεξῆς, τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰώνων, μέχρι τῆς ἐρχομένης Τρίτης, ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστῆς.

καὶ ἐλέους τὸ πέλαιος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἐορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἑστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεός γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος, ὥφθη σῶματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρ-
 ρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχὰς ἐκ-
 καθαύρητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀ-
 ναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως
 ἀνθρώποι· Δεῖαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀ-
 θανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας,
 συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθῆσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀνα-
 στάσεως, καὶ Δείας παρουσίας τοῦ ἁγίου
 σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμαμάτων σου,
 ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡ-
 μῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλά-
 στησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζωὴν καὶ
 ἀφθαρσίαν· διό σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρω-
 θέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς
 τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου
 κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη
 κατήρηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
 μενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις·
 ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κό-
 σμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους,
 καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ
 τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς
 διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰου-
 δαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ
 βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς

με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ὕδατος
 ζωῆς Πνεύματος Θεοῦ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ
 τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας
 τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς
 ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
 ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
 σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέ-
 σον τῆς κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας, ὅτε
 εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλωσά·
 τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦ-
 τα καὶ Ληστής ὄρων, ἐν Σαυρῷ σε ἀνύμνησε·
 Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ· καὶ ἔλαβε πι-
 στεύσας τὸν Παραδεδεικνένον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ
 ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολο-
 γοῦμεν οἱ πιστοί, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμε-
 ρον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης κατήρηται· γέ-
 νος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διό
 εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ
 Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ
 μηχανήματα τοῦ ἀρχεκαίου ἐχθροῦ, Ἀ-
 θλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου
 κατηξιώθητε μακαριότητος· Ἀλλὰ πρεσβεύσα-
 τε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ
 ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν
 τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ κατα-
 βαλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ
 σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύ-
 ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς
 τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
 θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
 σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
 αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
 σποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξαζο-
 μεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-

σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβημαι, πτώμα πεσὼν χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρεῖδες Δέσποτα, ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ· σταυροῦσαι καὶ σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με· Λυτρωτά μου, δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν. Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θείατρον γενομένοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Ολος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξᾶραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὥσπερ ἄλλον, φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα, πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐδόξα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ πίετε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάζωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατιδῶμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικό-

μενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θριαμβεύσῃ, καὶ σώσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ φαλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναϊδὸς Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχεύς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με, κρᾶζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας αἰμυδρῶς θείκην δυναστείαν, Παραλύτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πὼς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν Θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη παναίμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα· Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, ταῖς ψυχαῖς τῶν ὀρθοδόξως, θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστασιμα
τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάιη κατήρ-

γῆται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίσκει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παραδείσος πάλιν ἠνέφκεται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτοὺς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Δ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τῆς γένεος ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε·

ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδάσκων Σωτὴρ μὲν ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν τοῖς ὄχλοις, θείᾳ φωνῇ ὡς φιλάνθρωπος· Ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ ταῦ δ΄. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε΄. τῇ Ἀγίᾳ τῆς Μονῆς εἰς δ΄. καὶ τῇ Μηναίᾳ εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ΄.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῆ φρικτῆ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσαυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὔρεν Ἀγγελοὺς ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξασπράττοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ἀψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωροῦμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, ἐγὼ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν ταῖς ἐντολαῖς τῆς Θεοῦ· ἵνα ἄξιαι γενώμεθα, καὶ

τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας
τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα, πνευ-
ματικὸν πηγάζει, οὐ πίνοντες δογμάτων,
ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων ὄντως γένος,
ἀκουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς
ὄχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηγες ὁ πλαστοργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔξης,
ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς λαοῖς
ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Ἰουδαίους παρρήσια διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττό-
μενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Η Σ Σ Α Μ Α Ρ Ε Ι Τ Ι Δ Ο Σ .

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ. •

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ'.

Ασπύρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφράδως,
τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρόνων,

καὶ ὑψοῦντα ταπεινοῦς, καὶ ἐγείροντα κέρας
χριστῶν αὐτοῦ, τοὺς δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν
Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν Ἀ-
νάστασιν. Διὸ σε Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν
τοσούτων ἀγαθῶν, ἀσιγήτοις ἐν ᾧδαῖς μακαρί-
ζομεν, ὡς πρεσβεύουσας αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.
Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εἶτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς ἀχρόνως, διὰ
συγκατάδασιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν,
Θεὸς ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχη, τῷ
Πρωτοπλάστῳ νῦν τὸν Παραδείσον, ἅμα καὶ
τὴν ἅπασαν φύσιν λυτρώσῃται, ἐκ τῆς ἀπάτης
τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν εἰκόνα, πεσοῦσαν σώσῃ ὡς
εὐδιάλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμ-
φοτόκον ἀγνὴν τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἄγκυραν
πάντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεκτῆμεθα.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔ-
σχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου θεωμακάριστε, ἀνα-
μορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ
παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννη-
κας, σαρκὶ ἀφράδως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ
τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σὲ
τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυ-
σθῆναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Γνα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς
ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ αἰδιόρι-
στον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου
πάσας ἐξάλειψον· ἔσχες γὰρ πανάμωμε, ὡς
Μήτηρ οὐσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως,
καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ
σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ
ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν
πᾶσιν, ἀεννάως Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὥφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Α' πολυτ. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζῆτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμιακόν, κτλ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξ, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωδποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύτως προσ-
κυνοῦντες Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου
Ἀνάστασιν δοξαζόμεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνι-
σας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν
παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἄνοδον κα-
δυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυ-
σας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκου-
σίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-
νατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρη-
ξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνά-
στασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ
θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-
σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος
τριήμερον Ἑγερσιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν
τῶν τοῦ Ἄδου αἰλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ζωὴν, πάντες εὐλογοῦμεν κράζοντες· Ὁ σαυ-
ρωθεὶς, καὶ ταφείς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς
τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦνος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ
δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς
λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνῆσα
ταῖς δύο· καὶ, παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηῆκε καὶ εὐφρόνη ἡ Σιών, εὐαγγελισθει-
σης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πι-
στοὶ αὐτῆς γόνοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασά-
μενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστο-
κτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν
ἐκατέρωθεν εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τῇ θείᾳ δαψιλῇ, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προ-
θεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστὸν

θάνατον, καὶ ταφὴν, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτῇ
δεδομένης, ἀψευδὲς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν
τοῦ Παρακλητοῦ δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
των, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι
καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξεκλήλυθεν ἐκ
τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν
οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη
ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, κἀγὼ ὕδατος
ἀλλομένῃ ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δρα-
μῆσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς·
Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παρασχε
μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίσεως, καὶ λήψομαι τῆς κο-
λυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλιάσιν καὶ λύτρω-
σιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη,
ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμα-
ρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν
ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελ-
θοῦσα φωνήσόν μου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀν-
θρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπευ-
δαῖζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Δι-
δάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Ὁ ὃς
ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν
ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι
ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς
ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν,
ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς,
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῇ θαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων, θείων ἐλκῦσαι ὄντως αὐτήν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγόμενην ἐν
τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, με-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ
μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα

ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἐαυτοῦ ἀναπλασθῆ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, ταῖς ὥμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ Σελήματι, ταῖς ἑρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μοῦνης, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ἑρᾶνός καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασεν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδαρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγγνῶ βουλῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξηλεψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν. Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὥφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἁφάτον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγῃσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστη· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἰ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορήψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·

Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισόν νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόήσας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὕμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριαδὰ θεαρχικὴν δοξάζωμεν, ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν, συναΐδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξαζοντας.

Εχρίσθη ὑπὸ Πατρός τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως, θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τὰ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μοναῖς τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὄραν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξαζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράδως τὸν ποτητὴν γεγέννηκας, τῶν ὄλων πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρώμενον ἀράς, τῆς βροτοῦς καὶ θανάτου φθοράς· καὶ διὰ σὺ ἐπέγνωμεν, ἕνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἀγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ, Ἀβραάμ ὅτε ὥφθης ἐν σχήματι, ἀνδρικῷ, τριττῇ μοναῖς, τὸ ἀπαράλλακτον ἔδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ο χαρακτῆρσιν, ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες τοῦ Ὑψοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῇ, τὴν θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν ἀειπάρθενον.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισήλιε ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μοναῖς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς θυλῆς σου οἴκτειρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε μόνον, λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, κекτήμεθα βοῶντες· Γενεῖ ἡμῖν ἰλεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος, ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερῆσιον Τριάδα, ἐν μονάδι Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σὺν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδिकाίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσόρροπον, δόξῃ, Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὖσαν ἀφράστως, τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην, ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνούμεν σε, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοὺς ὁ ἀναρχος τὸν Λόγον, ἀπορρήτως γενένηκε, καὶ τὸ Δεῖον Πνεῦμα, τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῖσιον, τὸν Δεσπότην, τῶν ὅλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς παλαιοῖς, τυπικῶς προκατήγγειλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφάνέρωσεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς παντουργοῦ Θεότητος, μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικαῖς συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναῖδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιωδους αἰγλης σε, λάμψον ἐνιαῖά μοι Θεότης, ἄκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ, πάσης φωτοδοτίδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ως μόνον ὑπάρχοντα, δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικὸν καὶ κυβερνήτην, πάνσοφον ἄντως, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν, γνόντες σε, βοῶμέν σοι πιστῶς· Δέσποτα τρισήλιε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρουρήσον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμεν, τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἀγαθότητα Παρθένε, πλάσας καὶ δείξας, εἰκόνα Δείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον, Δεαρχίαν κατήγγειλεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ενέφηεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλὼν τὴν υἱότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τριττὴν Δεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως εἶδε σε, τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς Δεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ηξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς Δείας δόξης, καινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον Βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογούντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύψας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Θεάνθρωπον ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξίωσον.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὰς τεταγμένας, ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεραῖς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποστάσεσιν.

Δίς.

Ρήσεις Ἀγίων, ὑποφητῶν σε παλαιοὶ συμβολικῶς, ἕνα τῶν αἰώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον, Δεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὡφθης τοῖς ἀνθρώποις ἄνθρω-

πος, ἐξ ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

ᾠδὴ ἡ. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἶκησον, καὶ καὶ τὸν τῆς Θεότητος, φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν, δεῖξόν με κράζοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Δίς.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μοναῖς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θουργαῖς, ἵνα φανταζώμαι τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία δυνάμεις ὑπαρξίς, ὑπερούσιε ἀνέκφραστε, μεγαλουργε Τριάς μοναῖς, φρούρει τὴν ποιμνὴν σὴ, ταῖς πρεσβείαις, τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ δ'. Ἄπας γηγενής.

Ολὴν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ ταῖς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ ταῖς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργὸν καὶ ῥύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι· Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. Δίς.

Υψωσον ἡμῶν, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἥλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον. Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδῖον, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξίωσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τό, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τράμῳ ἐξίσταντα, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον;

Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ παθῶν κηρύξας τὴν Ἐγέρσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυρί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξαζόμεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρησκώδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ, τὸ εὐσυμπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίουσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξηγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὃθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἀδῇ ἁπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἴτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις

ἐκήρυττον Χριστέ· Ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, πα-
ρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Ε'κ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη·
ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σω-
τήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ
Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσσεσθε ἀ-
πεξηραμμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ
καθαίρει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τρια-
δικῇ μονάδι ἱερακρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Ε'κείραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους
ψυχῆς με· καί μοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν
τὰ θεῖά σου ὦτα.

Ε'πὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα, πᾶς τις κεκτημένος,
ὑψηλότερος ἐστὶ, πάντων κῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος
ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τὴν κτίσιν
πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η' καρδιά μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ
οὐδὲν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν,
πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ε'πὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργήν,
ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, θερμότερον φίλτρον χρεω-
στεῦμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεω-
ρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ,
τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν·
Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ζ'. καὶ
τὰ λοιπά· Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες, τῇ Πάσχᾳ μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου
εἰς ε'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'. καὶ τῆς
Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ
ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν
ἐξαεραίπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρα-
νῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανθήσονται, γῆ
δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος,
ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γάρ ἐ-
γήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν
ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε παν-
αίμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Α'ναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀ-
γνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χα-
ρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ παναίμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θαλάσσαν ἔπηξας.

Ε'θνη προτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε
τοῦ Ἄδου, καὶ νεκρὸς ἀνέστη, καὶ νόσους ἐθε-
ραίπευσεν τῷ λόγῳ· Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὲς ζωὴν τοῖς πιευσθεῖσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς αἶνον με-
τελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμούς, μετα-
στρέψας Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέ-
στησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα
Σωτὴρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλή, δόξα τῇ κενώσει
σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον αἰέναν, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀλη-
θινῆς, σὺ εἰ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας, Σωτὴρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπεῖκων· καὶ εἰς Σιχαρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σα-
μαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκήνησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν
σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς
ποιμνῆς σου αἰεὶ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ἔχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ Δ'. ᾠδὴ.

Ἰω σ ή φ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν
» τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαόν

» διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντά, ῥῶδην
» ἐπινίκιον· Ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ο ταφεῖς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα
κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι,
δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος,
τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου
ταμεῖα, ζωαρχικὲ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας,
πεπεδημένους ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέ-
ψασάι, τὸν Ἄγγελον ἐν φόβῳ, ἐκ τῆ μνη-
μείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μα-
δοῦσαι, μὴνύσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγαῖζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε,
ὑδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι
αἰτούσῃ, τὰ σὰ σεπτὰ νάματα παρέσχες, ἐπι-
γναύσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξαῖζον-
τας, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητῆς
τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἱλασμόν δώρησαι, ἡμῖν ἀ-
μαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυ-
σε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον
τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς
ἀξίως, Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ῥαδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλ-
» λ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός-τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ρούμην σοι χθές, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή,

χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε, με-
γάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος, ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠραίτης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἄφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλως καὶ πῦρ.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ δε-
» δόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυ-
» νατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιζώ-
» σαντο δύναμιν.

Τροπάρια.

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καὶ
ὀρώσαι ἐρρήγνυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτί-
σις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τά-
φων, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξεγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἄδην ἐλθόντα Λό-
γε, κατιδεῖσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰώ-
νιων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι, τὴν
ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε,
μετὰ μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξη-
γέρθη, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἄγγελος ἀστρά-
πτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐ-
καθέσθης πρὸς τὴν πηγὴν, Οἰκτίρμον, καὶ
τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἐπλησας, πανσόφων να-
μάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ
Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, φό-
βῳ ὃν δοξαῖζει ἑρᾶν ὧν τὰ τάγματα, τρανῶς ἐκ-
βοῶντα Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τῆς αἰῶνας.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου,
τὸν τῶν ὅλων Θεὸν Παρθενομήτορ, ὑπὲρ

ἐννοίαν καὶ λόγον τέτοικας· μείνασα παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν αἰπάντων ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ αἰθανασίας. Ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ὅμοιον.

Α γαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων ὡς μόνος αἰθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὅμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγός καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίνετε τοῦ ναίματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' ἃ ζωῆς ἐνθέου καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε** πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαιεφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Α ῥσέν μὲν, ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, αἰμός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λελεγκται.

Ο ἑνιαύσιος αἰμός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, σέφανος χρυσός ἐκυσίως, ὑπὲρ πάντων τέθνται· Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τῆ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ· καὶ θα-

νάτω τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον, σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἂν ἀπεκύνσας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστὶ παράνομος, τί ἀδικεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφριξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάλιστα ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Ε ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντε λόγῳ Παράλυτον; Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγραπτῶς χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐ-
» φοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ
» ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.
Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, ἑορταζέτω ἡ κτίσις πᾶσα· ἐξηγήγερται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφαῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατα, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάσσης, τῇ ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθοσαν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν αἰθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἀγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνα, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ο Τριαὶς ὑπερῆς, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α 'κατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἑώρα
παῖλαι· Δακτὴλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ωδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῃ ποδὶ,
Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομήτορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσε-
βῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρ-
κοῦσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφρα-
γίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναζάντα
σε, θρασυαμένη ἠγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάμπρυνας τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Α 'παντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα,
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ
Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Α 'νεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ
ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων,
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεν-
νῆτορ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Α** νάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσα-
» μάτων σου, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ, τὸ πνεῦμά

» με ὀρθρίζει, καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὀρ-
θρῆσαι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστραπτόντα κα-
τεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτι-
σται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χει-
ρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες παιδρῶς.

Α πόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεῖ-
σατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγαλλεσθε· ὁ
Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεῖται ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως,
καὶ ἐπιγνώσεως δωδωρῆσαι, γυναικὶ αἰτη-
σάσῃ, παῖλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου,
τοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χάραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ μάννα φέρουσαν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αἰ-
λου ἄνθρωπος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ωδὴ ε'. Ἦχος β'.

» **Κ** ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου,
μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Α νήκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἄχραντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζῶν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κ ατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγός σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,

καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες
Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς
ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς με-
σοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστῶσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παραλύτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τρυφὴν νεκρῶν ἀνιστῶν.

Ο ἄναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐννηθρόνησε, καὶ μέσον τῆς
ἐορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ
τῇ ἀεναίῳ, ζῶν ἀρύσασθαι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον
καὶ Μητέρα δοξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνὴν
θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρ-
κώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

* **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
* μὴδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαι
* γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν
* με· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναβήτω ἐκ
* φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σταυρῶ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλώσαν, καὶ
λόγχῃ ἐξεκέντησαν Χριστὲ, καὶ Ἰωσήφ ὁ
εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ· ἐξ
οὗ μετὰ δόξης ἐξανασταῖς, συνανέστησας Σω-
τὴρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὰ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἐ-
δραυσας τοῦ Ἄδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός·
καὶ ὑπάντησας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς
Γυναίξιν, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μα-
θηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτί-
ζων τὰ πέρατα.

Τ κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ Γύναια τὰ
μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστὸς, ἐβόα παλαι-
αστραπτῶν μεγάλως, ὁ φανεὶς νεανίας, κενὰς
ταῖς σινδρόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι τῷ αὐ-
τοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἄφθονον,
καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθῆ, ὁδοιπορήσας
καθέξῃ, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ
τῇ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷς· Δός μοι ὕδωρ τῇ πεινῇ,
ὅπως λάβης ἀφέσεως κρίματα. Δόξα.

Υμῶν Πατέρα ἄναρχον, καὶ Υἱὸν σύνηθρονον,
καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πσιῶς, μίαν ἐσῖαν,

καὶ φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν,
Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ
παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ νηδὺν ἄφθο-
ρον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή, θρό-
νον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοτιήν
λυχνίαν, νυμφῶνα ὁλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ
σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτὸν τε καὶ σταῖνον,
καὶ τράπεζαν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις
ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὃ πο-
τισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκλη-
ρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυσηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου
ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ
γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ
αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐ-
τῶν συνάξας, ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύν-
θρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ,
αἰωνίως, ὡς αἰοίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἐορτὴν ἐορτά-
ζομεν.

Στίχοι.

Υἱὸν λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὃ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μισσίαν ἑαυτοῦ ἀριθνήτως
ὠμολόγη, ὁ ἐστὶ Χριστὸς, ἡ ἡλιμμένος, (μιαρὴ γὰρ
παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον) διὰ τοῦτο, οἶμαι, ἐν τῇ τῆς Με-
σοπεντηκοστῆς Ἑβδομαδίᾳ ἡ παροῦσα τίταται ἐορτή· καὶ
ὅτι, τῇ μὲν πρὸ ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ Σα-
ματουργεῖ· ἐν ταύτῃ δὲ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἰακώβ φρέατι, ὁ αὐ-
τὸς Ἰακώβ ἀνῶρυξε, καὶ ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·
ἐξαίρετος γὰρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου, καὶ πλησίον ὄντος τοῦ
ὄρους Σομῶρ, εἰ Σαμαρεῖται κατῶκον πόλεις πολλὰς. Εἰς
Σιχάρ δὲ παραγίνεται ὁ Χριστὸς, ἔπον, παροικήσαντι πα-
λαι τῷ Ἰακώβ, μετὰ Δείνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν
παίδων, Συχὲμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑμμῶρ, ὁ Χορράϊος, ἐρασθεὶς
αὐτῆς, καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀντεῦθεν οἱ
ἀδελφοὶ ταυτῆς, διετριβέντες πρὸς ζῆλον, αἰφνης εἰσέον-
τες τὴν πόλιν, ἀρδην ἅπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν
Συχὲμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἑμμῶρ. Κατοικεῖ οὖν
ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ, καὶ τὸ παρὸν φρέαρ ἀνῶρυξεν.

Οὐ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατῶκον αὐτὸ τὸ ὄρος,
ἀλλ' Ἰσραηλίται, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκρυκότες, Φακεὶ βασι-
λευντος, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσσυ-
ρίων παραγενομένων, ὑποκρίεσθαι φέρε κατίστησαν· καὶ μετὰ
μικρὸν, Ὡση βασιλεύοντος, προσφέρονται τῷ Αἰθίοφιν· ὁ

μαθὼν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστησι τούτους εἰς Βαβυλῶνα, ἐν δ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λείοντας τοῖς αλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφίσην. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθὼν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει, (ἔτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμαλῶται) ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους εἰσδίδωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδῶλων εὐθὺς ἀπεπήδησαν· μόνα δὲ τὰ Μωυσείως βιβλία εἰδέξαντο, ἀπαναινόμουν τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφήν. Οὗτοι καὶ Σαμαρεῖται ἰκαλοῦντο, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομὼρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτι ἐπανιούσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας Ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήθιστον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἡγουμένοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολ- λάκις Σαμαρεῖτην ἰκάλουν, ὡς τινὰ τῶν νομικῶν δῆθεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκείνοι.

Ἐρχεται οὖν εἰς Σιχαρ, καὶ, κεκοπιακῶς ἀπὸ τῆς ὁδοπο- πορίας, ἐκάθισε, περὶ ὥραν τῆς ἡμέρας ἕκτην. Γυνὴ δέ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὠνὴν ἀπειθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δὲ, τὸ μὴ συγγράσθαι τούτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στελῆς. Ὁ δὲ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἀφθονον δηλοῖ καὶ καθαριστικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ αἰεὶ παρικαλεῖται. Ἡ δὲ γυνή, ἀσφαλῶς διακειμένη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκείνου ὕδωρ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλήμα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρίαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἶτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκείνος τὸ φρίαρ ἀνῶρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ Δρέμματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἔπιον, τὸ πλοῦσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνου- σα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρόν. Ὁ Χριστὸς μέν- τοι οὐ μίξοντα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακώβ, ἵνα μὴ τὴν γυ- ναῖκα Δροῇσῃ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφέρον· εἴπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνή· ὁ δὲ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῆσαι, ὡς στερεώτερας τῶν λόγων δεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνείται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πέντε γὰρ ἔσχες, ὡς ὁ νόμος διακαλεῖται· ὃν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρανόμως ἐκείνῳ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋ- σείως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρεῖται εἰδέχοντο· ἕκτον δὲ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἔτι· οὐπω γὰρ ἡ χάρις ἐξεκίχυτο. Ἄλλοι δὲ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παραδείσῳ, τὸν μετὰ τὴν ἔξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μω- σείως· ἕκτον δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον, ὃν ἀκμὴν οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνή, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομαζέσθαι· εἶτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὄρους, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομὼρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμα- ρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκείσε τὸν Θεὸν διατρέβειν μόνον, ὅπου καὶ προσεκύουν, ἐν τῷ Γαριζὶν δηλαδὴ ὄρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἡ δὲ διότι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιάζηριον ἔπηξε τῷ Θεῷ. Ὡς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἔλεγον· Ἐν Ἱερο- σολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἀπαν- ταχοῦ, ἐν ταῖς Ἑορταῖς ἐκείσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐκ τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλὴν, φησὶν, ὁ Θεὸς αὐλὸς ἐστὶ, καὶ οἱ προσκυ- νεῖν ἀξιοθωσόμενοι, οὐκ ἐν θυαίαις, ὅσον οὐπω, αὐτὸν προσ- κυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἡ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἁ- γίῳ, καὶ τῷ Ἰῳ. οὗτος γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃς ἐστὶν ὁ Χριστός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγὼ εἰμι· τὴν εὐ-

γνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἔγνωκός· ᾗδαισεν δὲ καὶ οἱ Σα- μαρεῖται περὶ τοῦ Μεσίου, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βίβλων· ἐξαιρέτως δὲ, ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς ὁμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ Μαθη- ταί, καὶ τὴν ἄκραν ἐκπλήττονται συγκατάδασιν, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τῶς γε μὴν παρεκαλουν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιακῶς, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυ- σῶδες. Ὁ δὲ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν κόπους Δερίσαι.

Ἀλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ ταῖ κατ' αὐτὴν ἀνειπούσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χρι- στὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κα- τηγόρησεν, εἰμὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐ- τὸν μείναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μεί- νας, πάμπολλα ἐνήργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελισταῖς οὐκ ἐγράψαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ἐς ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινὴ κατονομασθεῖσα, ἥτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου σέφα- νον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἐπτά ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλῶν κακῶσιν, καὶ ἐσμούς καὶ μαστῶν ἐκκοπήν, καὶ θλασμὸν χειρῶν, καὶ καλάμων λεπτῶν κατὰ τῶν ὀνύχων εἰσβολήν, καὶ μολύβδου κατάποσιν, καὶ ἄλλων βασάνων ἀ- πείρων ἐξέτασιν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρίατος ἐκείνου στόμιον, ὁ Βασιλεὺς Γουστινιανὸς ἐκείθεν ἐντίμως μετακομισάμενος, εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς ἁγίας Σοφίας νεῶν, ἐνέθετο ἐπὶ φρεατὶ· ἀλλὰ καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ὁ Χριστὸς καθεσθίς, τῇ Σαμαρεῖτιδι διελέγεται. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸ τῆς Νάρθηκος ἐξ ἀνατολῶν τῷ νεῷ εἰσίσιντι, πρὸς τὰ εὐαγγέλια, πᾶσαν καὶ παντοίαν νόσον ἰώμε- να· μάλιστα δὲ οἱς ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαίνει, καὶ ῥί- γους φλογίζοντος ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων
ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρεισαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδὴ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑ-
περένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγὴς, τῆς λαμπροφώ-
ρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶ-
σιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτη νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ καίμινος.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμασίων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διελέγχων τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Οὐ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολιτευώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομα σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου
» ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,
» ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μετὰ ἀνόμων, Χριστὲ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα, ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῷ νεύματι ἐρρήγγυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετὰ ψυχῆς καταβάς, εἰς μέρη κατώτερα τοῦ Ἄδου, ἐξηγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι Χριστὲ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε κεναὶ αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος,

ὁ φανεὶς ἔλεγε, Γυναίξιν νεανίας· σπουδῇ ἅπιτε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρείτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα. Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Θεὸν ὑμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσαν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διεφυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννημάτος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι θεοφεγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσις καὶ ὑπέρβη, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημήμενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τῶτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἰπὲ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἠδρασας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες.
• Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε βουλήσει, Ἄδην ἡχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσθέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσεν.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἦλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας, πηγῆς, ἐν ὧρα Σῶτερ ἐκτε, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνῶμεν, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγγχτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρῦτων, τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σαρκούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν, τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρεπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοὶ, Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυχε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγιάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτής μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόστους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας.

ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θανάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκικός Ἰουδαῖος κατὰ τὴν σάρκα, νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τῷ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
• **Ε**θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
• ὑψωσε ταπεινούς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς
• ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
• κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπαρία.

Ιδοὺ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστός, κρεμᾶμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶς, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμωτήριον Ἰδοὺ ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἰδοὺ τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες, νῦν χοροὺς πνευματικῆς, καὶ κράζωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφρανέσθω οὐρανός, νεφελαῖ ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὁμβροὺς, ἐορτάζουσι φαιδρῶς, καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχε μοι ὕδωρ τῷ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραῖνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισηλὶς μονάς, ὁ ἀναρχὸς Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, ζωὴ καὶ τῶν ὅλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισαγίας ἁσμασιν, ἱερολογούντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἄγνη, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξιώσον τρανῶς, τὸ ἀναλάμψαν φέγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστη, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Σαμαρείαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὁμιλήσας, ἐζήτησε ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρης ἀκροτόμου, πηγᾶσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἣν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς ἐορτῆς φιλαίν· θρῶπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλαλείς· Οἱ δίψης ἐμπλεοὶ πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε, Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμενας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρ· καὶ ἐν τάφῳ ᾤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἰδοὺ ἐλευθερώσης, συν-

αναστήσας σεαυτῷ, παθὼν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι, ζωοδότα Κύριε μόνε φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη· ἐφρίξαν Ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθη· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν, ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ· ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'. Στίχ. Ἐκτείνε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλευε.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θουμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τὰδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτην ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μεταχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι. μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τῆ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνῶστην καὶ Θεόν, παραγεγόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρύς.

Ιδοὺ σκοτία καὶ πρωὶ· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ

ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Ὑπτικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.
Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παραδείσον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐμὲ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξιώσον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σοι· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Οντως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομοι· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιέστησαν· ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθηκε. Πιστεύσατε ἔν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀγασάσει αὐτῆ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναιξὶ, Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, περὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὤδῃ γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὤδῃ ε'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οφθῇ φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρὰ, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἑγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπα-

στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστὴς τῆς πανσέπτῃ, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς Θεϊκῆς ποταμός, τῆς ἐορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγγνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε· πηγὴ συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταισμάτα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτῇ ἐορτάζοντας· σκέπει τὴν πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ, καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἄνθρωποι· Θεῖαν γὰρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος Θείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ηθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ

ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπήμενος, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ Θεῖας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμαμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοιξας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ με καὶ σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, ταῖς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκημένην τῇ χάριτι φαιδρύναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν· καὶ πᾶσιν ἀμαρτάναντες, βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ διὰ τῆς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς

πέρασι, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδوروμένους· ὃς ἀνεξικακῶς, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἄνομοι. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν κατὰπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξαζόμεν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόβατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι. Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τῆς Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Κλίνας τοὺς οὐρανούς, κατῆλθες ὁ Σωτὴρ μὲ, καὶ σὰρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ο ἦλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἰ Παμβασιλεῦ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν κόσμον, πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάζωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος α'.

Τῶν ἑρανίων ταγματῶν.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσίᾳ, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφίᾳ λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεσιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχεύς, ὁ χέων θεία ρέθρα ἐκ πηγῆς αἰννάου, Δεῦτε πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησί, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο τε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες, βρωῖν· Ὁ πισεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνη, ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ἡμῶν. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-

νατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βρωῦντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ, οὐ διασωζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ, οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπολωμαί, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχε τὴν ὑμνωδίαν φιλόνηρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, δοξάζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον· μέσον γάρ δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιεζούντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ· Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκυλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σῶζων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναστάσιμον.

Ε'κείνη σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συνησάμενον· ὅθεν δεσμευθεῖς, ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν. Ὅμοιον.

Α'ναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παρασῶμεν τῷ κριτῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις διελέγονται. Τότε ὁ κριτὴς ἀδυσώπητος. Ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμπαρίσεται, ὥσπερ ἀγρία θάλασσα, σὺν ἡχῷ κατακαλύψει τοὺς πταίσαντας. Ἀναλογίζε, ταῦτα ψυχὴ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου γολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερὸν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον πάλιν σώα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίσιν στήριξον, τὰ ἔθνη πραίυνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόνηρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθενύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπευράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ε'ν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλύνόν με, ταῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρερύπωμαι ἐν πολλαῖς α�μαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι, ἐλεῆμον· Ἠμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Α'γγέλων συμμετοχοὶ γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ,

ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἄγνωστον σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκούσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ θείον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσίσσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καὶ ἔλεγες· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζητεῖ, σελ. 81-89.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρεῖτιν, εὐρών ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, δι-

ψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος, πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἴδου ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηθεῖς, Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ἰδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βαίθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα ὄρᾳ, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θαύματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παραδείσον παριπατοῦντα, Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἔβλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαίτμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη· καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ νάματος δαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρησάι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἰδοὺ συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ῥύπον

τῆς ἀμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ε'χοντες παρρήσιαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'πὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. **Στιχολογ.** Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο' σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀναστάς τριήμερος Χριστέ ὁ Θεός, ἐθραύσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Εὐγέρσει σου, τῆς ἐν Ἀδὴ ζωώσας· καὶ ἀνυμνεῖς σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχύ προκαταλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτῆρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδῶλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουνσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπεράγαθον, Θεὸν ἡ κυήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτόν, ἀπαύστως ἱκέτευε, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν

πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μὴ πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Σαμαρεΐτιδος. Ἦχος πλ. β'.

Ω'ς τῇ πιστῇ Σαμαρεΐτιδι Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἐβλύσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον, πταισμάτων ἱλασμόν ὑπεράγαθε.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρεΐτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. **Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Σαμαρεΐτιδος.**

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος. **Δίς.**

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδευτὰς ἀνέδειξε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ πολυφθόγγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος. **Μαρτυρικόν.**

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι Μάρτυρες; ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ἡμᾶς τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο' συνάναρχος καὶ συναἰδὶος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθὼσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, ἐκ ἑστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις

ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυπαίρχων καὶ πέλαιγος, τῆς ζωῆς ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγχνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώνησας, Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεσιν; Ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς σῴζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφῆτης γὰρ ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά, ἐπιστάμενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι, ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν αἰῶνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Η πηγὴ ἡ αἰένναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ῥέει δρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτόν, ὁδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκείους Μαθητάς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα· προσωμίλει δέ, γυναικὶ ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὅμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον παιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασῶνται θαυμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνῳ βουλῇ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ιδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θείοντα, δι' εὐσπλαγχνίαν, καί μοι προσομιλήσαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι· ὄντως ὅτος ὑπάρ-

χει ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος· τοῖς ἐν τῇ Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὥφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἡδέος γυναικὸς, ὕδατος ποτίμης γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πiónτες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ῥέον τὴν δαψίλειαν, τὴν τῆ νάματος, ἔσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν αἰένναον, τὴν τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σὺ μορφον κατιδόντες τὴν, πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει· Οὐκ ἐτι διασπῆν ἡμεῖς, λαλιὰν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὡς τῆ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, εὐχερῶς καταπατοῦμεν. Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξηλείψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἀδῇ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν, καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Γερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, δύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα· πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος· πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ

λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτη-
σας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς
εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.
Α' πολυτίκιον. Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΉ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κα-
δίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρώσιμον.

Σταυρῶ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτὴρ,
δι' ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω σοργῇ,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας ταῖς παλάμας,
ἐν αὐτῷ σὴ βυλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σε,
κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν
σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον. Ὁμοιον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυ-
ναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας
ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δο-
ξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐ-
τῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρ-
σίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν
ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν
καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς
ἐκείναις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.
Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Σταυρῶ σε ὑψέμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραν-
τος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρη-
νοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦ-
το θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμι-
λεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανέντας, θε-
λων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρ-
τοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύννητες, ἡ Σαμαρεῖτις
ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρη-
κυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἔνθα πηγὴ καὶ
φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογο-
τρόφους, δροσίζουσιν καύσωνας.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Εδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύ-
ριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐ-
θριάμβευσας, ταῖς ἀρχαῖς τοῦ σκότους, καὶ ταῖς
ἐξουσίαις, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν
μακαριότητα· διό σου τὴν φιλόνηρωπον, οἰκο-
νομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σε, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ αἵμαρ-
τίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύ-
ριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σε Κύριε· ξί-
φει γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμ-
μένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες
εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τῆς καμάτης τὸν μισθόν· ὑπέ-
μειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡ-
μῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρ-
χου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρὰ γυναικὸς
Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰου-
δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήρεσι, μᾶλ-
λον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λα-
βοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παρα-
γενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὕδριας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθοῦσα καὶ
μφρέατι, τὴν ὕδριαν ἀνυδρον καταλείψασα,
μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρ-
τον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθο-
νον· ὅθεν ἠρδευσεν, τὸ σωτήριον νᾶμα, καὶ τὴν
ταύτης, ἐπανεψύξε καρδίαν, τὴν ἐκτακεῖσαν
τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτὴρ Σαμαρεῖτι-
δι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον·
πέντε γὰρ ἔσχες τοπρότερον, καὶ νῦν, ὃν περ
κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ
ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐ-
βόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα,
ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην .

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἤντηλσεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἑγος πλ. δ'.

Ος ὥφθης ἐν σαρκί, Χριστὲ ὁ Θεός, δι' ἅφα-
τον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις,
τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ
ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα
τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην·
μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

**Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Σαμαρείτιδος γ΄.

Ἦχος α΄.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
των, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγραῖσαι
καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλυθεν ἐκ
τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. "Ηγγικεν
οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη
ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, κἀγὼ ὕδατος
ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δρα-
μοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς·
Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔγος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παραίσχυ-
μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς
κολυμβήθρας τὰ νόματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύ-
τρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐ συνάναρχος καὶ συναϊδὸς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἢ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν

ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησὺς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς.
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. "Ω τῇ Σαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγαῖς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων· θῆλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν
τοῖς αἰτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλόνηθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οὐ διατρεφόμενος ἀπὸ τοῦ πατρὸς· διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, με-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ με-
γαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα
ἐκ δεξιῶν σου· σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς
ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐ-
δοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰ-
κόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανη-
θὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὥμοις
ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ
θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι·
καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων
τὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσ-
κυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν
σου Ἀνάστασιν δοξαζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνε-
καίνισας, τὴν καταφθαρθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων
φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς ἔρανον ἀνο-
δον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ
φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεῖς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ θῷ
 Νικητάτῳ, τοῦ Νικηάτου τῷ βασιλεῖον ἐλ-
 λυ-

σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡ-
λευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρημένος τῶν ἀνθρώ-
πων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν,
τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὥφθης ἐν σαρκὶ Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἅφα-
τον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις
τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ
ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα
τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην·
μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Α'ναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ
τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ
Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· Ἄ-
ρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον· Ἄ-
ρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν
Ἐγερσιν· Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς
ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκαταλαβε.

Α'νέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυνα-
στείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυρί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆ-
μον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζο-
μεν, μόνε φιλάνθρωπε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄ-
γνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς
ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώ-
σει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ
ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' ἧς ἀναστήσας τὸν Πρω-
τόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Α'γαλλιάσθω οὐρανός, εὐφραινέσθω, τὰ ἐπὶ
γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς

ὡς ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀν-
θρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμ-
ψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν πα-
ρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθά-
νατος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου
τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κον-
τάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε
Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κα-
τάρας, ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θά-
νάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα,
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου,
χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι·
Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον
ἡμᾶς, ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι
ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁ-
μαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε
Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σε κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μο-
νογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἡλθες ἐπὶ γῆς διὰ
φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως·
καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ
ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,
ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου
Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σα-
μαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι,
μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ
λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπέσθαι· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγε-
νόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατιδὼν τὴν ἀέν-
ναον, καθημένην γυναῖκα, φέρον καύσω-
νας, πλείστων παθῶν ἀκεσώδυνον, λαβεῖν ἐπε-
ζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκ-

χεόμενον· ὃ καὶ ἔλαβε, δωρεὰν ἐκ τοῦ Λόγου· καὶ οὐκέτι, πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει, τὸ γενηρὸν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινωνήτον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυντον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ο ὅτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἄφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόά σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμαζουσα· ἦν προσήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σέ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὰδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Τ Υ Φ Λ Ο Υ .

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Ο' τὴν Ἀνάστασιν διδούς.

Μέγα θαῦμα.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέρτιμον τῶν Χερουβίμ· ὁ γὰρ δημιουργὸς τῶν ὄλων, ἐνανθρωπήσας βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ὥκησεν ἀφράστως. Ὡς ξένων πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς

οὐκ ἐκπλαγῇ, τοῦτο ἀκουτισθεὶς; ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διῆλθε, καὶ μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἀνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰ μὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἡ σφραγίς, τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεκύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν, ἀπολαβόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σὲ τὴν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, σὲ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανός, ἐν ᾧ Θεὸς σωματωθεὶς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ Θεοῦ μάinna· ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον· παστάς θεοχώρητος· ζωοπάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Παράδεισε· βάτε ἄφλεκτε· κιβωτὲ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος· νεφέλη ἡ ἔμψυχος· ῥάβδος ἐκ ῥίζης Παρθένε, τοῦ Ἰεσσαὶ ἡ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα, τὴν κατ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοερὰν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ, τὸν Ἀδάμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται, τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοῦσί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον μετὰ τῷ Θεοτοκίῳ.

Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Θανάτου· Δοξαζόμεν σε μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα Θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκί παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερόμεν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς, λάμψαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρι Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τ

Οί τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο, ὑπὸ τῶν παραινόμενων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, Ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τῆ μνημεῖς ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλισα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτῆ; Μὴ πλανᾷσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε ταῖς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν Θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἀρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἀρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδείξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλασουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίσαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίσαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐδόξας αὐτοῖς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, οὐτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίσαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνῃ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὁ

πληρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέ-
 ζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δέ, τὸν Χριστὸν
 ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα,
 μετὰ τὴν πάροδον τῆς Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος·
 ἡ ἄμεμπτos, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανυὴλ,
 ἔμεινεν ἀφθoρος. Ὁ ὢν, καὶ πρῶν, καὶ φανεῖς
 ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς
 Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οἶλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμε-
 νος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀναξόν μου
 ταῖς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα με-
 τὰ πάντων καὶ γὰρ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεις, σὼν οἴκετῶν πανάμω-
 με, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις,
 πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ
 μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν,
 καὶ τὴν σὴν προσασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυ-
 θῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦ-
 σον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοῶντων·
 Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ
 σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
 τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς
 ἀσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θά-
 νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάν-
 θρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τρι-
 μέρος ἀνέστης, σῶζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγε τὸ, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν· καὶ τὰ λοι-
 πὰ, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν
 ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ
 τῆς σῆς ἀχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κα-
 τ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐ-
 γάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν
 σοι· Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγ-
 χνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεῦμα-
 τι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτη-
 ρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, καὶ προσκυ-
 νήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ

Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι
 τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει
 αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε
 τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων
 εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγα-
 με· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ
 Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀ-
 νυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς,
 ἀνυμνούντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κα-
 ταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν
 Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Αἴνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ἀ-
 σιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι,
 μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον,
 ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φω-
 τουργόν, τῇ ψυχῇ μου παρασχοῦ, Τριάς
 μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θείαν κατάνυξιν, καθαρι-
 τικὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ωσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ,
 οὐρανόθεν Παρθένε, ὁ υἱός ἐν μήτρᾳ σου,
 ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν
 ἀνθρώπων τὴν φύσιν ἀχραντε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας ταῖς νοεραῖς οὐσίαις ὑπέστησας, ὑμνω-
 δούς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρί-
 φωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πη-
 λίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν
 ἱκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Οπάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαραδέκτος,
 τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι,
 τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
 πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σω-
 τηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζο-
 μεν, ἐν ἀπαράλλακτῳ μορφῇ Θεότητος,
 σέ τὸν ἐνικόν καὶ τριλαμπῆ, Κύριον τῶν ἀπάν-

των, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Ε'φάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεῷ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχειώσας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ε'λεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθὴς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς, βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τῆς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν Ξερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὐσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη Ξεοχαρίτῳ.

ᾠδὴ δ'. Τὴν Ξεῖαν ἐννοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφάες ὁ Δανιὴλ, Χριστὸν κριτὴν Ξεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν. Δίς.

Πηλίοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσεις, μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατὰσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἄγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένης συλλήψεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ο' δι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίψωτε Θεέμου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σὺ με καθοδήγησον μοναῖς τρισηλίου, πρὸς τρίβους Ξείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἰγλαῖς σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ω'ς κατεῖδε παλαι σε, Ἀγνὴ πανάχραντε, ὁ Ὑποφῆτης, βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ε'. Μαινομένην ἑκλύδωνι.

Τριφάης ὑπάρχουσα, Ξεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαῖα πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν. Δίς.

Ι'κανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφῆτης ἄδων τῷ Πατρί· Σὺ φωτὶ, τῷ Πνεύματι, ὀφόμεθα, φῶς τῶν Υἱὸν ἓνα Θεὸν τὸν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίψωτε κατὰπεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισηλίον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλήν τὴν Τριάδα· νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδῶλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'πορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κρᾶζων τὸ, Ἡμάρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ω'ς ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὄλων.

Δίς.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βρωμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν ἁμαρτημάτων. Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναῖδιον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η'. Σαὶ τῷ παντουργῷ.

Ι'κα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης παλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραάμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον. Δίς.

Σὺ με πρὸς τὰς σαῖς, Θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηῖσ' ἑσπράσας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα, τὴν μίαν Θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαὶ σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μοναῖς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, Θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέροντες, τῷ σῷ κράτει καὶ τὴν αἴνεσιν.

Δίς.

Ισορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μετ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἁμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε. Τό, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῇ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγορευθῆς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω ἑρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· καί τω τοῦς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβαδιστον· χαῖρε ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀ-

κήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὧς ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἑγερσιν. Ὑπερυψούμενε Σωτὴρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυστήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀνασταῖς γὰρ ἐκ τάφου Θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε Δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε νύμφη Θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποίησας, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Αγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἑγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, δαυϊτικῶς ᾄδω σοι Σωτὴρ μου· Ῥῥσαί μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατὰ τε σὺν τοῖς ἀόρατοις· αὐτοκρατὲς γάρ ὃν, τῆς Τριάδος, ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἡκει.

Δεξιὰ σου χεὶρ καὶ μετὰ Χριστὸν ἵπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, Θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς τὰς αὐλαὶς προσβῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχικῇ ἀξίᾳ, ἐξ οὗ πᾶν ζῶν ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ δεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26. Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς 5'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὤδῃ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» **Πάσχα Κυρίου Πάσχα**· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαεσράπτοντα, καὶ **Χαίρετε** φάσκοντα, τραγῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῃ, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὤδῃ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε ἁγνῇ, καὶ τὸ **Χαῖρε** πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεορῆτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ 2'. Ὤδῃ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὤδῃ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Γ**ῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος
» ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ εἶώρακε γυμνῇ,
» τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διωδεδυσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὅρος
» ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὄθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Μύρα τί νομίζετε, μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναξίν, ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμεῖσαι εἶπατε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι παιδρῶς.

Θαύματα παραδόξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, ὑσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάζωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἕνα ἄκτιστον Θεόν, σὺν ἀσωμάτοις κράζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν,
» ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
» πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
• τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
• φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
• στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ροῦμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ,
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεόν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θρασυμένη Ἀγνή,
χόρευε· καὶ τῷτον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**αλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς
• κύμασι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα
• εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσήριξας, τὴν γῆν
πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ
Σταυρώσει σου, ἣν καθυπέστης σαρκί.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρ-
μον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν
τρίημερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη
καθὼς εἶπεν, ὁ Ἄγγελος Γυναιξὶν ἐφθέγ-
γετο, ἀστράπτων θεία μορφῇ.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι
ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκο-
νομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια. Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν προάναρχον,
Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Θεῖον, τρισάκτιστον
φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν
σεσαρκωμένον, ὃν αἶτησαι, Παναγία Δέ-
σποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

• **Δ**υνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, σερέωσόν
• μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ
• δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οτῶν ὅλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερ-
χόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθε-
ζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατεῖ-
δον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σε-
λήνην, τὸ φέγγος αὐγαζουσας· ὅθεν ἐκβοῶ σοι·
Ο' τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα,
φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσ-
πίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
πτισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλῆθος
ἐλέους, μόνε φιλόνητο.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγὸρος Ἀβ-
• βακούμ, σῆτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω,
• φασεφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
• Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
• Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δὲ,
ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος
κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκυσίως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ
τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
Ἡλῖος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβάσιν ὁρῶν-
τες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς
ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτο-
ρα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ,
τῷ οἰκειῷ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σή-
μερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις
ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστόν, ὠραιότατος ἐκ νε-
κρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ
καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμε-
ρων εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐ-
τὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή-
• θην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου,
• καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλόνητο.

Τροπάρια.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταις σθ Κύριε, συναυλιζόμενος παρὰδόξως, τέτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου· τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Ομότιμε ἄναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστὴ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τὸν ὅλων λοχεύτριαν.

Καταβασία.

• **Ε**ἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τῆ
• Σταυρῆ σθ, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῇ δι' αὐ-
• τοῦ, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σθ Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου
• τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ,
• καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον,
• πᾶσι ζῶν ἀνατελλόντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου ἐν τῷ σαρκουσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας ταῖς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θρασυμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν τάλαιναν ψυχὴν μὲν, νυκτομαχοῦσαν
• τῷ σκότει τῶν παθῶν, προφθάσας οἱ-

• κτειρον, καὶ λάμπον νοητὴ Ἥλιε, ἡμεροφαιῖς
• ἀκτίνας ἐν ἐμοί, τοῦ διαυγάσαι τὴν νύκτα
• εἰς φῶς. Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς τοῦ παντός.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γεγόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου, Βασίλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοιξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας ταῖς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τῆτον ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γυνῆσα, Παρθενομητορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θροχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτὸς, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

• **Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον
• ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σθ
• ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
• συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχες
• πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
• κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ ταῖς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σθ· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου ταῖς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς

ἄχραντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἄφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγόσις Ἀγνή κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ Σηρὸς, ἐρρύσω Κύ-
» ριε, καὶ μέ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων
» παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ
» ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Οἱ σταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέ-
σποτα, ληστών πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς
ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἑγερ-
σιν συμφώνως.

Εἴθε το ἀπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήμα-
τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Μετά τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἔλε-
γες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ὥς
ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ
βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρι-
σας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ
τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἄχραντον
δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Δόξα.

Ητρισυπόστατος μονάς, Πάτερ ἀγέννητε,
Υἱὲ γεννητῆ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, τρις-
ἅγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύνამις, σῶζε
πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται;
Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-
σμον διὰ σοῦ ρύόμενον, Παρθένε πανάμωμε,
ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Καταβασία.

» **Ε**κύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» τος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ
» τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου
» Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ
Χριστέ προσέρχμαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ
γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν
ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρ-
ρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν

ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διη-
γήσωμαι, ἅπερ ἡ Σεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ
Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τι-
φλοῦ θαυματοποιῖαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς
ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμ-
βάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυ-
γάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
λαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν εὐορτάζομεν,
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, Θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγὸς, ἐκ φάους πέλων φάος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὁμματοῖς Τυφλὸν, Λόγε.

Καὶ τὸ Θαῦμα τοῦτο ἐξ ὕγρου διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ
τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ
οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγομένου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἑαυτὸν
ἴσον ἀποδεικνύντος τῷ Πατρὶ, καὶ, Πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι,
ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ
δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὕρισκει τὸν Τυφλὸν παραπαίοντα·
ἦν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον
τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρὼν οὖν αὐτὸν ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα,
ἐρωτᾷται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοῦτων ἐν τῷ εἰς τὸν
Παραλύτον· Ἴδε ὕγιής γεγονας, μηκέτι ἁμάρτανε· καὶ ὅτι,
Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα)· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος,
ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀλλως τε, καὶ
δόξα Ἐπικουρείῳ τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προϋπάρχειν,
καὶ ἁμαρτησάσας, αὐλῶς κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅ-
περ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστὸς, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἦγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ
περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δὲ, ἵνα, τῆς ἀποφάσεώς ἐσιν,
οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστὸς, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν
ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ
πρὸς τὴν τοῦ Σιλωὰμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκε-
λεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ κατ' ἀρχαίαν χεὶρ λα-
βῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ
πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον
πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει
κίνησιν αὐτὸς ἐστὶν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρίσατο δὲ ὕδατι,
ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνωρίσῃ εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα
ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σι-
λωὰμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἔμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προ-
τρέπει, ἵνα μή τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πηλῷ δώῃ τὴν
θεραπείαν· Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωὰμ, ἵνα πολ-
λοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοὺς γὰρ αὖν συνήντη-
σεν ἀπὸ τῶν, νεχρισμένων πηλῷ τὰ ὄμματα. Φασὶ δὲ τινες,
ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πη-
λόν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὕγρου, πρὸς
ὀφθαλμοῦν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωὰμ δὲ, ἀποσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβή-
θρα αὕτη, ἐξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ ἐτύγγανεν. Ἐπὶ
δὲ Ἐζεκιῶν, πολέμιων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν
Σιλωὰμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν
ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἔνδον, εἰς ὑποδοχὴν
ὑδατος, εἴτις, κελυθεῖ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ἐστὶν ἔλεος,

τὸ ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὑδρεύετο· εἶδε τις ἐξ αὐτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπείχετο ἢ τοῦ ὕδατος ἔκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἵνα τοίνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστός, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφίπεται. Τισὶ μὲντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωάμ ἐρμηνεύσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλὸν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ὁμματοῦται τοίνυν, νιψάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξειδόντος. Οἱ δὲ γειτνιῶντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνωρίζοντες, κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπύκνους ἀναβλέψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὠμολόγει, ὁ πρῶτον εἶναι Τυφλός· καὶ τὸ αἷτιον τῆς ὁράσεως ἐρωτώμενος, ἰατρὸν τοῦ παθους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παράδοξον ἀκηκοῶτων σημεῖον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γάρ, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξὺ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλὸν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην πᾶτον ἀνακηρύσσει· ὃ δὴ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν Θεραπείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμίλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γέιτοισιν ἴσως πιστεύοντες· ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσκόσιας θείοντες, πλείον ποιοῦσι κατὰ δῆλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποσυναγάγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Τυφλὸν λέγουσι· Δός δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκείθεν ἡ ἴσας δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γάρ ἐστιν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἔργοις δηλῶσαι θέλων, ὅτι Θεὸς ἔστιν, Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλὸς ὢν, δι' αὐτὴν βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἤνοιξί σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτὸν λέγει, ἀλλὰ συνιστᾷ, ὅτι, εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, ἐκ ἂν τοιοῦτο σημεῖον ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζεται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητῆς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέφικεν ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γάρ καὶ ἄλλοι ὠμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς. Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτόν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὗρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ, μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτὴν λαλῶν, καὶ ὁρώμενος δι' αὐτὴν, (ὃ γὰρ ᾔδει αὐτὸν πρότερον, ἅτε τυφλὸς ὢν) προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητῆς αὐτῆς ἰχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθιῇ δ' ἂν καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλὸς μὲν καὶ ὁ ἐξ ἐθνῶν λαός, ὃν τινα παράγων, ἀντὶ τῆς, ἐν τῇ γῇ διατρίβων, ἐκ ἐν ἔρανῳ, εὗρεν ὁ Χριστός. Ἡ καὶ ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας ἔχρισεν, ἀντὶ τῆς ἐδίδαξεν αὐτὴς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγὼν κατίβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἴπα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδίδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλωάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανικὸς λαός, ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὕστερον παρ' αὐτὴν ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ

» διὰ παθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεοφρόνες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορταζόμεν νεκρώσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ, καὶ σκιρτώντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**υρὸς σθεσῆριον τῶν Παίδων ἡ προσευχή, » **Π**δροσίζουσα καμίνο, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογίζουσα, μὴδὲ συγκαίουσα, τοὺς » ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτὴρ, ἐσθῆσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχὰι συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθευδουσai, καὶ δοξάζουσai τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμά διελύθησαν.

Ορθρὸς μυρίσαι σε γυναίων ἦλθε χορός· μαρτυροῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχε ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προετίνας πρὸς Σι-

λωαὶμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνο-
λογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἄναρχον, συνάναρχόν τε Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἄγιος,
Ἄγιος, Ἄγιος εἷ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

• Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν παρθένος ὠφθης Ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα, φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

• **Ο** ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώ-
σας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
• Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α** ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
• Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορ-
• τῶν ἑορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
• ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῖτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡ-
μέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἦκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σε, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρβηε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου, διαρρήξας τοῖς θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν
ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τῆς
αἰῶνας.

Οῦλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστά-
σει, ὡς Θεός κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ
ἐθέωσε· διὸ ἀνιμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τῆς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
• τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,
• ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λεύϊται, λαὸς ὑπερ-
• υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Penticostarlio.

17

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σέ
κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πάσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν
ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε-
δίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ
τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρουμένους, Χριστέ ὑ-
μνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελὼν τεράστια, Χριστέ ἐξαισία, ἐθέλωσίως
ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης,
ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ,
ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προσταξας πηγῇ τοῦ Σιλωαίμ,
νίφασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριας ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν
ὄλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τῆς ὑμνο-
λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κρά-
τος σου παντοίων, πειρατηρίων σωῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυ-
σώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχῦ-
ναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι,
τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις. Καταβασία.

• **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
• Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
• χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρός,
• ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
• τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
• γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Ἡδ-
• ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἄγνη, τέρ-
• που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μετ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν
οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δυνάμεις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί·
Χαῖρε πύλῃ Κυρίῃ· χαῖρε πόλιν ἐμψυχε

χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγαλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγιάσας, θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρ-
» **Θ**ένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν
» κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς
» ποιητὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ικρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροῦ, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σῶ-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης καί τω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μετ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατός συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμματούσας τυφλοὺς· μετ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραφτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία.

» **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
» κύησας, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδάμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δαίκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀσμάματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σε Ἄγγελοι· οὐκ ἦσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεῖσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνῆμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθηταῖς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ὥστε κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπὸ νήγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ

ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγήσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παραδειςον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωῒ, ἐπεζήτουν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μνηύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχεσ τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Οὐδὲν σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθείς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μητрас, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας· Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου· τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσέσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητрас πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

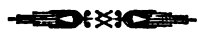
Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀψεως τῆς σῆς, ὧ Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενής· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσαί σοι Χριστέ· ἀλλ' ὁμῶς κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς

τὸν πατρῶον κλῆρον ἀνοδὸν ἀπαγγέλλουσα. Μεθ' ἧς ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ο Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σὲ ὁμολογῶν, Παραδειςον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεδόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδὴ ε'.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

.....

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ομμα ὁλομελίας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμοὺς τῆ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεὸς καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων καινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχὼν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκύν ὀρᾷ Ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλετῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὁργανώσεως, ὁ πρῶν τυφλός ἐκ μητрас, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὥετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ

πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήθρωτο· ὅς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πύ-
τανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Ποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁματω-
θεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδὺλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώ-
τειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμμα-
τος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατοῦργησιν, καινουργὸν διαπραξάς μοι· ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμ-
μα, αἶρων, τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυ-
φλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορώντες, τὸν τῶν
φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔ-
λεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' αἰμαρτίας γονέων ἐ-
γεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐ-
δυνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐ-
ρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα· Οὐκ εὐτονοῦ-
σί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρήσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δεό-
μαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ,
καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διὰ βο-
λον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς αἰμαρτίας ἡμῶν, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου·
Δοξαζόμεν σε μονογενές. Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κύριε, αἰμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρω-
πίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν
μου τὴν πώρωσιν, μόνε ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες,
καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμή-
σαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἡστοχήσα-
τε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονά-
τε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν
πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν
εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄν-
θρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ὥς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεί-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέ-
βλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν
τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσιμον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν
Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ
τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συν-
ήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός,
σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβό-
λου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντή-
σωμεν πιστοί, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ
λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἐνδόν
ἀξιώθωμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος,
ἀπρακτὰ τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλο-
φόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ
βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγγέλων
συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παρά-
σχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων
τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεο-
τόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν
πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία·
χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα
Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου οἰκτίρμον καὶ τῆς
Ἑγέρσεως, παριόντι σοι πηρὸς ἀπὸ γεν-
νήσεως, ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέη-
σον· δὸς μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέψω σε
καὶ γὰρ· ὃ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύ-
σματος Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορή-
γησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες·
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σε Ἄγγελοι· οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε εἰρα-
νίζονται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευ-
νῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσ-
κυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνῶ-
σιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἱμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ,
καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκ-
κοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός,
τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνά-
δειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν δεῖξαι με, καὶ
ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν
οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀ-
θλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθά-
σαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ
τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέν-
τες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατὰπεμψον
ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς
κόρας Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πατέρ.

Τυφλῶσις ὥφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέ-
πουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς

ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν
ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς·
Πῶς ἄρτι ὁρᾶσαι, ὡς εἷς τῶν φῶς ὀρώντων,
τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος
τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ
φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλασουργήσαντα τὰ φῶ-
τα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεῶ
προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βρο-
τὸς φανεῖς, δι' οἶκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Οσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὡ-
ρᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός,
καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα
ὡς ὁρᾶσιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύ-
γει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ
φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν
ποιητὴν, τὸν κατ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰ-
κόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώ-
πων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ
πτύσματι, καταυγάζαντα τούτου τὰς κόρας,
καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως,
τὸν Λόγον τὸν πατρῶν, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ
Τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρ-
χην, ἐβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοὶ, χαίρων
τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη
εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπως βαδίζων τὰς ἀ-
τραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνω-
ρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἅκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμε-
νον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν
τε τηροῦντα, τὴν τούτου ἐνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον
τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, ἔτε οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν
αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσε-
κύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 144)· καὶ ποιήσον ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοῶς πλασουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὁμμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμὸν, ὁ τοπρὶν τυφλώττων ὠμολόγησε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἶκτον μόνον, βροτωθέντα τῷ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὐ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τῷ ποτὲ τυφλῷ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλὸς, κατὰ βλέπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλαουργὸν τοῦ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὁμμάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ ταύτῃ μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν οἱ ὀρώντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁμματαθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδόλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄρα, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐδέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν αἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαμβατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορώντες, τὸν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν

αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τῷ Ἄδῃ, καὶ ἐπὶ ἤρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἱατρὸν παροργίζει, ὡς ἐγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαδόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψαύσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

ΤΗ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορευθῆς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ νε-

νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τά-
φον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων,
σαλπιγγος ἡχούσης, καὶ φλογὸς καιομέ-
νης, τί ποιήσεις ψυχή μου, ἀπαγομένη εἰς κρί-
σιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ
κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ
τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί
μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων·
ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς
τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῶ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστια-
νῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγαζόν-
τά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀ-
λαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κε-
χαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Α'ναβλέψας ὁράται Τυφλὸς τῷ πτύσματι,
τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστουρ-
γήσαντος, μὴ ὁρῶν ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥλιον·
ὅθεν καὶ χάριτας Θεῶ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς,
τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καὶ ὁμοίωσιν πε-
πλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστουρήσαντος.
Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰώνιους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σω-
τήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύ-
ριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας

ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμόν μοι παρέ-
χων ἐπιστροφῆς, ὥς μόνος φιλάνθρωπος δέομαι,
καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν
Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς
βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα
ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπό-
λαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὲς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ· ἡ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσθεῖσιν
ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντες,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὡμο-
λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα
τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμενοι,
προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ
Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι,
γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιᾶ, σκίασμα
μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ
εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββά-
του δημιουργόν, τὸν ὁμματώσαντα Τυφλὸν τῇ
ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πηλερ-
γασίᾳ· μετ' οὗ μινύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατί-
δωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες
ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι,
νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν
ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ
κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος
καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιόν,
τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ
τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς
ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν
ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γραύματος, ὁμ-
ματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέ-
ναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Ταῖς διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ
θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ

πρώην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τῆ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντης προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίσται βοῶμέν σοι. Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, ψάλλομεν τό, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρραλλάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομαδί.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆ Τυφλῆ.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἀρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἀρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νῦξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνηθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς

κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετα πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτῆ ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πισεύω Κύριε· καὶ προσεκύνῃ σέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίσει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρισμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς ἰδακτύλοις ἐπιχρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθηκε ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· ἢ μόνον γὰρ τῆ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ Θάνατον

κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῇ Πάσχᾳ. Ἦχος πλ. α΄.
Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδεδεικται· Πάσχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμῶν· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστοὺς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεάς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπισᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ ζωοδότου, εὗρον ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίῃ Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναῖκα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισῶσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Νῦν ἀπολύεις.

Τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ. Εἶτα, Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τὸ Θεὸς Κύριος. Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὁκτωήχου, δὶς· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊ Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· καί τω τοῖς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἐμψυχε βράτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταίχθισα θνητῶν πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Καθίσμα

τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ ταῖς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ ταῖς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῇ Πάσχᾳ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τῇ Τυφλῇ εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κακὼν τοῦ Πάσχα.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίῃ, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαεράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιásthω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

ᾠδὴ α': Ἦχος πλ. α'.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξαζόμεν, ᾄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκνω κατωτάτω σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ᾄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θεῦματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνῶσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροσιχίς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Δ'. ᾠδὴ, Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ανὼ πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἑγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ,

τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
• τρας ἀγόνος τερατηργέμενον, ἀλλ' ἀφθαρ-
• σίας πηγῇ, ἐκ τὰφης ὁμβρήσαντος Χριστοῦ,
• ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Κανὼ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξαζόντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῷ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτὴρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμενας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σου Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένοι, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμασία τὰ σὰ ὁ ταῖας διηγήσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τῇ Εὐαγγελίᾳ τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιῖαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, αἴοματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σε τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπέιγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχνης ὡς αὐτός, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, καὶ ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξῃ κατεκάλλυνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγὸρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, αἰμὸς προσηγόρευται· αἰμῶμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λείλεκται.

Ως ἐνιαύσιος αἰμὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, γέφανος χρηστὸς ἐκασίως, ὑπὲρ πάντων τίθεται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τῆ τάφου ὥραιος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ

Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Ταῖς Μύσαις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάσασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογῶμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῇ ἀμαρτίᾳ κατακρίτος, φύσις ἡμῶν Παμβασίλει, τῇ σῇ προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογοῦσά σε φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανούς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασίλει, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανούς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβάσῃα. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπέιγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθώμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν με.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βασίλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς τοῦ παντός.

Τ

Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομῆτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατὴρ συνεδρία, τιμήσας οὓς ἠγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σε, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὐ. οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τῶν τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστὲ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὤδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
• **Κ**συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
• πεπεδημένων Χριστὲ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
• κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστὲ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θεοῦ.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-

ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σαύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἅπνουν σε νεκρὸν, Χριστὲ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Θεοτοκίον.

Τ

Τῆς Ἀναλήψεως. Μαινομένην κλυδωνι.

Εἶνον ὠφθῆς θεάμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον ἑμορφὴν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου φιλάνθρωπε, τῇ φρικῶδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἄνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχὸν Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θείᾳ φωνῇ, πρὸς οὐρανούς, οὐ. οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εκαὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν. Ὁ Οἶκος.

Τ

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναιίου.

Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός.

- » καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- » εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
- » Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυσικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σχιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως, ἕσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλῶ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένης ὠφθης ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρήξας τὸ μεσότειχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε, σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχούμενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυναμίεις· Ἄρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γῆινον, φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανάτωσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάνθρωπε; Ἀνὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι, ταῖς θείαις πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν Ἐγερσιν, συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς

ἐορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» **Σ**αββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἡ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἡ κασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερουσίε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ κατιδόντα Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν, ἀλλαιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλάνθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθέλουσίως ὑψώθης ἐν Σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δούσῳ Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχύνῃ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι ταῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν, πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σὲ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθε, πρὸς ἡμᾶς φιλάνθρωπως, εἰρηνοποιήσας τὰ παλαιὰ δις τῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαυὶδ, βρά· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης Μαθηταῖς, ἐξανασταὶς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
• γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
• ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
• που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγγυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ικρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθρίαμβευσας ἐχθροῦ, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Η γέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμματοῦσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα ἑρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίσει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡσαΐα Χόρευε.

Ιεράν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡ προσεκήνοχας, τῷ Πατρί σου, ἥνπερ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ως Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σῶτερ καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀνασταῖς ἐν νεκρῶν,

πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διὰ ρα-τε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοὺ τὴν θείαν ἄνοδον, θιαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς, βοῶντες· Ὅν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ην Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω παῖλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατὰπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξαζόντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγωγησον, ἐνθείς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νύφαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς

οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μεταί πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῷ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι· Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμῶμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν δεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νιμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόραι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνημα τοῦ Ζωοδότου, εὐρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-

νεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναικα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς εἰς τοῖς μνημασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Δοξολογία μεγάλη. Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα Ὡδὴ γ' καὶ ε'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾷται εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἔτι δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα παλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικὰ, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβῆσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τῷ Τυφλῷ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α'. Ἦχῃ, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς συμφωνοῦν ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομνητορικῶν τῶ ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξυπαρχῆς, τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο τῶν Ἑορτῶν, ἀνατυπῶντες καὶ αὐτὴς διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιαίχοντα, ἵνα ἔχῃ ὁ βουλόμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἐρωτᾶν, Πότε νῦξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί
μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί
σου, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ
ἐλέησόν με. Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄν-
θρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ· Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βρόχας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ
ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς
ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος δ'.

Ο ἄλλον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιχόν μου τὰς
κόρας, Υἱέ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετα
πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ εὐδῳ, εὗρες ἄνθρωπον
Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ
ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύ-
νησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τῆ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέξευσεν
ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν ἐγέννη-
σεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ Θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ,
ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεὶς
ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχ. Ἀνασάσιμα. Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβο-
λον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δο-
ξαζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πήρησαν πυλαὶ ὀδυνηραὶ· εἰσεληλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύψετε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ
φιλάνθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ
ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ,
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁ-
σματῶν μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνα-
τον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρω-
πος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος
ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν
αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶ-
μέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐ-
σπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν αἰγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῆς ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε. Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω γρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανάστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ θροναδίστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταίγισσα θνητοῦς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ ταῖς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ ταῖς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τοῦ Τυφλοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται ταῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυσῆριον· ὁ ἀνυμνῶσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐταῖς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτῆρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει ταῖς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ ταῖς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπριν φωσφόρον, κατὰ λάμπασαν θρώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιᾶ, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ

κελεύσματος, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπουσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γράμματος, ὁματουῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ Θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐδὲν σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνας θείας κατηξίωσας, τούτου ταῖς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις ἐπὶ χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἐσπέρας, σχολάζει τὸ Ψαλτηρίου ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὁραὶ, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἐβδομαδί· ἐτι δὲ καὶ ἡ Σ'. τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἢ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλογητῆ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοσίῳ, κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους Σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάς. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρ-

τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος. Ἀνατολικά.

Εὐφρανθήτε οὐρανοὶ, σαλπίζετε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ, ταῖς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδάμ ἀναστήσας, ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὁρδοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ ἀρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξα, καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνἀναρχον, καὶ συναἰδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προσελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδέχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μυστήριον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἴτα. Εἴπωμεν πάντες τὸ, Καταξίωσον τὸ, Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἑκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθὼν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Εἴτα τὰ Στιχηρά τῷ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θρασυμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ αἱμαρτωλοί.

Αἱ Μυρόφοροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθεῖσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοηθώμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν ταῖς μνήμασι ζῶνιν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'· καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζῆτει τὰ τῷ Πάσχα, ἀπαρалаκτικῶς τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ κτλ.

Η Α Ν Α Λ Η Ψ Ι Σ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἰδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἄναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προαιμακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἱδιόμελα ε'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον

ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξαζόμεν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῆ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξαζόντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ἐδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ εἴσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόσειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σου Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὼ, τὸ σερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σε συγκατάβα-σιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογῶντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρὰς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρὰς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Ἐσαι ἐν ταῖς ἐσχά-
B'. 2. **Τ**αῖς ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἁκρῶν τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἥξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἐρῶσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Παρεύεσθε, πε-
EB'. 10. **Τ**ριέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδόν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτῆς, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λευτρω-
μένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. (Κεφ. EΓ'. 1.) Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βασόρ, οὕτως ὡ-
ραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολ-
λῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρά τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ φεῖδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς, καὶ ἀνέλαθεν αὐ-
τοὺς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτοὺς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχε-
ID'. 4. **Τ**αῖς Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πό-
δες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν

Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἰς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ῥεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκ ἐστὶ ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α΄.

Ανελθὼν εἰς οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἔνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῇ τῷ Πατρός. Ἐκ πλήθους σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέσησαν οἱ ἑράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἑντρομοί, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλῃ προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἔχνη μὲν

ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα νυλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλῃ ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἥνωσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέταθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δὲ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἀνθρωπος, τὸ συναμφορότερον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἑξαλλοὶ Ἀγγελοι, ἐν στολαῖς περιϋπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἀνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταί, ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραληθίσασαν, ἔδωκε καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανούς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Ετέχνης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-

ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Ὁεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβάνομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖός καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, ὅτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός. Αὐτός δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὁδηγήσῃ, καὶ σῶσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ σηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδαμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς ἀγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν ἑβρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηθρωπε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας

μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυνον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανούς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῶς σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνηθρωπος. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῆ δ'.

Π' χου. Εἵτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἵτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκπεύοντο. Μετ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ'. εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, » ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ » πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ » ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται. Τροπάρια.

Ασώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερυθίμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεί, τῶν Ἑβραίων ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσπασιν, ὅτι δεδόξασται. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κακῶν τοῦ Ἥχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ ἡ. καὶ δ'. Ὡδὴ, Ὡ δὲ ἡ Ἰωσὴφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλῃ ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλον Δαυὶδ ὁ θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἁμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλῃ, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου. Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σὰρκα εἴληφε.

Καταβασία.

Θεὸς καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον· Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὁμμάτων νόου, Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν, γεραίρων ἐνθεοῖς τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Δ**υναμίει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, φερέσθόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξαῖν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ανῆλθες ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἰ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θαυμάζουσαι, συνανιῶσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνου σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνοδίᾳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυθῆναι πλάνης Διαβόλου, τῆς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανίους, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆινον, ταῖς ἀνωτέrais ἔλεγον, θνητοῖς αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγαλλεταὶ καὶ ὁ ἔρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τῷ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτηρ πάναγνε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

Ερρήξες γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβαὶς ἐν νεφέλαις τῶν ἑρῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τέτρω, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθης, ἀλλ' ἀτρέπτως ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παραδείσος
• ἡνοίγη δι' αὐτῆς, καὶ ἐδόθησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπέναι τινὰς προσκυνήσοντας, καὶ μὴ πλείον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δέ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τῷ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τέως ἀπίθανον.

ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμίνοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, νηστεία, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τῶν ἐπιφοίτησιν τῷ παναγίῳ Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεται.

Ο' ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ε' πὶ τῶν ὥμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σὺ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φώτεινέ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νῦν, ἀναλαμβανόμενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἦνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν· Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλον παλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ, εὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ. Ὡ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ὡ σαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζωώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. Ἦ' τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τῷ βοᾶν· Τριαὶς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναπτάντα Ζωοδότῃν Χριστόν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδῶλων λυτρωσάμενον, καὶ παρασῆσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνέμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουδὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρί σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν ἀσώματαις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡ φθῆσαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἴσασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρίναι, τὴς ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνεσεως συμφωνία ἀλαλάξωμεν, ᾄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς οὐρανούς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποσητὴν τῶν ὅλων.

Ἡ ῥθὴ ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνιδρύται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀνακραίξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς σε Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε,

πρὸς τὰ οὐράνια· μετ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγής τῆς θαρχίας τύπος·
Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶ,
• τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως
• κηῖσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρονῶς μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστὸν τὸν
Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψέ-
μενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοὺ τὴν θαυθεῖσαν σάρκα ὀρώντες Χριστέ,
ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον·
Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
νεφέλαις αἱρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον·
Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σέ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ
τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει
σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μητὴρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον,
σὺν Ἀγγέλοις ὀρώσα ἐμεγαλύνες.

Ἄλλος· Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Αγγελοι, τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη, ὀρώντες
ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ
τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ωτῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ καταλήψιν! ὦ μυ-
στηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπότης
γάρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς
Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φω-
τίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέ-
σαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς
καθίστατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω
ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον,
καί μοι ὁμότιμον, ὃν ὁράτε, ἀναλαμβάνομενον,
καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Ηρῆθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνῶθεν
τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος,

καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ
ἐκπτωτος. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πᾶν-
τες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γη-
θόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ
σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς
ἀθείας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύ-
δοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ
χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ῥήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.

Ῥιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σοῦ τὸν τόκον.

Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξαζόμεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε ἀνελήφθης, Χρι-
στὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων. Ἀγ-
γελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας
ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχί-
φωτον δόξαν.

Ἐκ γ'.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλ-
ομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν,
τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχούμενῳ,
κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ
οὐράνιος· ὁ συναῖδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ· καὶ
τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες
Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρου
ἀλλήλοις· Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ
μορφῇ ὁ ὀρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν
οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὀρώντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ
τοῦ Ἑλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἡ-
κουον Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε
βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρ-
κός, καὶ ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θείον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξαῖν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα .

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας .

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου .

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, Βασι-
λεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν .

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου .

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ
τοὺς πόδας ἡμῶν .

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου .

Δόξα, καὶ νῦν .

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός .

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα .

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς
ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανούς, ψάλλοντάς σοι,
Ἀλληλουῖα .Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώ-
σκεται .

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνή-
χθησαν .

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ...

Δόξα, καὶ νῦν .

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη .

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ
μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν .

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοι-
ξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου .

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ...

Εἰσοδικόν .

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σαλπιγγος .

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον .

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ...

Καὶ τὸ Κοντάκιον .

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν ...

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος .

Προκειμένον. Ἦχος βαρὺς .

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός .

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός .

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα .

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην ...

Ἀλληλουῖα . Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας .

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ ...

Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν ε'. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν .

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ...

Κοινωνικόν .

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σαλπιγγος . Ἀλληλουῖα .Τῇ ΠΕΜΠΤῃ Τῆς ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμ. τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Α'νελθὼν εἰς οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατήλθες,
μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς Κύριε· ἐλθέτω
σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖ-
ξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς
σου, Κύριε φιλάνθρωπε .**Α**'νῆλθες Χριστὲ πρὸς τὸν ἄναρχον Πατέρα
σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κολπῶν
μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ
αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα
Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν
σε Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός· Ἐν πλήθει σῶν
οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς .**Οἱ** Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔ-
λεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε
βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς
ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν ὕρανόν·
οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε
αὐτόν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσα-
τε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ .

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'τέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θείον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα .

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμεν. Ἦχος βαρὺς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ·
πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν .

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ, ἐξ Αἰγύπτου ,

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης
ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω .Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες, καὶ
σὺ Ἰορδάνη ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω ;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητάς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἑλαιῶν ἀνελθόν· ἠγγικεν ὡ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὴς, νεφέλῃ φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθὺς ἀνέλαβες· τότε, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὡφθης τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πισοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἑλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἀγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνούμεν σε τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξαῖζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἑλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἦρθης· φωτεινὴ γὰρ νεφέλῃ ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτόν, βωόντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν ἕρανοις· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλεῖα ὑμνεῖ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὡφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαιο τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῷ Ἦχῳ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰκῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελάμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης Δείας, εἰς οὐρανούς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὅσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικός ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκόσ· Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. 5'. καὶ φαλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγεिलाίμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρὰ-

κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σὺ, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Γμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὁρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁρᾶτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἕν ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατὰληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Δόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους νυλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθὲ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γενητόρα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὡς ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Δόγε, δοξαῖζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὁρῶσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίτι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάςω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΝ. ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀνασάσ., δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ.

Σήμερον ὁ Χριστός.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὰ μουσικὰς σήμερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αἴτιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν
Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδύς
γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σὰρξ,
οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰ-
κονομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς
ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λα-
βούσῃ, ἐνώθεις καὶ ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς,
ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν
παιούμεθα. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παναγία,
καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον,
τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. Εἶτα τὰ
παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ορκῶ ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ Προπάτορι πάλαι,
Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων τετελείωκε, προσελθὼν ἄχραντε, ἐκ γασ-
τρός σου θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ
σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα·
ὄνπερ καὶ μοι εὐτίλατον, ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς
κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας
με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν
νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Νιὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρ-
ρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τε-
ξομένην σε, ὡς σεμνὴ πάναγνε· σὺ γὰρ ὥφθης
μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σε δέομαι,
τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καὶ
λάμπσεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη
τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,

ὅταν καθήσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅ-
παντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Θανάτου καταλύσις, διὰ τοῦ τόκου σε ὥφθη·
σὺ γὰρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρ-
του ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ
Ἀδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ ἐξα-
νάγησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν, Παρ-
θένε χειραγώγησον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντί-
δοσιν, καὶ τῆς ἀνωλήθρου, καὶ θείας καταξίω-
σον χαρᾶς, ἐνθα τρυφὴ ἡ αἰδίδιος, ἐνθα φῶς
ἀνέσπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

τὴν αἰτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἶον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς,
καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχη-
ρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τῆς Ἀναλήψεως γ'. καὶ τῶν
ἀγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν
τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει
θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ,
ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ
οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, κα-
θὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασεν
τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζον-
τες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς
ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀ-
μαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ;
αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἀδῇ; ἐπάτησας θά-
νατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ
χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν,
σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμ-
ψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐ-
ρανοὶ ἠτοιμάσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι
τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ· Ἄγγελοι θαυμάζουσαν,

ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν· Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σε. Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ε'κ γαστροῦ ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν' Ἀρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τί σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμοτιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἀρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκατοῖς, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰουδᾶς χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων, τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφυλοὺς οὐσίας· ὅθεν Πατέρες Θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι, καθάπερ, ὁ Θεσβίτης Ἠλίας, τῷ τῷ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνῃς δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφάνητο.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἀνευ-

φημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τῆς πρεσβεύοντος πάντοτε Κυρίου, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνάγνωσμα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Α**'κούσας Ἀβραμ, ὅτι ἡχμαλώτευ-
ΙΔ'. 14. **Α**ταὶ Δωὶτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τρακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδύωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς, ἕως Χοβαῖ, ἧ ἔστιν ἐν ἀριξεραῖ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέσρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Δωὶτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέφαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλαῖδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον βασιλείας. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ·
Α'. 8. **Ε**ἶδετε, παραδεδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὥμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐ-

τούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἔστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθεῖν ὑμῖν, ὡς ἔστέ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· **Γ**. 14. Ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλὴν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὅς τις οὐ θαυμαζεῖ πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σε· ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Α'ποσολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοῡσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπε-

λέξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεᾶ καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθηταίς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβαῖς ὅθεν ἐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόσειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀνάσας ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς, ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἴμοι, Σωτήρ τῶν ἀπάντων; πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἀγγελος πρὸς αὐταῖς ἀπεβόησε· Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εἰσεβοῦντες

πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἑλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραληθίσαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἥς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς ἕρανός ἀνοδῶ σθ Δέσποτα, τὸ μέγα σθ ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Απολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵσατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντὸν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θεότης.
Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικὰς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρὰ κτήρσι Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ, πεφυκώς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἔνασε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρὸς σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς Θεότητος ἀγὰς· ὃν ὑμνούντες εὐσεβῶς σὲ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δεῖξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σὲ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον τριττὴν, σύμμορφον ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιταίζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θείον, τὸ ἀγαθόν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονὼς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σθ Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρίν, καταδίκης, μόνος ἠλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανάγαθε· οὐδέποτε γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τεύξασθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυματίων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἴασαι τοῦ συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῷ ἐλέει δροσί- ζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυ- χὴν καὶ καρδίαν σὼν ὑμνητῶν, θᾶττον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξίωσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κα- κίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνῃ ἀσχη- μάτιστε, καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰ- γλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις λειτουργικὰς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἄκτιστος, Θεὸς αἰδίδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς, φύσιν ἀνε- μόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρθρίζομεν, συγχώ- ρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδίδιος Υἱός, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριζον, μονα- ρικωτάτῃ Τριάς, τοὺς σοὺς ὑμνηταῖς πάσης ἐπηρείας ῥύσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμιζὼν λάμψεσι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐα- ρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου Θεότη- τος, Ἦλκε τῆς δόξης καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντο- δυνάμει σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίω- τε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφάης, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι τοῦ φωτουργοῦ, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον. Δίς.

Φως τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκράτης ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας

καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος, τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τριστολαμπή, μορφήν τῆς Θεότητος, προσ- κυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱὲ σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέ- ψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνοῦν- τας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου εὖσπλαγ- χνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλιντοι· ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησιν τοῖς ὑ- μνοῦσι σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε· λάμ- ψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμήνην σου πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφω- τε χαρακτηῖρσι Μονᾶς τοῦ φυλάττειν σε, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοι πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφρά- στως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαν- τας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ πε- ριστάσεων.

Συμφυῇ καὶ συναἰδίδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ιδιότησιν ἀσυγγύτοις ὑ- ποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προ- βαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτῳ σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσείληφεν, ἄχραν- τε, ἐκ γαστροῦ σου ἀγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐ- δίδαξε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων θᾶττον παράσχῃ μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρω- σιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονᾶς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητὴς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε

μοναίς καὶ Τριαίς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναΐδιον, τῷ Πατρὸς
γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκ-
πορευτῷ φωτὶ, πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυ-
ψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πατρὸν τοῖς ἀνθρώποις Ἀχραντε τέτοκας,
παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον,
τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς
ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οῦραν αἱ τάξεις Χερουβὶμ Δέσποτα, καλ-
λους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι,
πτέρυξι, κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύσως τριττὸν,
ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς
Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσιν.

Ταῖς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σὼν οἴκε-
τῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φωτί-
σον ταῖς ψυχαῖς, καὶ λύτρωσαι πταισμοῦ των
πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε,
καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Ηφῶς ὁμότιμον καὶ τρισηλίον, καὶ φωτουρ-
γόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς
πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφεράς, ῥύσαι
κκοπραγίας, καὶ καταξιώσον, τῶν φωτεινο-
τάτων σε σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος. Θεοτοκίον.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς
Υἱὸς Παρθένη, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε,
διὰ σοῦ πανύμνητε, καὶ θείου φωτὸς, αἴγλης
τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεο-
τόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἀδου ὀδυρομέ-
νου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμέ-
νους Ἀποστόλους. Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶ-
νος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως
λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ
Μαгдаληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κη-
πουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκες τὴν
αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας, τὸν ἐπὶ θρόνου
Χερουβὶμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ
τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου

δότεμοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάζατε· Ὁ ἐν νεκροῖς,
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῇ, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτε μοι, ὅτι
εὗρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ηζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς
ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνῶν-
τα στρατιῶται ἐφυλάττον Χριστὸν· καὶ τοὺς
ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον
εὕρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὅλων
Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάν-
τας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἀδου τὸ νίκος, καὶ
θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένη, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀμωμος· τὰ Εὐλογητάρια.

καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χρι-
στὲ, πύλας τοῦ Ἀδου συντρίψας ὡς Θεός,
ἡνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀνα-
σταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθοράς τὴν
ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω,
πρὸς σὲ Λόγε· οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρ-
τίζων εὐχρηστα, σκευὴ σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πανσωστικῇ αἰτία· εἴτινε
τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει
τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν
ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ παλαιοῦ· οἱ
νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ
ὡς στρουθίου, Λόγε· οἱμοι! πῶς μέλλω
τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων;

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσχυρόν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιοῦντες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὀρώσιν.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπικούρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ.

Ο' Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἁβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
• θορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
• ἐβόα, ἄσωμεν. Τροπάρια.

Εκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθῆς, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διὸ, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοὶ πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θειοπαυλῆς ἡ τελευταία, προσα-
χθεῖσα πρόσσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἀγνῆ, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς εἰδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

Ὡδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Α σωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, Ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῇ, τῶν ἑ-

λαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον. Θεοτοκίον.

Α ἤχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σὺλλογον τῶν Ποιμένων.

Ὡδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησμῶδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαί, συνελθόντες σήμερον, σε Χριστέ μονογενῆ, τῷ Πατρὶ συνάναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὥσπερ κόσμον εὐπρεπῆ, ταύτην ἐκόσμησαν. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θεικῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα. Καταβασία.

Θεῷ καλυφθεὶς ὁ βραδυγλωσσος γνόφῳ, Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον.

Γλῶν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματός σου,

Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• ἀγαθῆς, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου. Τροπάρια.

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορώσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς συνεῖχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεῖς, κεῖται δειλῆς ἀπνῆς· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται πᾶσιν ἡ ἀνάστασις. Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνῆ, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ

ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις αἰεπαρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Δυναμίει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν αἰτίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Γέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥύσθηται πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θεῖᾳ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβὴς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμενεται.

Ως πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθρούς σου ἀγαθὲ, τοὺς μακιδῶδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν Ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι Πάναγνε ηὐδόκησεν.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, ὕθριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγώ εἰμι μετ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἵρέσεις, τῶν

δυσφήμων γλωσσαλγῶν· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς δοφοῖς Μαθηταῖς σθ, πέμψειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος· ἡ
• σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορτάζουσα. Τροπάρια.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεὶς, αἵματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφεις μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ θεουργὸς τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφικε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἰεπαρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως. Εἰσακήκοχ Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τὸν Πατέρα συνσαρκί, κατεπλάγησαν αὐτὸν, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἄλλο Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινε· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Τῶν Πατέρων. Χριστὸς μου δύναιμι.

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπὸς, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῆσε τῷ Πατρί, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με ἔδειξε, φυτὴ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σοῦ Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Ἡμερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἀΐδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Δεῖω φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθοξόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον,
» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Υπαχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ, νῦν, καὶ ἡ φλογὶν ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι διδῶσι, σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ἀηστὴ ὁδοποιήσαντα τὸν Παραδείσον.

Οὐκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλεησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, ἐμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτίμεθα τὸν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπηδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, Τὰς πύλας, ἐκραύγασον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγασον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων. Τῷ Δεῖω φέγγει σου.

Ωραῖοι ποδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσας.

Σοφίαν δύναιμι τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες Δεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσαν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνῃ Θεογεννήτορ ἀγνή, τὴν σὴν νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία.

Λυτήριον καθαρὸν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνρον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλύθε νόμος,

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθάρων, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λυμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἡλοῖς τὴν ἄραν, τὴν κατ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης πτερινισθεῖς, πρὸς τὸ τοῦ Ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατῆλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὧμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν

μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τά-
ραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Εσκίρτησαν Ἀποστόλοι, ὀρώντες μετάρσιον
σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι
τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ
ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστὲ τοῖς
Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε,
Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος
πάντων κριτής.

Ως εἶδόν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐρά-
ναι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἔκραυ-
γάζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλαν-
θρωπία σου. Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλί-
μακα ἔμψυχον, καὶ πύλιν οὐράνιον, ἀ-
ξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων
καύχημα.

Τῶν Πατέρων. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζηζανίων ὁ σπορευς, τὸ
τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώ-
νυμος ὁ κληθεὶς· Ἰουδαν ζηλώσας γὰρ, ὡς ἐ-
κείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Οδεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς,
μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς ὑσίας ἐκλάμ-
ψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ
πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴν,
τὴν θολεράν καὶ ἄπτοτον, αἰρέσεων πηγά-
σασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, Ἱερέων ἐν-
θέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋ-
σῆς, σέκιθωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν,
καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρ-
κωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία.

Γλασμός ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία,
Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἦν ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πα-
τέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν
τὴν πίστιν ἐκράτυεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα
τῆς ἀληθείας, τὸν ὕφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολο-
γίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ
μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλη-
σίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν, ἐρχέ-
σθω καὶ πινέτω· ὁ κρατὴρ, ὃν φέρω, κρατὴρ
ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας,
λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας,
ἀλλ' ὁμολογίας· ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ, Θεὸν
ὁρᾷ φθεγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ
εἰμι, καὶ οὐκ ἡλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος,
ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος
οὐκ ἔστιν ὅλως· Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλη-
σθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέ-
γα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πα-
σχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύν-
οδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ
ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίζαιτέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρεῖν.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἀρειος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην·
Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν
κατ' ἡμᾶς φορέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρή-
τως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶν ἀποκατέστη θρόνον,
θελόντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ
ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέλειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη,
καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ
ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων οὕτως αὐτὸν ἀ-
νεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον τῷ
Πατρί· τέτρω τῷ λόγῳ, μετὰ τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάληψιν, τὴν
παροῦσαν ἐθέσπισαν ἑορτὴν, ὥσανεὶ τὸν σύλλογον τῶν
τοσοῦτων Πατέρων προδιβάλλοντες, τοῦτον δὲ, τὸν ἐν σαρ-
κὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἄν-
θρωπον, ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ
μεγάλου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ
γὰρ διωγμοῦ παυσάμενος, ὅτος ἐν Ῥώμῃ πρότερον ἄρχε·
μετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἑαυτῷ ἐ-
πώνυμην, κτίζει, ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου πεντακισχιλιοστῷ
ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ὀγδόῳ· τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν
Ἀρειὸν ἤρξατο. Ὅς ὠρμητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξάν-
δρειαν δὲ γεγωνὸς, καὶ Διάκονος ὑπὸ τῷ ἁγίῳ Ἱερομάρ-
τυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειροτονηθεὶς, ἐπειδὴ βλασφη-
μεῖν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τοῦτον ἀ-
νακηρυττων, ἐξ οὐκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα
τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ Σοφίαν καὶ Λόγον
Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δῆθεν ἀντικαθιστάμενος Σαβελλίῳ τῷ
δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοὑπόστατον λέγουσι τὴν
Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι, ποτὲ δὲ Υἱόν,
ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα δὲ τὸν Ἀρειὸν βλασφη-
μοῦντα, ὁ μέγας Πέτρος τῆς ἱερωσύνης ἀφίστησι, τὸν
Χριστὸν ὡς βεβίφος ἐπὶ τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου ἰδὼν,

διπρόωγος ἀναβεβλημένον ἱμάτιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἀρειὸν διαρρήξει αὐτό.

Ἀχιλλᾶς δέ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ ὑποσχέσει, λύει πάλιν τὸν Ἀρειὸν πρὸς δέ, καὶ Πρεσβύτερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν διδασκαλείου προτόσησι. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος, Ἀλέξανδρος γίνεται· ὃς τὸν Ἀρειὸν πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ χεῖρονα βλασφημῶντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δέ φησι Θεοδώρητος, ὅτι καὶ τρεπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογματίζε, καὶ τὸ, ἄνουν καὶ ἄψυχον ἀνελιφέναι σάρκα τὸν Κύριον, πρῶτος οὗτος ἠρέυετο. Ὁ μὲντοι Ἀρειὸς πολλοὺς τῇ αὐτοῦ δυσσεβείᾳ ὑπαγαγών, γράφει, καὶ οἰκείουται τὸν Νικομηθείας Εὐσέβιον, τὸν Τύρου Παυλῖνον, Εὐσέβιον τε τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χωρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὰς βλασφημίας ἐκείνου καὶ τὴν καθαίρεισιν πέμψας, πολλοὺς πρὸς ἄμυναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς Θεραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονεικίαν φαινομένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης, δημοσίοις ὀχήμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν ἐν Νικαίᾳ, ἐκείσε καὶ αὐτὸς παραγίνεται. Καὶ δὴ, τῶν Πατέρων πάντων καθισάντων, προτραπείς καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑφειμένῳ τῆς ἀξίας καθίσματι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀρειὸν λαληθέντων, ἀναθέματι μὲν ἐκαῖνος, καὶ οἱ ἐκείνῳ συμφρονούντες ἅπαντες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τῷ Θεῷ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος, καὶ συνάναρχος ἀνακηρύττεται τῷ Πατρί. Ἐκτιθέασι δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἅγιον Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ, Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἡ δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τέτοις ἡ πρώτη Σύνοδος καὶ τὴν τοῦ Πάσχα ἑορτήν, πότε, καὶ πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς περ ἦν πρότερον ἔθιμον. Ἐκτιθέασι δὲ καὶ Κανόνας περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἱσαπόστολος Κωνσταντῖνος, ὕστερος πάντων, ἐρυθροῖς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων, διακόσιοι τριακόντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δέ, καὶ Διάκονοι, πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ὀγδοήκοντα καὶ ἑξ· οἱ συμπρόντες δέ, τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ. Οἱ δ' ἐπισημότεροι ἦσαν οὗτοι· Σίλвестρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆσαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιακόνῳ τότε ὑπάρχοντι· Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ οἰσὶς Κουδρουβῆς Ἐπίσκοπος· Παφνούτιος ὁ ὁμολογητῆς· ὁ μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριφυθούτος, ὃς τὸν ἐκείσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐθάπτισε, τὸ τρισήλιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου, δύο πρὸς Θεὸν μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κηρωτίοις τὸν ὅρον τῆς ἀγίας Συνόδου ἐνθέμενος, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὗρεν ἐκείνον καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ ὑπογραφέντα, ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσθείσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἤδη ἀνοικοδομηθεῖσα πεπληρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τὰς ἀγίους ἐκείνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ περιελθόντες σύμπαντες, καὶ εὐχάμενοι, ταύτην ἀρκούντως Βασιλεύσαν ἐῖναι τῶν Πόλεων προσκυρῶσι, καὶ τῇ Μητρὶ τῷ Λόγῳ ταύτην ἀνέθεντο, τῷ Βασιλεῶς κειλεύσαντος· καὶ οὕτως οἱ Ἅγιοι ἕκαστος οἰκαδὲ ἀνεχώρησαν.

Ἀλλὰ μήπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος

Κωνσταντίνου, σὺν τῷ Υἱῷ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ σκῆπτρα διέποντες, ὁ Ἀρειὸς τῷ Βασιλεῖ πρόσεισι, λέγων καταλιπεῖν ἅπαντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι Θεοῦ. Γράψας τοίνυν τὰς αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπηγόρευσε τοῦ τραχήλου· καὶ ὡς δῆλθεν τῇ Συνόδῳ πειθόμενος, ἐκείνα χειρὶ περικρούων, τούτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀμέλει καὶ ὁ Βασιλεὺς, δέξασθαι εἰς κοινωνίαν τὸν Ἀρειὸν τῷ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὃς, τὸ δύστροπον εἰδὼς τοῦ ἀνδρός, ἀμφισβᾶλλον ἦν, καὶ δεόμενος τῷ Θεῷ δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσῃ Ἀρείῳ. Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη, καὶ δὴ οὐδὲν συλλειτρηγῆσαι αὐτῷ, θερμότερως γίνεται τῆς προσευχῆς. Ὁ δὲ Ἀρειὸς, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περίπου τὸν κίονα τοῦ φόρου, νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστροῦς, εἰς δημόσιον ἀπόπατον εἰσεῖσι· κἀκεῖσε διαρράγεις, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλάσιν κάτωθεν ἐξερεύγεται, τὴν τοῦ Ἰούδα ῥῆξιν ὑποστάς ἐπὶ ἴσῃ προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρικῆς οὐσίας ἀπορρήγνυς, αὐτὸς διαρρήγνυται, νεκρὸς εὐρεθείς· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς ἐκείνου λύμης ἀπήλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκοτάσε βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημφιάσατο Χριστὲ τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἔμπλεως ὄφθεις, χορευῶν ἐσκίρτησε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μητερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρὸν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἰτῆσαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ο ἐν νεφελῇ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων. Δροσοβολὸν μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεῷ. Υἱὸν γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι Θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφους στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσαντες, ἤκατε Θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος ἐκ ἐφλέξε, γέννησιν προτυπῆσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὥκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσοτέυκτον ἄψυχον βρέτας. **Η** τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν. Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἀπαντα γὰρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν παλαιὸν προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας ἐκαταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἄδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρίᾳ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνελαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδοξασαι. Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνησεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς ἐστίαις, ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ

Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδῶλων λυτρώσαντον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πρσωθέντες ἀκτῖσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ χρηστοὶ σου Ποιμένες σὲ ὠμολόγησαν, γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀθροισθεὶς θεοφρόνως Τριάδα ἄκτιστον, νῦν θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιόγαστοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν κατα φωτίζουσιν, ἄλλοι ἄλλαχθὲ ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο, οἱ Προφῆται σε πάντες Λόγον κυήσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφегγῆς τῆς Θεαρχίας τύπος. Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην, **Η** δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἐτολμα Ἄγγελων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρη-

ματίσας, πάθος, Σωτήρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἀδῇ οὐ καταλείπεται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀνασταίς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοί, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὁρῶντες Χριστὲ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευσον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγαλυνες.

Τῶν Πατέρων. Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταίᾳ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύνθρονος, Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων· ὃν νῦν Πανίεροί, σὺ ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἵρέσεως, ὡς ἱατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες· ὃ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί, αἰεὶ δοξάζομεν.

Ως φῶς ὑπάρχων, Χριστὲ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρχον, ἄκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καὶ Θεόν, Πατὴρ συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σὰρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, ῥήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπας σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις παλαί, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιόις χαλασάντες, πλῆθος εἰλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνούς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἑορτάζοντες, ταῖς παρακλησεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἀγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παραδείσον ἡνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνοῦμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστὲ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Δεῖῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῖσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδηλῶς διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, Θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτῆ.

Ο ἅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ Δεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅς ἐύφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς Δεῖα παρεμβολή, Διηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρεται πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· αἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοῖς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πληθὸς τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δειπνον ζέον ἐτοιμον ἐν γῇ· ὃ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήγου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστὴν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αἴτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωόδοτα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βοῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χάραξ τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδὴ εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ε'. Ὡδὴ εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. { Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ἁΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστροῦ ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν Ἀρειοὺς κτίσῃ σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμῃ συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνηθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειοὺς σὺ ἔφης ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμότη-

μον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶ-
ναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον δι-
δάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ
ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πα-
τρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τῆς ἀμαρτίας, "Αρειος ὁ
μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ спа-
ράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκαίοις, πᾶσαν ἐκ-
δοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλ-
λος Ἰουδᾶς χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρό-
πῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε
ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύν-
θρονον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς μυστικαῖς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλ-
πίγγας, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἀνευ-
φημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς
Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριά-
δα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότη-
τα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων
προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυ-
ρίῳ, ἐλεθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου
ταῖς ὑψώσεσι Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς
δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοι-
δῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου
τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν
ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολὴν συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπι-
στήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδια-
σκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβο-
λον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν
ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον,
τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦ-
σιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδηλῶς
διδασκαίῃς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ
Θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Ολὴν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα,
τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυστικόν
χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συ-
νέσει, Θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστο-
κήρυκες, εὐαγγελικῶν προΐσταμένοι, δογματῶν
οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἁ-

νωθεν λαβόντες, τὴν τέτων ἀποκαλύψιν σαφῶς,
καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ολὴν συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην,
καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτά-
τον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοι-
μῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος,
ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώ-
ματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀ-
νιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦ-
λοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κη-
ρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Α'ποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλα-
κες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁ-
γίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογμα-
τίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κα-
τεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματο-
μάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον,
Εὐτυχεά, καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καὶ Σε-
βήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσα-
σθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον,
ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Α'νέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φω-
νῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦ-
σαν εἰκόνα τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα
Παράκλητον, τοῦ ἁγιάσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Υ'περδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν
θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν
πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγ-
χνε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Α'νελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χα-
ροποιήσας τοὺς Μαθητὰς, τῇ ἐπαγγελίᾳ
τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ
τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυ-
τρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Α'γγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξέ-
νον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρι-

κτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τῆ-
το αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶ-
σαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ
βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φι-
λάνθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα ὁμοιον.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα,
καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀνα-
στάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε
καὶ ἡμεῖς, δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ τοῦ δ'. με-
τὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ συνεπαρθῶμεν,
τῶν ἀρετῶν εἰς ὅρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν
δόξαν, ἰδεῖν ἀξιωθῆιμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανιχαίων λῆσχην, οἱ
νόες οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦν-
τες, σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανάκρουσον Δαυὶδ, γηθόμενος τὴν λύραν·
ἀναληφθεὶς Χριστὸς γὰρ, τοῖς πράγμασι
τούς λόγους, κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆ ὁρῆς τῶν Ἐλαιῶν,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθη-
τῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ
σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστει-
λας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ
στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πα-
τέρα, ἐπαγγειλᾶμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-

τον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντο-
δύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζον-
τες; οἱ ὁρώμενοι Ἀγγελοι, ὡς ἄνθρωποι
ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁ-
ραῖτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐ-
τὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν
κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἐν ἅπαντα, τὰ
ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ καταλήψιν Ἑ-
γερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὓς
ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Δόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὅρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους
ἠυλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέν-
των Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὅρος, Χριστέ, τῶν
Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδο-
κίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφρι-
ξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθη-
ταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς·
ὡς θρόνος δὲ ἠτοιμάζο ἐξεναντίας νεφέλη προσ-
μένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας,
τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας
ἀνακαλύπτει, Ἀδαμ τὴν κατάβασιν ὡς γνω-
σθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν· Ἀλλ' ἔχνη μὲν
ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρὸς· στόμα δὲ μεγάλα ἠύ-
λόγει ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ
οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τῆτο Κύ-
ριε εἰργάσω, μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθὲ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐ-
νώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης,
ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον,
ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κά-
τω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ
Ἀγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ
δεῖν σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδαμ, εἰς τὰ κα-
τώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας
σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας

ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γάρ, συνεκά-
θισας· ὡς συμπαθήσας, δὲ ἠνώσας σεαυτῷ·
ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δέ,
συνεδόξασας. Ἄλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν ἕτος,
ἔλεγον, ὁ ὡραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' ἔκ ἀνθρώπου μό-
νον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον
τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἀγγελοι, ἐν σολαῖς
περιϋπτάμενοι τῆς Μαθηταῖς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γα-
λιλαῖοι, ὃς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς
ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται,
κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωροῦ-
μενος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υψόθεν εἰς γῆν, Χριστέ καταβέβηκας· καὶ
αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς
τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὁρώντων σε τὴν
ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορτάζοντες, ὑμνοῦμέν
σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ο προαιώνιος, Λόγος καὶ ἄναρχος, ἦν περ
ἀνεῖλθε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας
μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέ-
χοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσον, τοῦτον πορευό-
μενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ
δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον. Δόξα Θεῷ τῷ ἀ-
ναληφθέντι. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ.
α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς
δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ
Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω,
ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις·
Ὡ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορά-
τε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλακῶνος, οἱ
Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦν-
τες, τὴν Δείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμ-
βανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ
οὐράναι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀ-
γαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέ-
γουσαι· Ἀρατὲ πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ
εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μα-
θηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡ-
μῶν ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ
Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στη-
ρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθαρῶντων τῶν Δείων σου, Μαθητῶν ἀνε-
λήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας,
ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος,
ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν
Παράκλητον, οὐρανοὺς ἐπιγείους ἐκτελοῦντα,
τοὺς σοφοὺς καὶ διηγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀπο-
στόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα,
καὶ Σταυρόν καὶ Θάνατον, ὁ ἀθάνατος,
ἐθέλουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τριήμερος, ἀ-
νασταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαρά-
κοντα, ἀνεληλυθας, ὅθεν πρῶην κατῆλθες, εἰρη-
νεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντα, προσαγαγὼν
τῷ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἰδόν σε, ἐπαιρόμενον Κύριε,
οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὀδυρόμενοι, καὶ κα-
τηφείας πληρούμενοι, ἐβόων σὺν δάκρυσι· Μὴ
έάσης ὀρφανούς, οὓς δι' εἶκτον ἠγάπησας, ἀλ-
λ' ἀπόσειλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρ-
μον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας
μυθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἁ-
ληκτον ὕμνον εἴπωμεν, ἐπὶ τοῦ Ἐλαιῶνος, ὡς
οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαυὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη
ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγ-
γος, ἵνα ρύσῃται τὰς φυλὰς τῶν βροτῶν, ἐκ
τῶν σκανδαλῶν τοῦ αἰαίστορος, καὶ φωτίσῃ
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις,
εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ,
Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα
τῆς Δείας τοῦ Δεσπότη, εἰς οὐρανούς
ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέσειλας ἐξ ὕψους,
τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου
πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχω-
ρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ
πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων,
ταῖς ἀνωτέrais δυνάμεσιν. Ἄρατε πύλας οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς
τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερυθικός, ἀνέλαβέ
σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παν-
τουργέ τοὺς δούλους σου, μὴ καταλίπης
ὀρφανούς· οἱ Μαθηταὶ ὡς κατεῖδόν σε, ἀνα-
ληφθέντα, ἐβόων, φιλάνθρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι τῶν Δείων νόων, τὸν
τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανῶς,
μετὰ σαρκός Θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀλ-
ληλοῖς ἐπάρατε. Δίς.

Οἱ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦ-
χου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐκ
Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως, ὑπομείνας δὲ
Σταυρόν, τριήμερος ἀνέστης, ἐκ τάφου πανοικτίρ-
μον, συναναστήσας καὶ ζώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Δείων Μα-
θητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν
Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς ἀ-
νόδου σου, καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ παμβασι-
λεῦ, καὶ πύλας οὐρανίους, διαίρειν ἐπεβόων,
ταῖς ἀνωτέrais νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς,
γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς
ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους
τῶν Ἑλαιῶν, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πε-
σοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ
Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν Ἀ-
σωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι,
ἐξίσαντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν
σὴν φιλάνθρωπίαν ἐμεγαλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡ-
μεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατά-
βασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀναλήψιν δοξολογῶν-
τες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὅ τοὺς Μαθηταὶ καὶ
τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλή-
σας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον τῶν
ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος
κατέλαβες τοῦ Ἑλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν
ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρα-
νοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον κα-
ταπληττόμεναι, ταῖς ἀνωτέrais ἐκραύγαζον, αἱ
κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται,
ὅθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός,
ὡς νηδόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν
ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς ἐώρα, ἀναλαμ-
βανόμενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀ-
παίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν
χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαν-
τες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαί-
ροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχον-
τες ἔσεσθαι· μὴ καταλίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς

ὑπέσχου, Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελευταίην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾷτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σαλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιαῖσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Γὰν τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἦλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, κἀντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τῇ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὑμῶ Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιланθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὐς γὰρ τῇ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει θείκῳ, ὁ φορέσας μοι τὴν φύσιν, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἵρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοί, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, ταῖς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τῇ Ἄδῃ φρενᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανούς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. Δίς. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὁρώντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοώντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταιός, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῇ Ἦχῃ πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ολον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράδως, ὦλῳ μοι τῇ σῇ συνεκράτης θείᾳ φύσει, φυρμὸν οὐχ ὑπομείνας, ἐ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης, ἀνύψωται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Υμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁράτε; οἱ Ἀγγελοί σου Σῶτερ ἀνεβόων τοῖς Μύσταῖς σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἦξει σαρκόφορος, πνοὴν ἅπασαν, κρῖναι δικαίοις ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνη καὶ χαρὰς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σε, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτὴρ μου, ἐστὼς ἐν μεταγμῷ, ἐν τῷ ὄρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβόων, ὠρφανισμένους σου οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόσειλον, Πνεῦμα τὸ θείον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ

Πατρός ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρалаλάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυαλείου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ἜΤΟΙ,

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχης γ'.
Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολῖται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν γέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδρῇ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τοὺς ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων,

καὶ ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τῆ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξίωσον τοὺς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σούς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν ταῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· Ὁ τοῦ θανάτου! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὄντως Θεὸς προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τὰς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς Ἰλαρόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τό,

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελθού Κυρίου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἐβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλησέσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθαῖς αὐλισθίσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σε, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν υλικῇ μορφῇ, τῆς νοεράς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἥς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον. Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ, παντοίοις ὠραισμένοιν φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἁοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπλήξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Γεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα ἀκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία· Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ.

Ποτήσαντος τῷ Ἱερέως Εὐλογητόν, λέγομεν τὸν 4. Ψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου. καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάθει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὸ σύνθημα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἔτερον προσαυδῶ τοῖς ἀπειθούσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἐπλάσας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τῷ Παραδείσῳ πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὖαν τοπρίν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσε.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἠθλήσαν οἱ σοὶ, Μάρτυρες ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστάσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοὺς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμέ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων

σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρέοντων ἄστατον φθορὰν, τοὺς πρὸς σέ δια-
βάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρ-
μονικῶς, ἀξίωσον ἀγαθὲ, δικαιώσας πίστει τε
καὶ χάριτι. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγνε Θεο-
μῆτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν
ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύ-
σαντα τὴν δύναμιν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος
σκιαὶ καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράτ-
τεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν
κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν,
ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ
Θεὸς τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου
μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστα-
σίᾳ μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλα-
βοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μεζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ
τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα
χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς
Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράτου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς
πρὸς σέ μεταστάντας, ἐνθα Χριστέ, τῶν
εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, κα-
θαρὰς ἀγαλλιάσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θείον κράτος σου,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τέ-
τους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐκ-
καθαίρων πολυέλεε. Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβω-
τὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιά-
σματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης
ἐξελέξατο.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ος ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς
ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δε-
δοξασμένῳ προσενηχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σω-
τηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν
χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τῆς προ-
κοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν
πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ομόνος φύσει ζωποιοῖς, τὸ τῆς ἀγαθότη-
τος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς
τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον
οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ
κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς
ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν, ρυόμε-
νος τοὺς πίστει σέ μακαρίζοντας.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς
χοροὺς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμέ-
νους τὸ πάθος σου Ἀγαθὲ· διὸ σου δεόμεθα,
τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός,
κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις
εὐδόκησον λυτρωτὰ, παιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θείκῃ, πε-
πεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων· τῆς δου-
λους σου τοὺς πρὸς σέ, πιστῶς ἐκδημήσαντας,
ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ
Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ
Παρθένε πρὸς ἕρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀ-
τελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· αἱ βροτοὶ
οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν
αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλά-
σας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν
ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα,
ἐπιτάφιον θρῆνον ποιοῦντες ὡδὴν, τὰ Ἀλ-
ληλουῖα.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν, σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φυσήματι, θείῳ, ζωαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξιώσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τῆς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψῶντας, Χριστέ εἰς τῆς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαιώσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσιάαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾷς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βυλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ελπίς Μαρτύρων χορὴς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἥς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξιώσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τέτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακαριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελήτης ἐλέους εὐσπλαγγνίας ἡ ἄβυσσος, ὅς ἐκ τόπῳ τέτῃ τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἐνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ ταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἀγίαν Ἀγνή γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδωρήται, τοῖς δεδικαιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτολμα Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Τὸ Τρισάγιον. Εἰδ' οὕτω τὰ Τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως, γίνεται Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς Τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἥχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόνυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἥχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκαίματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννοι

καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παραδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγαλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ εὐσεβῶς κοιμηθέντας, κατὰταξον, ὡς εὐδιαλλακτος Θεός, καὶ ἔμπλησον τοῦ ἀνеспέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανίου σε χαρᾶς ἀξίωτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκείνη βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρήθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἀμωμον, εἰς χάσεις β'. καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Εἶτα Συναπτή, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν,

Καθίσματα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῶν δούλων σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ. οὐ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ'. ε. ε'. καὶ ζ'. Ὡδῆς.

Ψυχὰς ἀπάσαις αἴνος ἐξ Ἀρσενίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπεύρῳ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής, καὶ κριτής καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων τῶν ἐν γῇ, ἐν χειρὶ τὰ πέρχτα, αὐτὸς, οὓς μετέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν, ὅπως σώσης οὓς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλαστοουργήσας μόνος με, καὶ ψυχώσας ὡς Θεός, ζωηρὰ ἐμπνεύσει σε, αὐτὸς, οὓς ἐντεῦθεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Α γνὴ Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγὴ, καὶ στερρόν ὑπέρμαχε, ἐκείναις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σε, κεκτημένων ἐν ἀνάγκαις τεῖχος ἄρρήκτον.

Καταβασία.

» **Ω**ς ἐν ἡπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντῶμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ισχύει δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεβύλαις ἀνάγων, τῶν πιγῶν πρὸς σε ψυχὰς, οὓς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεὺς καὶ δυνάσας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ, ρύσαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὓς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώσῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προσρέχοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἐκείναις ταῖς σαῖς, πάσης ρύσαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιγῶν σου ἀγαθὲ, καὶ σερεώσας αὐτῆς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν πίσει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προ-

πάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφοὺς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πληθὺν, ἀπάντων ἢ οἴκησις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιαλλάκτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δούλοι σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαρισηρίον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

Ὡδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ γλῆς Σωτὴρ, καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιεσούς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰταξον, μοναζῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς, σὺν τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, ταῖς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τὴς σῆς δούλης ὑπεράγαθε. Θεοτοκίον.

Αγίων Ἁγίων, Θεὸν κηύσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἀγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὓς μετέστησεν.

Καταβασία.

» **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» σεπτή Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακραζούσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἐορτάζουσα.

Ὡδὴ ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου.

Ιδοὺ Μαρτύρων θεῖοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύουσι, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς περ κόσμου, πάντας προσεῖληφας.

Στερρᾶς σου σαλπιγῆς τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξα-
νοίγωνται τάφοι, νεκρῶν, καὶ γῇ τρέμει
φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου
Χριστέ, κατὰταξον σοὺς δούλους, οὓς περ μετέ-
στησας.

Ανδρῶν τὰ εἶφη σὺν γυναῖξί, παίδων γη-
ραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλεσίῳν τε,
τῶν πιεσῶν ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀ-
νάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιαλλάκτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ θά-
νόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι κε-
κτῆμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως, αἰ-
τούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ Θεῷ φέγγει σου ἀγαθὲ, ταῖς τῶν ὁρ-
» θριζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγα-
» σον, δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄν-
» τως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνα-
» καλούμενον.

Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτὴρ, καὶ
δείξόν σου τὸ ἔλεος, δείξον σπλάγγνα, καὶ
σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, ἕς
πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιλάνθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις πο-
ταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τὴς
ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπαῖς, τὸν βίον τελέ-
σαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιαλλάκτος.

Οβλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν
γῇ, τοὺς ἐν ἀδῆλῳ θνήξαντας, τοὺς πο-
λέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τε-
λευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν
μου τὸν ἄσασον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρα-
χον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψομένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαί-
ρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κα-
τασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον,
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμάρτον
ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος,
ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ
αἰκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεο-
τόκου, ἵνα συμφῶνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν·
Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν

ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ὧδὴν τὸ, Ἀλληλουϊα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιῖς.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶτερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησὼν θείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστὲ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥῦσαι ὡς εὐσπλαγχνός.

Εἴφη, μάχαιρα καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἢ καταλύσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεῷ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντας Δέσποτα βροτοὺς, παντοῖς τάγματος, οὓς μετέστησας Σωτὴρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κριτὰς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστάτας, ἐλέησον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖσε, καταξιώσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαούς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν

τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέννης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ ταῖς ἐν γῇ ἐπήγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τὴς βίης τοῦ προσκαιροῦ λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξιώσον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τὰ φῶς σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νὺν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων, σὺν Χερουβὶμ τε, θεία Σεραφὶμ καθικετεύει, Ἐξουσίαι, Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυνάμεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταιε, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρης, ἅς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαίτουνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροί, σὺν Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλητῶς, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθορᾷς καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξιώσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὓς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σὲ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθὴ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

» **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἁξίαν· ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμεῖν σε Θεότοκε· ὁμως, ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστατίς· σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μνήμην τελούντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κεινῶν, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἡ τοῦ Δεσπότου· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἄσβεστον, ἡντρέπεται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμός τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πᾶντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδω· ἔτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλεῖον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πᾶντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰῶνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἑλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον, τῷ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ως ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχοῦσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστῷ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὓς μετέ-

στησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ τέτων ἐγκλήματα παριδὼν ἀγαθῇ. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφῆτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαί σου τὴν παρησίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί. Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβη, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν δικνεκῶς διαμένουσιν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπύγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου, πιστοῖς δέδωκας, θεϊκῇ Δέσποτα, εὐσπλαγχνία μόνη, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ἣ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατάταξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λίσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξαζώμεν, τὴν φιланθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν· τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· θελητὴς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλασας, μόνη πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἴγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφρις ἰὼν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος,

παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτὴρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενα.

Ωφθης ἐνδιαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὁρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν μονογενῇ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια. { Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως.
Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀνίστησονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάρια, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἀλληλουῖα.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν.

Ἀπολυτικίον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε. πρὸς Ἦχον β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστὲ τοὺς σου Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε. Δίς.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρᾳ, καὶ πρῶτ,

καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον
καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον
τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριαδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα,
καὶ Υἱόν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ
ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι
μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα
προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν
Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν
Υἱόν, συναῖδιον καὶ σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ἁ-
γιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον·
μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσ-
κυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ
τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία τῷ
Ἀγίῳ Πνεύματι. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν
Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ
Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁ-
γία, δόξα σοι.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προ-
κείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 16. **Ε**ἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνα-
γαγέ μοι ἐβδομήκοντα ἄνδρας
ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς
οἶδας, ὅτι οὗτοι εἰσὶ πρεσβύτεροι τῷ λαῷ, καὶ
γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν
Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ με-
τὰ σοῦ. Καὶ καταβήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ
μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ
ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτοὺς, καὶ συναντι-
λήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ
οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μω-
σῆς ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέ-
ρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς
Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ
ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ
Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς
ἐβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς
δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς, καὶ
προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι

προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν
τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδαδ, καὶ ὄνο-
μα τῷ δευτέρῳ Μωδαδ· καὶ ἐπανεπαύσατο
ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν
καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκη-
νὴν· καὶ προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ
προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ,
καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδαδ καὶ Μωδαδ προ-
φητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς
Ἰησοῦς ὁ τῷ Ναυῇ, ὁ παρεξηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλε-
κτός αὐτῷ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς.
Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ
τίς δώῃ πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν
δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωηλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 23. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών,
χαίrete καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυ-
ρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα
εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωΐμον
καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσον-
ται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ
ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν
ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ
βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίθη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ
δυναμίσμῃς ἡ μεγάλη, ἣν ἔξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς·
καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε,
καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν,
ὃς ἐποίησε μεθ' ἡμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ κα-
ταισχυνηθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπι-
γνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι,
καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν
ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ ἔτι ὁ
λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦ-
τα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν
σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ
οἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν
ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι
ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καί γε ἐπὶ τοὺς δού-
λους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου,
καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ
οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω,
αἶμα καὶ πῦρ, καὶ αἰτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος
μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς
αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγά-
λην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπι-
καλέσεται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΔ'. 24. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Λήθομαι ἡμᾶς
ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑ-

μας ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥήνω ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδῶλων ὑμῶν, καὶ καθαριῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἡμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ἡμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ἡμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ πρωῒ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ ἐυλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἶδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θαμβεῖ· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωηρήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σῶσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στερηθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύσως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σε τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παρχόξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομιζέτο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· ὃ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε. Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώστον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησας Θεὸς τὴς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ευλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ, αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

✠

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἐορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθηταῖς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μερίζομένη

νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος ὁρωσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,
δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε
καὶ ὕδατος· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου,
καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνά-
ληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμ-
ψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς
Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μυσουργική, πᾶ-
σιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς,
Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῇ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Θ'.

Ἀνάστασιν Χριστῇ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς τὸν
Ν'. Εἴτα, Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς
ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὲ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν,
εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραὼ σὺν ἄρμασιν, ὁ
• συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι·
• ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξάσται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς παλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστέ, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόνηρωπε.

Νόμῳ τὸ παλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἄλλος Κανὼν Ἰαμβικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, διὰ στίχων Ἡρωελεγείων.

Θειογενὲς Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,

Ἐκ Γενέτου κόλπων ἡμᾶς ἐπιχθονίοις,

Οἷα πυρὸς γλώσσησι φέρον Θεότητος ἀδλου.

Σῆμα τῆς φύλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κ. Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλα.

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
• Ἐρρητάρευσεν τὸν θεόγραφον νόμον·
• Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
• Ὅρᾳ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
• Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·

Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Εἰ γὰρ εἰς πατρῶν ὑψιστον θρόνον.

Συνεδριάζων, ἐκχεῷ τοῦ Πνεύματος,

Δάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἀφθονον.

Ορος βεβηκώς, ἀτρεκέστατος Λόγος,

Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

Εἶργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,

Πνοῇ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,

Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.

{ Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς Χρι-
• στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίστατε
• ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον
• ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀπο-
• στελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάρια.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύνα-
μις, τὴν μερισθεῖσαν παλαι φωνήν, κα-
κῶς ὁμοιοποιήσαντων. εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως
συνῆψε, γνώσιν συνετιζούσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
• Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
• Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος παλαι
• Ἀννης, φεροῦσης πνεῦμα συντετριμμένον,
• Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·

Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,

Ἄλῃς σοφισταῖς συσταμίζοντας λόγῳ,

Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,

Λαὸς ἀπείρατος, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φαίους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Ὡς τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἤχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
"Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οἱ τῷ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν,
καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶν δειλιῶντες,
ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κα-
τῆλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλῶσσαι γὰρ
διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους
οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
• σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
• εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντα τῷ
• σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶν τοῦ ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθὴς ὁ Παρακλήτος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

• Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
• Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου,
• Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
• Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
• Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευράς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρὸς Πατρὶ συμφεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις αἶδε τριττοῖς οὐσίαν,
Νημερτὲς, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρεῖται τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης.

Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὡς πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
"Ἄναξ ἀνάκτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
• γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθέν ἐπὶ
• τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποβολικὰς καρ-
• δίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
• δὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
• τὰ σὰ προσταγμάτα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχύς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
ται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτρεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Λ**υτήριον καθαρίσιν ἀμπλακημάτων,
• Περίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
• Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
• Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλύθε νόμος,
• Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσθιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Γῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Χ' αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον·
Ὁμοσθενούς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φαῖος.

Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
Λυτήριον καθαρίσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
• των, συμπλόοις ποντούμενος ἀμαρτίαις,
• καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπούμενος, ὡς ὁ
• Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με-
• βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πάσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Γ**λασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
• Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,

- Ἰν' ὡς Προφήτην. Σηρὸς ἐκ θαλαττίου,
- Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπαγῆς,
- Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκαίτοις
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρ' ὑπου τε φρενῶν ῥυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σικωνίταις μένουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῇ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι. { Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.
 { Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνῆχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνάτητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλαις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιασάαι
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
μῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθα-
σον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς
περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς,
οὕτω καὶ τοῖς σέ παθοῦσιν ἔνωσησον σαυτὸν οἰ-
κτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δο-
ξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδόῃ ἀπὸ τῆς Πάσχα,
τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοῇ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.

Ε' κκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφα-
μεν Βίβλων· ὥπερ γὰρ ἐκείνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεν-
τηκοστὴν ἐορτάζουσι, τιμώντες τὸν ἔβδομον ἀριθμὸν, καὶ
ὅτι, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες,
τὸν Νόμον ἔλαβον· οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεν-
τήκοντα ἡμέρας ἐορτάζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβά-
νομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ
τὰ ἀρίστον τῷ Θεῷ διαταττόμενον.

Ἰστίον δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν Ἑορταί, τὸ Πά-
σχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν ἐν Πάσχα,

εἰς ἀνάμνησιν ἐποιοῦν τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσ-
σης· τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις, ἐρμηνεύεται· ἐδύλου δὲ ἡ
τοιαύτη ἐορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκευεινῆς ἀμαρτίας,
πρὸς τὸν Παραδεισον αὐθις διαβάσιν καὶ ἐπάνδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐορτάζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ
ἐρήμῳ κακοπαθείας αὐτῶν, καὶ ἔπως διὰ πολλῶν θλίψεων
εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἐστήχθησαν· τότε γὰρ καὶ
καρποῦ, σίτου καὶ οἴνου ἀπήλαυσαν· καὶ ἐδύλου τὴν ἡμε-
τέραν ἐξ ἀπιστίας κακώσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐσέ-
λευσιν· τότε γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικῆς μεταλαμβάνομεν
Σώματος καὶ Αἵματος. Οἱ μὲν οὖν διὰ ταύτην τὴν αἰ-
τίαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι.
Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς
νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον Νόμον ἐδέξατο· ἐν-
ταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μεσχευσίας, καὶ τῶν ἄλλων,
ἅπερ, ὅτε Μωϋσῆς ἀνιών ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν, διεπρά-
ξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις
ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἑπτά τιμὴν, ὡς εἴρηται· αὐτὸς
γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν ἑπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα
μίας δεούσης ἡμέρας. Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνον τῆς Πεν-
τηκοστῆς ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτοὺς, ἐξ ὧν ὁ παρ' ἐ-
κείνοις Ἰωβηλαῖος γεννᾶται· ἐπταπλασιαζμένων γὰρ τῶν
ἔτων, οὗτος γίνεται· ὅτε καὶ τὴν γῆν ἀσπορον ἀφιάσῃ,
καὶ ζώοις παρέχουσιν ἀνείν, καὶ τοῖς ὠνυτοῖς τῶν δοῦ-
λων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτη δὲ ἐορτὴ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν
συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· μετὰ πέντε δηλονότι μῆνας τῆς
ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐτελείτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς
ἡμέρας, κατ' ἣν Μωϋσῆς πρῶτον ἐπηξεν τὴν ἐν ὄρει Σινᾷ
ὁραθεῖσαν διὰ νεφέλης, καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρ-
χιτέκτονος Βεσιλεῆλ, Σκηνὴν· σκηναὶ γὰρ καὶ οὗτοι δια-
πραττόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπιτελοῦν ἐορτὴν, καὶ ἐν ἀγροῖς
διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τοὺς καρποὺς τῶν ἰ-
δίων συνεχόμενον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ καὶ Δαυὶδ τοὺς
ὑπὲρ τῶν ληνῶν ἐπιγράφειν Ψαλμοὺς. Τύπος δὲ ἦν αὕτη
τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε διαλυθέντων τῶν
σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπηγνυμένων, τῶν
ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσομεν, πανηγυρίζοντες
ἐν ταῖς αἰωνίαις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεν-
τηκοστῆς τελομένης, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς
ἐπεδόκησεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἔδοξε μερίσαι
ταῖς ἐορταῖς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιῶ
Πνεύματος, ὅτι ἐν ἐπὶ τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος,
ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς εἰς αὖριον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐ-
πεδόκησε, λέξομεν.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
- σίοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
- βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βρωῶντες· Εὐ-
- λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγάλεῖα τῶν Ἀπο-
στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-
ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρί-
ζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦ-
μεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-

τῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἶ,
κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

- Σὺμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
- Ἡ τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
- Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ῥήσεις ξηνηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·
Νεουργε τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·
Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
Υἱὸς, Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
 { Σὺμφωνον ἐθρόνησεν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
- Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
- καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
- τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
- Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
- περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ
ζῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες·
Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσιζει τὴν φλόγα,
- Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς θεαρχίας τύπος.
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,

- Σωτῆρα καὶ πανταυγόν, ὡς εὐεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσώων ἐπῶν,
Ἄ πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκείουμένη,
Ἡ ἑλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
Υπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις,
Ἀελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἡσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδῶς, ὡ μεδῶν, ἐνδημίαν,
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτισοσυμπλασουργοσύνθρονον σέθεν,
Ἰεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { Ἀφλεκτος πυρὶ.
 { Λύει τὰ δεσμά.
Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ
- παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα,
- Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον
- τοῦ ἀζέκτου, χωρίον τῆ ἀπείρου πλασουργοῦ
- σου, σὲ μεγαλύνομεν. Τροπάρια.

Ε'πιπαφλάζοντος παῖλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχοῦ-
μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοισιν ἐδήλου,
ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχαμέ-
νης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
τῆς Τριάδος γινώσιν μνούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

- Χαίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- Ἰ. λιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Γοῖν εἶοικε τὴν φυσίζωον Κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὅς δεξιόις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
Πατὴρ, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεορρύτος χάρις,
Ἀάμποντες, ἀεράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,

Οἱ θνείαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
 Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἄτμητον εἰδότες,
 Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξαζομεν.
 Καταβάσαι. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
 } Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ αὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τῆ Πα-
 τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
 σῶσον, ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ
 ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
 τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμψθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
 κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἀγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν
 τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες
 αὐτά.

Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
 πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
 ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Δεηγόρος
 Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων
 τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, κα-
 θάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε
 τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρ-
 ξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι,
 ξένοις διδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
 καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε πανσό-
 μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
 καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν· φῶς,
 καὶ φωτὸς χορηγὸν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀ-
 γαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς
 δοξαίζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία
 δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς
 ἀγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶ-
 σα πηγὴ νοερᾶ. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
 συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον,
 καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεὸς, καὶ Θεοποιῶν·
 πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
 ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηταὶ ἅπαντες,
 καὶ Θεὶ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐξεφθησαν.
 Ἐένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον
 εἰς νομαὶς χαρισμάτων. Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
 τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ

πάντα πληρὼν, ὁ Θεσαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
 ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
 καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
 σον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίη-
 σιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ σερῶμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεῦνεται ῥῆμα, καὶ
 νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνώσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλῖαι, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀ-
 κούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
 αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
 τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλί-
 ψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
 Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς
 σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαπεσεῖλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου, καὶ
 ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθεῖν πάσης δυσίας σου, καὶ τὸ ὄλο-
 καύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ο' μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται
 ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλ-
 λιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδω-
 κας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐ-
 τοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρη-

ζότητος, ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σέ-
φανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μα-
κρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν
καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Εἴν τῷ συμπληρῆσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντη-
κοστῆς... Ἀλληλουϊά. Ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ. Ἀλληλουϊά.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας
Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, Συναπτὴ με-
γάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν· εἰδὲ μὴ, ὑπὸ
τοῦ Ἱερέως.

Εἴν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐ-
σταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ...

Υπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχο-
μένου τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώ-
πιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δε-
θῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν
εὐαρεστίσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἐλέη
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς
δυμῖαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθείας,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον...

Τῆς Παναγίας ἀχράντης ὑπερευλογημένης...

Ἐκφωνήσις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύ-
νησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.
δευτερῶντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
Ἅγιον ἐν πυρίναῖς γλώσσαις, καθὼς ὁ Δεηγό-
ρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγ-
μένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἡ-
χος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐ-
πλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθημένοι· καὶ
πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξέ-
νοισδόγμασι, ξένοισδιδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχαίμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιοῦν·
φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πη-
γὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ
Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται,
μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις,
τῆς ἀγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ
ζῶσα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦ-
μα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεός, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊὼν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηταὶ ἅπαντες,
καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθη-
σαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον δέαμα, πῦρ διαι-
ρούμενον, εἰς νομαὶς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,

καὶ καθαίρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον·
Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνα-
μίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. Καὶ εἶπα· Νῦν ἤρξαίμην· αὕτη ἡ ἀλ-
λοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνη-
σθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίῳ
δεηθώμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ γῆς,
καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς
Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς
ἐπήκοον πάντων.

Αἴψαντες, ἀμίαντες, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατά-
ληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυ-
πέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος
ἔχων ἀθανασίαν, φῶς αἰῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιή-
σας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασ-
σαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς·
ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις
παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν,
Δέσποτα φιλόνηρωπε, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου,
καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμε-
τέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν,
καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ
Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου, Θεοτό-
κου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕψερρον
δὲ καὶ ἔργῳ ὑποδεικνύς, ἡνίκα τὸ σωτήριον
ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν
τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις
δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος
καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρ-
τημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνωσμάτων. Αὐ-
τός οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόνηρωπε, ἐπάκουσον
ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθα σε· ἐξαί-
ρέτως δὲ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς,
ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὰς οὐρανοὺς, καὶ καθε-
σθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς,
κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους,

αὐτοῦ μαθηταίς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκά-
θισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν
ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ
ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου,
καὶ προσφήτηνσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκου-
σον ἡμῶν, καὶ μνησθήτι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν,
καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἵμα-
λωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπα-
θείαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι
ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ,
Ἡμάρτομεν. Ἐπὶ σὲ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας,
ἀπὸ γαστροῦ μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ·
ἀλλ' ὅτι ἐξέλειπον ἐν μάταιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν,
γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα
ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ θαρρύνοντες τοῖς
οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἀμαρτίας νεότητος
ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν
κρυφίων ἡμῶν καθαίρισον ἡμᾶς· Μὴ ἀπορρί-
ψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρως· ἐν τῷ ἐκλείπειν
τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν
ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς
σὲ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ
καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν
τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν
οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων
ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε,
ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεσῶτα, καὶ ἀπεκδε-
χόμενον τὸ παρά σου πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκε-
ψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς
ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφά-
λισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νό-
μοις σου· Ἀγγέλῳ πιστῷ φύλακι παρακατάθε-
τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν
Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν
ἐπὶ σὲ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα·
καθαίρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου
Πνεύματος· διαλύσον τὰς κατὰ ἡμῶν μηχανὰς
τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητός, εἰ Κύριε, Δέσποτα παντοκρά-
τορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ
ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς
τοῦ πυρός· ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν
ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρ-
χαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν,
καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν
συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρ-
τήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσί-
ας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου
καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου.

Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου· ὀπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ἦς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐν δόξῳ, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς...

Ὁ Διάκονος.

Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς... κτλ.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόνηθρωπος...

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Εἴτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δέδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν Θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξαίμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σὲ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σὲ Θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον καί μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ διδάξόν με Πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἀμαρτιῶν μου πλήθος, ἀλλ' ἡ σὴ

εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδὶος τῶν χειμαζομένων λιμὴν, καὶ γνῶρισόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμᾶς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκιάσον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγκατοῖς μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν, τῷ Πνεύματι σου τῷ ἀγαθῷ, πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιώθω ποιεῖν τὰς ἐντολαίς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρησίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τῷ κόσμῳ ἐναπατάσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς· διὸ καὶ γὰρ ὁ ἀμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἀγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκατεύω ἀγαθότητα· Ὅσα νῦν ἔαμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας ἐπλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ διδούς ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ, ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγωνὼς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινῶνός, καὶ τοῖς κάμπτουςι πρὸς σὲ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλαγχνῶς, ἐλάσμός τε γινόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δὲ δὴ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπάκουσόν ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἀγίου σου· ἀγίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· Σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, ἢ δὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς εἰσαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυναίπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου· ἡμέρας, ῥῦσαι ἡμᾶς

καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπο-
ρευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς
τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάσεις. Καταξίωσον δὲ
ἡμᾶς, καὶ τὸ νικτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως
διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ
τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογι-
σμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ
δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθίλωσον ἐκ
τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρω-
σον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν
τῇ κατ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ
θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόσῃσον δὲ ἀφ' ἡ-
μῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυ-
μίαν βλαβεράν. Διανύστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ
καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πί-
στει, καὶ προκόποντας ἐν τοῖς παραγγέλ-
μασί σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ
διαφυλάξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Εὐδοκίᾳ, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ
ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ
ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀεννάως βρύουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ
πηγὴ, ἡ συναῖδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργι-
κὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν
τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκαλλῶς πληρώσας,
Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀ-
λύτους, καὶ κλειθρὰ Ἀδου διαρρήξας, πονηρῶν
δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσα-
γαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ
σῶμα δούς τὸ ἀχραντὸν εἰς θυσίαν, τὸ πάσης
ἀμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβαντον, καὶ διὰ
τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουρ-
γίας, ζῶν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς
Ἀδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑπο-
δείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκον-
τα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ
σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ

πυρὶ ἀσβέστω, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς
ἀπειροδυναμίου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος·
ἡ μεγαλὴ σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ ταῖς ἐ-
πηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ
φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου
καθημένους· Σὺ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πα-
τὴρ υἱίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἶδιον φῶς, ἐξ
αἰδίου φωτὸς· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπακούσον
ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς
τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέ-
ρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγ-
γενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων
τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιου-
μεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ
ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα
τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέ-
ρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε
καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης
δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομέ-
νης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα δια-
γωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρό-
νους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου
ἰσθῶν, κατὰ γων εἰς Ἀδὺ καὶ ἀνάγων, δεσμεύων
ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ
παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλον-
τα λυσitteλῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ
πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν.
Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς
γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν
ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηρίῳ
ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀ-
γίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαι-
ρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν,
καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἁγίου
καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων
γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους
ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελισταῖς αὐτοὺς θέμενος τῆς
εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογηταῖς καὶ
κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ
καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καὶ σωτη-
ριῳδῇ, ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχο-
μένων ἐν Ἀδῇ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας
τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν ταῖς κατοι-
χομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀκαρῶν, καὶ
παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπα-
κούσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν, δεο-
μένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν
δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ
φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,

ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν ᾿Αδῇ ἐξομολόγησιν παρρήσιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλασηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενηκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὺ γοῖρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυητήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἥ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξοδαῖς, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνήστεύονται· ἥς ἀπολαύσαιμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλύσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γάρ εἰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἑκουσίως εἰς πείραν καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα αἰκτωμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γεγόμενος αὐτεπαγγέλτος βοηθός· διὸ καὶ ἀννήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα,

δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφαὶς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μοναῖς· συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ μετástasis ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐταῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου ἐνώπιόν σου, αὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεὶς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὸ οὐ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄνεις, ἄφες, συγχώρητον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρηται, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιστῶτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχνα καὶ φιλανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ· καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ παῖσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοὶ λατρείαν προσαγαγεῖν· Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προ-

ευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῶσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρησας, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἱκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶν.

Σὺ γὰρ εἴ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός. Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Λαός. Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν ταύτην μυσικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανούς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἔπιδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλάνθρωπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δοῦλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὗς διαφυλάξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῶσαν νύκτα, ἀπὸ

παντὸς ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαιῶν, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἶτα ἐκφωνεῖ.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγένασιν· Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σὰρκα Χριστὸς, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θεοῦ φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σὰρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρχάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλῶσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν ψους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδίου καὶ σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσ-

Ο ἐκ τῶν πατριῶν κόλπων κενώσας ἑαυ-
τόν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὄλην ἀνθρωπείαν
προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θειώσας αὐτήν, με-
τὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανούς αὐθις ἀνελθὼν, καὶ
ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό, τε
θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύνα-
μον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναῖδιον Πνεῦμα κα-
ταπέμψας ἐπὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ
Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐ-
τοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χρι-
στὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις
τῆς παναχράντου, καὶ παναμώμου ἁγίας αὐ-
τοῦ Μητρὸς, τῶν ἀγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων,
Θεοκηρύκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων,
καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι
ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μετέορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἑορτήν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκαστὴ, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Πατρὸς πλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἵδει γλωσσῶν, καὶ Μαθηταὶς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα. Ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγή, ἐπιδημοῦσα ταῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐταῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,

δι' ὧν ἡμεῖς· ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν. Δίς.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς. Ὁ τοῦ βα-
ρέος μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τῆ δ' εἰς ε'.

Ὡδὴ α'. Ἦχος βαρύς.

» **Π**όντῳ ἐκόλυψε Φάραι' σὺν ἄρμασιν, ὃ
 » συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχί-
 » νι· ἄσωμεν αὐτῶν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπαία.

Ε"ργω, ὡς παλαιοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλήνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθὲν καὶ Προφῆταις,
ἐπληρώθη· τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
» Ἐρρήτορευσε τὸν θεόγραφον νόμον·

- Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματός νοού,
- Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέσις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια .

Ε"φη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
 Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·
 Ἐγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὑψιστον θρόνον
 Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
 Δάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Οὁρος βεβηκώς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
Πνοῇ βιαία καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ Πνέϋμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε:
Θεῷ καλυφθεῖς.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χρι-
 • στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφη, καθίσατε
 • ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον
 • ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατὴρ ἀ-
 • ποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η ' τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύ-
ναμις, τὴν μερισθεῖσαν παλαι φωνήν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν Θεῶς
συνῆψε, γινῶσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ἰ ῥήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
» ὕδριν τε δυσκάρηκτον εὐτεκνουμένης,

- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Α ληπτὸς ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη.
 Ἐπ' ἡτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
 Ἄλλης σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
 Καὶ τῆς βαθείας νικτὸς ἐξαιρουμένους,
 Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Η ν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
 Ἦ τὸ πανσθενουργέφωτον ἀφθιτον σέλας,
 Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
 Νῦν ἐμφανίζει συμφῶν φρυκτωρίαν,
 Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 { Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τῆς
 Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, τοῦ θάμβους
 ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ
 γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόνηρωπε,
 τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ
 τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
 σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
 τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
 ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
- σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
- εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῷ
- σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
 κηρυχθεὶς, πρῶν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθῆς
 ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
 καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σ ἡμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
 πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
 γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
 ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

- Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
- Ἄλογος προελθὼν Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
- Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λ ουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
 Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,

Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
 Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
 Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κ ἀμπτεῖ τὰ πάντα τῷ Παρακλητῷ γόνυ,
 Γόνῳ τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
 Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν,
 Νημερτὲς ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
 Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τ ελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
 Ὅσοι λατρεῖται τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
 Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
 Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
 Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 { Ἄναξ ἀνάκτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν Κύριε, ἐν
- γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθὲν ἐπὶ
- τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρ-
- δίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς
- εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη,
- διότι τὰ σὰ προστάγματα. Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχύς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
 μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦμα
 ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
 ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
 ζεται φύσει, τῆς ἐν ἧ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Λ** υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
- Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Κ αθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
 Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
 Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
 Ἐπισφραγίζων τὸν φερέσθιον Λόγον,
 Πατροσθενὲς ζύμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ι ἦτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
 Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
 Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον.
 Ὁμοσθενοὺς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
 Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν.
 { Λυτήριον κάθαρσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ν** αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
- των, συμπλόις ποντούμενον ἁμαρτίαις,
- καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ

» Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με
» βυθοῦ ἀνάγαγε. Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυσως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίσως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου.
» Ἰν' ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
» Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάριον.

Τμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενῶν ρύπτικόν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίγνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ
πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν
ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν
περιστάσεσιν, ἀλλὰ ἀεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγ-
γισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς περ καὶ
τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον,
ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν
τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς,
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντο-
δύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ
ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνεή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δεῖ οὐ πονηρῶν πνευμάτων φρουῖδα θράση.

Κατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἀ-
γίοις Ἀποστόλοις οὐσιωδῶς ἐπεδήμησεν ἐν εἰδει πυρί-
νων γλώσσων, καθίσαν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπε-
ρώ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἅγιον
Πνεῦμα τιμὴν, καὶ μεμερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντη-
κοστῇ ἐθέσπισαν ἐορτάζειν αὐτὸ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διακα-
ταξάμενοι θεοὶ Πατέρες. Ἐπαγγεिलाίμενος γὰρ ὁ Σωτὴρ πρὸ
τοῦ Πάθους τὴν τοῦ Παρακλήτου ἔλευσιν, εἰπὼν· Συμφέ-
ρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐάν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παρα-
κλητος οὐκ ἔλευσται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος,
διδάξει ὑμᾶς, καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.
Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παρακλη-
τον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παρὰ τοῦ
Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ Πάθος δὲ πάλιν, ὅτε
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιῶν, εἶπεν· Ὑμεῖς δὲ περιμένετε ἐν
Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα
οὖν ἐπαγγεिलाίμενος πέμπει αὐτό.

Περιμερόντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡ-
μέραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὧραν τρίτην τῆς ἡμέρας, ἐν
τῷ ὑπερώ, αἴφνης βροντὴ εὐρανόθεν ἐγένετο, ὡς καὶ τὸ
πλῆθος τῆς οἰκουμένης διαδραμεῖν· καὶ, ἐν εἰδει πυρίνων
γλώσσων, ὥσθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν ἐκάστω, ἐ-
μόνον τῶν δώδεκα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑβδομήκοντα, καὶ
ἐλάλουν ξέναις γλώσσαις, ἥτοι, εἰς ἕκαστος τῶν Ἀποστό-
λων πάσας τὰς τῶν ἐθνῶν ἐλάλει γλώσσας· οὐ μὲντοι τὴν
ιδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ
τὴν ἐκάστου ἔθνους ὁ Ἀπόστολος ἤκουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν
καὶ τοῖς συνειλεγμένοις μεθύειν ἔδοξαν· μὴ γινώσκων γὰρ
ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπόστολος πᾶσι κατὰ μέρος διελέγτο,
μεθύειν αὐτὸν ὑπελάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον λέγου-
τες. Τί ἂν εἴλῃ τοῦτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀ-
πανταχοῦ γῆς συνειλεγμένοι διὰ τὴν ἑορτήν, Πάρθοι,
Μήδοι, καὶ Ἑλαμίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρὸ ὀλίγου αἰχμα-
λωτοὶ γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν,
ἐπίδημι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παραυτίκα τῷ ἀνα-
ληφθῆναι, ἵνα θερμότερους μᾶλλον ποιήσῃ τοὺς Μαθητάς,
ἐκδεχομένους αὐτό. Φασὶ δὲ τινες, ὅτι κατ' ἐκάστην τῶν
ἡμερῶν, ἐν ἕκαστον τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν προσιόν,
τὴν θεωρεῖσαν ἐκείνην σάρκα προσεκύνει. Τῶν οὖν ἐννέα
πληρωθεισῶν ἡμερῶν, τῇ δεκάτῃ ὁ Παρακλητος ἐπεδήμη-
σε, τῆς καταλλαγῆς γενομένης διὰ τοῦ Υἱοῦ. Μετὰ δὲ
πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ παλαιοῦ
νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυθρὰν διεπεραιώθη,
πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκάλογον ἔλαβεν.
Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρος, ὧδε ὑπερώ· ἐκεῖ
πῦρ, ὧδε γλώσσαι· πύρινοι· ἀντὶ δὲ βροντῶν καὶ γνόφου,
πνοὴ βιαίᾳ ἐνταῦθα.

Ἐν εἰδει μὲν οὖν γλωσσῶν κατήλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον, ὅτι οἰκείως ἔχειν πρὸς τὸν ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ·
ἢ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διδάσκειν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη
διὰ γλώσσης ἔμελλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ κατα-
ναλίσκων ἐστὶ, καὶ ἔτι, διὰ τὴν κάθαρσιν· μεριζομένων
δὲ, διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ ὡς περ ποτὲ, τοὺς τὴν μίαν
γλώσσαν ἐπισαμένους, εἰς πολλὰς διεῖλε καὶ συνέχεεν, ἔτω
καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλώσσαν ἐπισαμένους, εἰς πολλὰς
ἐμέρισεν, ἵνα συναῖξῃ τοὺς ὑπ' ἐκείνων τῶν γλωσσῶν, εἰς
τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διασπαρέντας. Ἐν ἑορτῇ δὲ
γίνεται, ἵνα, πλείονων ἀθροισθέντων, ἀπανταχοῦ τὸ πρᾶγμα
ἐξηγηθεῖ· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχόντες, καὶ τὰ ἐπὶ
τῷ Χριστῷ γεγεννημένα ἰδόντες, θαυμάζειν ἔχωσιν. Ἐν τῇ
Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρῆν, κατ' ἐν καιρὸν τοπρὶν ὁ νόμος
ἐδόθη, κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκενω-
θῆναι· καθὰ καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἐν τῷ νομικῷ Πά-
σχα, οἰκτεῖον Πάσχα τελείας, τὸ ἀληθινόν Πάσχα.

Οὐκ εἰς τὸ στόμα δὲ ἐκάθισε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡγεμονικὸν περιλαμβάνον, καὶ τὸ ὑπερέφρον τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ γλῶσσα τὸ λέγειν ἔχει· ἡ καὶ ἔτι, τρόπον τινα, φωνὴν διὰ τῆς γλώσσης τὸ Πνεῦμα ἀφίησιν, ὡς χειροτονεῖ τοὺς Ἀποστόλους, διὰ τῶν κεφαλῶν, ἀπάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν διδασκάλους· ἡ γὰρ χειροθεσία ἐν τῇ κορυφῇ γίνεται. Οἱ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὅτι ἐν Σιναίᾳ ταῦτα ἐγένετο· ὡς ἂν δειχθεῖν τὸ αὐτὸ Πνεῦμα εἶναι καὶ τότε καὶ νῦν τὸ νομοθετοῦν, καὶ πάντα διαταττόμενον. Συνεχῆς δὲ τὸ πλῆθος τῷ τῆς πνοῆς ἡχῷ, ὅτι ἔδοξαν τέλος σχεῖν, ὅσα τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Χριστὸς, περὶ τῆς αὐτῶν καταστροφῆς, προήγγειλεν. Ὡσεὶ πυρὸς δὲ εἶπεν, ἵνα μηδὲν τι σωματικὸν ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μέθην οὖν κατακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι· ἀλλ' ὁ Πέτρος σταθεῖς, καὶ δημηγορήσας ἐπὶ μέσῳ τῷ πλήθει, τοῦτο ἀπήλεγξε μὴ ἀληθείας ἐχόμενον, τὴν τοῦ Ἰωὴλ Προφητείαν ἐν τῷ λόγῳ παραγαγὼν· καὶ ἐχειρῶσατο ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ χιλιάδας τρεῖς.

Παράκλητος δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται, ὡς παραμυθεῖσθαι καὶ ἀναψύχειν ἡμᾶς δυνάμενον· ἀντὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐλάβομεν, κἀκεῖνο δὲ αὐτοῦ ἔχοντες· καὶ ὅτι ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, φωναῖς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν, ὡς φιλόανθρωπον, ἡμῶν προϊστάμενον, καθὰ δὴ καὶ ὁ Χριστὸς. Παράκλητος γὰρ κἀκεῖνος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλος Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται· φησὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος· Ἐχομεν Παράκλητον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ εἴρηται, διὰ τὸ Ὁμοούσιον· τὸ γὰρ ἄλλος καὶ ἄλλος, ἐπὶ ταυτοουσίῳ καὶ ὁμοφυῶν· τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐπὶ διαφορῶν οἶδαμεν φύσεων. Τοῦτο τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἐνεστί καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ πάντα· ὅθεν καὶ συνδημιουργεῖ τοῖς τοῖς πᾶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσομένην ἀνάστασιν, καὶ ὅσα βούλεται πράσσει, ἀγιάζει, ἀφορίζει, νεοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, χρίει Προφήτας· ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντα, αὐτεξούσιον ὄν, παντοδύναμον, ἀγαθόν, εὐθές, ἡγεμονικόν. Δι' αὐτοῦ πᾶσα σοφία, ζωὴ, κίνησις, εἴτι μετέχον ἀγιωσύνης, καὶ παντοίας ζωῆς· ἀπλῶς ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, πλὴν τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως, παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον.

Ἐκχυσθέντος οὖν ἐπὶ πᾶσαν σάρκα τοῦ Πνεύματος, ὁ κόσμος παντοίων χαρισμάτων ἐμπέπλησται, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔθνη πάντα πρὸς Θεογνωσίαν ἐχειραγωγήθησαν, καὶ πᾶσα νόσος, καὶ πᾶσα μαλακία ἐξώρισται. Τρισσῶς δὲ τοῖς Μαθηταῖς ἐδόθη παρὰ Χριστοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πρὸ τοῦ πάθους, ἀμυδρῶς λίαν· μετὰ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἐμφροσλήματος ἐμφανεστερον· καὶ νῦν κατέπεμψε τοῦτο οὐσιωδῶς· μᾶλλον δὲ αὐτὸ κατήλθε, τελειώτερον φωτίζον, καὶ ἀγιάζον αὐτούς· καὶ δι' αὐτῶν πάλιν τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα οἰκούμενον.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πρεσβεύεις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσιοι
» Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον,
» διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπαρία.

Ρῆτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-

ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἰ, κρίζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἰ.

Τροπαρία.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες, Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην, Ρῆσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων· Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως· Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἰ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα, Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου, Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἷάπερ Λόγου, Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις, Ἡ τρισσοφειγγόφωτος, εὐλογητὸς εἰ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν, Ὅπως ὑπεμψήνειε τρεῖς ὑποστάσεις, Σέβειν ἐν ἀπλότητι τῆς ἐξουσίας· Ἀλλ' ἐν μᾶ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ, Υἱὸς, Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἰ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.
Σύμφωνον ἐθρόνησεν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
» Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
» καὶ δυσήνῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
» τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδούς ἔδειξε·
» Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπαρία.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φεραμένης, ἡχητικῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορευόντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πάλει ζώντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορευόντες· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- » Ὁτρισσοφειγῆς τῆς θαλασσίας τύπος.
- » Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
- » Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- » Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσπόων ἐπῶν,
Ἄ πατρακουσθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκουμενὴν,
Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότως ἰόν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
Ὑπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις
Δελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἡ σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωταμωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν,
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνηθρονον σέθεν,
Γεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. } Ἄφλεκτος πυρί.
 } Ἀλύει τὰ δεσμά.
 } Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυοφορήσασα,
- » καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
- » σασα, Μητερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
- » δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
- » πλαστουργῆσαι, σὲ μεγαλύνομεν. Τροπάρια.

Επιπαφλαζόντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηνωτῆς καὶ πυρίπνου χαίρων ὀχού-
μενος τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου,
Ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχου-
μένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
τῆς Τριάδος γινώσκοντες.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Χ**αίροις Ἄνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- » Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- » Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- » Ἐλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- » Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξαζόμεν.

Τροπάρια.

Υδεῖν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὅς, δεξιῶς κλισμοῖσι νῦν ἱδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεορρύτος χάρις,
Ἀμύποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,
Ὁθενίαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφειγον οὐσίαν δοξαζόμεν.

Καταβασίαι. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
 } Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγινόντας,
σῶσον, ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἁ-
γιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς
ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἁγίαν.
Ἄπαξ.

Εἰς τὰς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ παρόντα, δευτε-
ροῦντες αὐτά. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἐσπέρα, καὶ
πρωῇ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον
καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν
τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφί-
σθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ
κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι,
ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλειτουργοὺς τῷ Πνεύ-
ματι. Τότε κατεργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμω-
ρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τῆς Κανόνος, Ὡδὴ γ'· καὶ ε'·
Εἰσοδικόν.

Υ'ψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ
ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παρακλήτε ἀγαθέ,...

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητός εἰ Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀποστόλος καὶ τὸ Εὐαγγέ-
λιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν Ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Πεντηκο-
στῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορ-
τῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν σφρανίων ταγμαίων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα
Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς
ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς,
διηγείσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς
ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ην καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς
σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπλη-
ρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν σε Πνεῦμα, δείξας
ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπί-
ζοντες ἀγαθὲ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παρα-
κλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέ-
στειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ
πυρὶ, ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς
αὐτὸν καινῶνιαν εἰλικρινή, τοῖς πιστῶς θεολο-
γοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος
ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας,
καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον
ᾧσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον! Διὸ βοῶμέν
σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Εργῷ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε,
ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ ἅγιόν σε Πνεῦ-
μα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σε.

Αφ' οὐρανόθεν, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα,
τοῦ θείου Παρακλητοῦ, ἡ δύναμις πανσό-
φους, καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς
γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θείους Ἀπο-
στόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ
τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κη-
ρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν
παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Α' πολυτίκιον. Εὐλογητός εἰ Χριστέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω,
Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα,
ἐνῶν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότησιν· οὕτω τῆτο
γὰρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν
νῦν, ἀνά τὸν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐ-
σόφισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἡ τοῦ Πνεύματος
χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανόθεν, κατελθοῦσα
ἐν εἶδει, πυρὸς, κατεφώτισε, καὶ φωστῆρας
ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς ἁγίας Τριά-
δος, μίαν δύναμιν, καὶ κυριότητα μίαν, ἣν πί-
σται δοξάζομεν.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τῆ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσταλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Αἱ γλῆς θεαρχικῇ, τὸν νοῦν καταλαμφθέντες,
οἱ Μαθηταὶ σε Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦ-
μα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γλώσσαις ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὁραθεῖσαι,
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατηλθὼν μερισθεῖ-
σαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Ανωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἀγίαστον καὶ σῶσον, τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Πάντα χορηγεῖ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θυσμόν τῆς Ἐκκλησίας· Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος προσφυές ὡς οἰκεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τῷ Θεῷ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρὶ, οὐρανοὺς ὠραίσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σκῶν συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικάς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχαλκευτα ξίφη, τῆς ἱερᾶς Μητῆτός, τὸ ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ ποταμοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν.

Σήμερον ἐφάτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου· καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ Θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωμεν ἰδοὺ, τῆς μακκρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τοῖς ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρесеύασε· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Περικλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτείᾳ φύσει, διδούς προφητεῖαι, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν ἀ Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστὲ, εἰς μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθὲ, φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δίς.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τῆς Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, δάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστὰς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ΄. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἐρήμερος ἀνέστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φω-
τὸς προῖον, ἐν πυρίναῖς, γλώσσαις ἤλθεν
ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἀμαρτίας, τῶν πίσει προσ-
κυνούντων, τὴν τρισυπέστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν
ὁ Θεός, ὁπερ πάλαι, πέμψας σὺ τοῖς Μα-
θηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ
κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογή-
σωμεν, ἐκβοῶντες· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν,
Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ
ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ
πρωῇ καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθροῦ καὶ Ἀπόλυσις.

=====

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ τεθέαται·
ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀ-
ποστόλοις, τὸ πνεῦμα πυριμόρφως ἀτείσει νῦν,
ὡς σαφῶς ὑπεμνήγειν, ὡς εἰς Θεὸς ὁ λαλήσας,
τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρή-
τορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς
ὑδὼρ καλοῦντες, ῥητόρων φληναφίας, ἀθέων,
πυρὶ, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτί-
σαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεο-
λογούντας τε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργή-
σαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς
ὑλῆς ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοῦς, πυρὶ
καινουργεῖς, φλογερούς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς
πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς
ἔργοις σου, φιλόνητοπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναν-
τες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ
τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καὶ συνἀ-
ναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα
ἅγιον, συμπαντουργόν, συναῖδιον, πανάγαθον,
πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς, ἐμφορή-
σαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυ-
γλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ τῆς Τριαδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῇ μέθῃ σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάν-
θρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πο-
λύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα
τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπε-
καλοῖν μεθύοντας, τὴς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης
τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκό-
τες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Η πηγὴ ἡ αἰδίου, ἀενάως ἡ βρύση, ποτα-
μὸν ἀνέκφραστον, ἀγαθότητος, ὑδὼρ τὸ
ζῶν αἰεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς
αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδευσον,
λυτρουμένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ
φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ
πυρὸς τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριαδα ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα,
καὶ Υἱόν, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ
ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι
μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαί, περαιοῦνται προρρήσεις· ὁ
τούτοις γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας,
μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλη-
τος, νῦν ἐκκέχυται, τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως

διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι,
Τριάδα τὴν ἄκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους
σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ, φωστῆρας ἔδειξε,
τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλὺν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ
τῆς γῆς, καὶ τῶν πιστῶν, καταφωτίζοντας ψυ-
χαῖς, λατρεύειν σε τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον
Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐ-
φώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐ-
ποφθεῖσα αὐτοῖς· καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε,
τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ,
ὁμοφυῇ τε τὴν ἐνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήτ-
τοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτά-
τους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον,
τοῦ ἀγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν
βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ
ἐλάλην ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσ-
φθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιουῦ-
ντες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν
Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ως κατέπεμψας Κύριε, τοῦ ἀγίου σου Πνεύ-
ματος, Ἀποστόλοις σήμερον, Δεῖαν χάριν,
καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρ-
δίας φωτὶ, ἀεννάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως,
ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγή-
τοις, αἶνον πάντες, ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες,
Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρί-
σματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὥς περ
τό πρότερον, τῇ σκιά τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν
Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ
Χριστοῦ δεδωρήται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς
ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν,
μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλάν-
θρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως
τὴν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρ-
δίᾳ, διαιωνίζουσιν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κλη-
ρονοῦνται ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Πα-
ρακλητοῦ ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμ-
παντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίσει
βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδο-
κία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων
σου τῇ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς
σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγιάσον ἅ-
παντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Παρακλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χρι-
στὸν τὸν Θεόν, Παρακλητον ἄλλον ἐπιδη-
μήσαντα τῇ γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Πατὴρ, τὸ ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ
καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωὴ
συνέχεται, καὶ ζῇ καὶ διαμένει καὶ σωζεται,
δοξολογήσωμεν· Ἀκατάληπτε Παρακλητε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότη-
τος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέ-
ρατα, οὐρανοῦ σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
πληρῶσαι καὶ τῆς Δείας χρηστότητος· αὐτῷ
βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παρακλητε, τὴν εἰρή-
νην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.
Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύν-
 θρονον, Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς
 ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ ἀνάρχου
 τελείου, Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον·
 αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν
 εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε,
 καθημένους τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν
 Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμ-
 βει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις
 ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει
 αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθησαν· καὶ
 τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα
 ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ
 γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σῶσας ἡμᾶς,
 Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
 ΠΡΩΤῇ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
 Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τά-
 φου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θεῖαν
 Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέ-
 πεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας
 τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡς περ κιθάρα μυσουργι-
 κή, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ,
 μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰ-
 κονομίαν σου.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα, ὁμοιον.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρὰς ἐπλήσθη-
 σαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρῶν δει-
 λιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σήμερον κα-
 τήλθεν, καὶ ἔση ἐπὶ ταῖς κάραις τῶν Μαθητῶν,
 καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τὴν λαὸν· γλῶσ-
 σαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς,
 καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐ-
 δρόσισαν.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ'.
 μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
 Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
 Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Επιπαφλάζοντος πάλαι, πυρίνου ἄρματος,
 ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνους ἐν δόξῃ,

ὀχοῦμενος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις
 ἐκλάμψασαν, ἀφ' ὕψους θεῖαν ἐπίπνοϊαν ἐμφα-
 νῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Ισηγοροῦντες τὴν θεῖαν, οἰκονομίαν Χριστῇ,
 ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι
 πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν
 τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν τὸν Πατέρα, καὶ
 τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπου σου.

Σιών ἀγία ἡ Μητήρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν
 ἧ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα,
 ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθε φρικτῶς, χαῖρε
 νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεν-
 τηκοστήν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
 τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ
 τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν
 καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,
 καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
 σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὅρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἑορτῆς ταύτης ἡ
 ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαραλλάκτως πάντα τὰ αὐτῆς,
 ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὅρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ,
 πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελεῦ, καὶ τῶν Ἀντι-
 φώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς
 Ἀποδείπνοις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐσπερινὸν ἕμνον, καὶ λογικὴν.

Κύριε, Κύριε μὴ ἀπορρίψῃς.

Χαῖρε, Σιών ἀγία Μητήρ.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς...

Ζητεῖ ταῦ-
 τα εἰς τὸν
 μέγαν Ἑ-
 σπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνυμνήσωμεν ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως, τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτείρας, καθήκεν ἑαυτὸν, εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὐτοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ σὴ ἀγνὴ κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σοῦ, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός. Διὸ αὐτὸν προσκυνῶμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς· διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικὰ αὐτῇ ἰδιώματα, κατὰ τὴν διπλὴν τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα· ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θελεῖ καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ προκείμενον,

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν....

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ.

Εἴτα τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαῖρε, Θεοτόκε πάνσεμνε· χαῖρε πηγὴ τὴν ζῶν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα· χαῖρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη, χαῖρε πανάμωμε· δεδοξασμένη, χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε παλάτιον· χαῖρε θεῖον σκηνῶμα· χαῖρε ἀγνὴ· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἀκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε.

Χαῖρε, Θεομήτορ ἄχραντε· χαῖρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαῖρε, κόσμου καθάρσιον· χαῖρε, πάσης θλίψεως, ῥυομένη τοὺς δούλους σου· ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε, παρακλήσις· ἡ ζωηφόρος, χαῖρε, ἀντίληψις· χαῖρε προπύργιον, τῶν προσκαλημένων σε· χαῖρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὅρος ἁγίου.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαῖρε, Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις· χαῖρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αἰφώτος· ἡ γλαῖσμένον, χαῖρε, λαμπάδιον· ἡγιασμένον, χαῖρε, παλάτιον· χαῖρε, Παραδείσει· χαῖρε, θεῖον σκή-

νωμα· χαῖρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων· οἶον βούλει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τῆς Ὑαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι νυδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικήτηριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλῇ στανύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἡλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορῆτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέ-
ρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατα-
σπεύροντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεῖα γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πά-
δος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρός· καὶ παρ-
ρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεοὶ ἄν-
δρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν

Χριστῷ ἐφλέξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἐφραξαν, σόματα, σοφαῖς ἐπικλήσεσι, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρηνὴς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδυσαν, πίστει ἀναθαλλουσιν.

Θηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερόροι Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ ταῖς ἀρμονίαις τεμνόμενοι, ὑπέφερων στερόροτατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ᾧ παρρήσια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονas, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆινοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες σερόροι περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρήσια πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτᾳ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις ταῖς εἰδωλικαῖς σπονδαῖς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὥφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μητρὶ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰσόδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθῆ-

σονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰσαύτως ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ Γ'. 1. **Δ**ιὰ τὴν ἀψήτοι αὐτῶν βίασανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη καίκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρατεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὴν αἰῶνα. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἰκαὶ οἱ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Ε'. 16. **Δ**ιὰ τὴν ἀψήτοι αὐτῶν βίασανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη καίκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρατεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὴν αἰῶνα. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

σιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιζητεῖται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περὶ τῶν γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος α΄.

Πεστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανηγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἀγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τῷ Σωτῆρι, Ἀποστόλους, Προφήτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὁσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες συμφώνως ἐκδοησώμεν· Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, ἵνα καὶ ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλουτοποιὰ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ καθαρῷ συνειδότι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἁλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περὶ-

τῶν γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμὸς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατηξάντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, τὸν νῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανούς· ἀνέπτυτε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἄλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελούντας, τὴν αἰεσέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικὸς, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περὶ τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἁκρῶν, ἑτεροπόνους αἰκισμοὺς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, ῥί μὲν ταῖς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαιρέσεις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἅμα, πάντες οἱ Ἅγιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγόνασιν. Ἄλλ' ὦ στεφάνους αὐτοῖς ἀμοιβαῖς βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ' ἔχνος τούτων πολιτεύεσθαι ἀξίωτον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. Ὅρα σελ. 67.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβὰς ἐξ ἑβρανῶ· ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς, ἐν Ἄδου κτελεθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευσε· τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστῷ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδωρήτω, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντοδυναμῶ. Δόξα τῇ σῇ τριημέρῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δ εὔτε πισοὶ, σήμερον χορεῖαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἔνδοξον, καὶ σεβάσιμον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες· Χαίρετε Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς με πάντα γνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Ε ξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, Δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ'.

Τ ῶν ἐν ὧ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τ ὁ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριάς μονὰς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τ ῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρύτανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ, φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι, τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρ ῆσεις τὰς θείας καὶ χρησμούς τοὺς ἄνωθεν, μεμυημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν, ἐνικὴν δοξάζομεν, αἰδίων συνἀναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν, παντοδύναμον.

Ιερομύστης Ἀβραάμ γεγόμενος, ἱεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισεν.

Θεοτοκίον.

Α πειρογὰ μὴ τὸν Χριστὸν ἐκύψας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον, κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύτως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σ ἐ τὸν ἀπρόσιτον Θεὸν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν, ὑψηλῆς, καὶ Χερυθὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μ ὄνον πατρώθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὼν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς διδάγμασι, κατεληφότες ἕνα, Θεὸν τρισηλίον σέβομεν.

Ο ὦν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέντως, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

Ν αὸς εὑρέθη καθαρός, Παρθενομῆτορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα πανθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Τ ῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας, τὰς δυνατείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι

νεύματι μόνῳ τὸ πᾶν συνέστησε, ταῖς ἄνω χοροστασίαις Ἀγγελικαῖς, ταῖς καίτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἄγιος εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δόξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἀναλλοιώτον Θεὸν ἢ τετοκυῖα, ἄλλοιουμένην εἰς αἰεὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ, στερέωτον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὰρ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννῆτορ Μαριάμ, ἐλέησον τὴν ποίμνην σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Α'νατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότητος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκεδάσε, τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῇ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίοις χεῖλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει καὶ ὑποστάσει, βρωῖντες· ὦ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν πικρίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικῇ, πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλόνητο, Τριάς σεπτῇ καὶ Θεαρχικῇ, μή μου ἐπιλάβῃ, τοῦ σοῦ οἰκέτου τοσύνολον, μηδὲ διασκεδάσης, ἣν διέδου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἄφροντος ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ωραίαν σέ, πάνναγε μόνην εὐράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προἀναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναι με θλίψεως.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συναῖδια τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν θείαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βρωῖμεν· Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον ὄντως ἀλλοιώσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικῇ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ γαστρὶ μου συντάξον.

Νυσαγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἁμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον,

ὡς φιλόνητος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεῖμων, Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καὶ διανίστησον. Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάνναγε, πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

ᾠδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ε'πουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικῇ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἄσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἄνθρωπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ ἐκ ὄντων τὸ πᾶν, σφῶς ὑποσήσαντα, Θεὸν τρισυπόδατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὕμνω, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο'παντοκράτωρ Θεός, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφροντος ἔλεος, τρισηλίου Δέσποτα, καὶ κατχύρασόν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγχνος. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς, δεῖξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

τὸ προσαχθὲν μουσικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοί, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὕμνοлогούμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως· Τριάς ἀπλήν ἀγίαν καὶ συμφυῆ, βρωῖντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὓς ἐπλασας, κατ' εἰκόνα σου· Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνῇ καὶ προσκυνούμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σε κεχαριτωμένη, βρωῖντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθέने παντελεῆμον, ὡς ἀγαθῇ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογοθρονοῦ φοβεροῦ, ἐν ᾧ τῆς ἐταίσεως, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δούλοι σου.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτων σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεᾶν τὸν σὸν δῶλον, ἠλεημένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ ῥύσαι κακώσεως, Τριάς, Μοναῖς, ὁ Θεός, ἁμαρτιῶν καὶ παθῶν. Δίς.

Ο'νοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ

Θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφικὸς, Θεὲς μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἁμαρτίας πιὼν τὸ φάρμακον, καὶ προσρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνῃ ἀγνῇ.

Ωδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ο φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισήλιον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκράτωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν με καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγῇ καὶ φωσφόρον, ἱμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ θειότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλίπτοισι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμνηχάνου κάλλους σου, ἀγαθαρχικὴ θεαρχικὴ μοναρχία, Τριάς ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε, τολμῶμεν, καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανοθενῇ καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰτίαν, προνοητικὴν, καὶ σωσικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν, καὶ Τριάδα πρὸς ὧποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τὴν αἰῶνα. Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σὲ παρθενικῆς γεννήσεως, παναίχραντε Δέσποινα, καὶ τῆς βροτῆς ἀπῆλλαξε, τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτεμῆνης· διὸ καὶ νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἴγλαις, καὶ φρούρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ωδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντηργόν, ὑπεράρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγχνον, φιλόανθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα, σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἁμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίαις τὴν ἐμόνοϊαν. Δίς.

Ημία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρχία τρισήλιε, τῆς ὑμνητᾶς, πρὸς δεξιάς τῆς σου ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θάττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλανθρώπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἐνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτὴρ μου παρθενικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σε, θεανδρικῶς,

ἄτρεπτος ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὸ τῆς σὲ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάσῃ τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Εἴτα τὸ, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι· ὅτι ἀνέστη Χριστός ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρώποι τὸ μνημά σου, Σωτὴρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε· Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηνερμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών· ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελίθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπέρμεινας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὕς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σε ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκυσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαῖδρος ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἶδει ἀστραπῆς, Χριστῷ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σὲ τῆς φρενὸς, καὶ ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστάς ἐκ τῆς τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς οὐσίαις προσέταξας γυναῖξιν, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατείδε τὰ ὀνόματα μόνον, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιευσας ἐβόησε· Δόξα σοι,

Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν·
τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παραδείσε λογικῇ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν ὕραν ἄπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Αὶ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζητήν ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρὰς εὐαγγελία, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, ταῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθὼς, ἐν σοὶ Κύριε τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς, αὐχένους αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείσα ἀποπέσῃ, ἐκ σοῦ πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, ἐδείξει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα, κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλινόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ καθαρον πρὶν ἄρης με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σὺν θρόνον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπηγγεῖλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν, κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνοεῖδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γὰρ ἐστίν, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἐωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά, ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς γ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴν ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου αἰδίων.

Ος εὐπρεπὴς ταῖς γυναιξὶν ὁ Ἀγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αὐτὴ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων, τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κράζει· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Επὴρήθησαν πύλαι ὀδυνηραί, καὶ ἔφριξαν Ἄδης, καθορῶντες οἱ πυλωροὶ, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὁρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἐκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αἴχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, ὕμνουμέν σε.

Βότρυν σε ζωφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου ἀποστάζοντα, γλυκασμόν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστὲ ἀπεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἀγίων Πάντων πολυώνυμα ταῖμα μελπω.

ᾠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν σῶν Ἀγίων ἀνυμνῶν τὰ ταῖμα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αὐγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλῳ, εἴλκυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς αἰτίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἀγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπῆλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφαίδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκημένην οἱ ἔνδοξοι, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιόμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν, ἀπειλὴν οἱ γενναῖοι, ἢ πῦρ, ἢ ξίφος, ἢ μάστιγας, ἀλλ' ἢ δὲ λιμὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάντα γνε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικούς ἄθλους, ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σε, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσηnéχθησαν. Καταβασία.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βα-

» σιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα-
» νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
» θάύματα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** στερεώσας κατ' ἀρχαῖς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκ-
» κλησίας στηρίξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἄ-
» γιος μόνε φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Κατακριθέντα τὸν Ἀδὰμ, τῇ γεύσει τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σαρκὸς σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφνης ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιά καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτῃ τὰ σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποινηκότες με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὃν μορφωσάμενος, ὑπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὡκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Ο σοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Ἄλλος. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολαῖς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὕας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε κηύσασα.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Γερῶσύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ωραιοθέντες καλλωναῖς, τῆς πρώτης καλλοποιίας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανώσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποιικίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῶ, τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκληρώσαντο μονάς, τὰς οὐρανίους χαίροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεῦ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομήτορ· ὃν νεάνιδες ἀγναί, δεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

• **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα
• καὶ ἄφθονος πηγῇ, δῖασον συγκροτή-
• σαντες, πνευματικόν, σερέωσον· καὶ ἐν τῇ
• θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεώτας ἡγείρας, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμη τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμύνησας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτὴρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόνητο. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνῆμιν, τελῶντες Χριστὲ ὁ Θεός, πάντας συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλόνητος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνῆμιν αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγῇ, νεφέλῃ ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐὰς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ·

Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῶ καὶ Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις,
• σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
• τρικὸς κολπὸς μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέ-
• ραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ
• Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ-
• νάμει σου δόξα φιλόνητο.

Τροπάρια.

Σὺ δυσμενῇ, ὄντα με λίαν ἠγάπησας· σὺ κενώσαι, ξένη καταδέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγγχε Σωτὴρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου, τὴν ὑβριν μὴ ἀνιηάμενος· καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τὶς καθορᾶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θανάτον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθορὰν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Γῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαίσιον ἔργον φιλόνητο.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστατίς, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρανόμων παῖδες φιλόνητο, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγγχος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὰ παθήματα.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν Ἀδὴ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγγχος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάλιν, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραθεῖς, ὁμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου, δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν τὴν ἀκατά-

λυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σὲ παντεπό-
πτα, τὸν ἀπάντων Θεὸν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἔνδοξοι Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρ-
τύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ
χρσίματι τοπρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἡγλαϊσμένοι
πανόλθιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λα-
βόντες, σὺν Χριστῷ αἰώνιως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύμα-
τι, Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητι-
κῶς τούτου τὰς ὁρμὰς, τὰς ἀκατασχέτους, νη-
στεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας,
τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβαίως τὰς τῶν πόνων
εἰλήφατε.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρ-
τυρος, τὰς βασάνους, ἄγαν ὑπεμείνατε,
καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,
ἀθλοῦντες σώμασιν ἔνδοξοι· καὶ νῦν τῆς βα-
σιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς
ἰάσεις πηγάζετε. **Θεοτοκίον.**

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ
τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέ-
τοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευ-
σάμεναι, καὶ ἄθλοισ παμποικίλοις, διὰ σοῦ κο-
σμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον Δεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ
» τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
» ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
» ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὠδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίσρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
» τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἡνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους
σου Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτο-
πλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ
γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων,
τὸν χιτῶνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χορὸς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν
μου ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ
ἀγῆρῳ Χριστέ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν,
βασιλικὴν ὥσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀ-
παστράπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρῆσιαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας,
τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μό-

νην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν
εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Οδήγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπί-
πτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παρασχοῦ ἡμῖν φι-
λαίνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος,
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν
εἰρήνην παρασχοῦ ἡμῖν, φιλαίνθρωπε.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄσπτον, κλυδωνὰ τῶν πα-
θῶν μου, ἢ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνή-
την καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτό-
κε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βρο-
τῶν τὰ συστήματα.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν ὡς Προφῆται, Δεῖοι τὰ ἐσόμενα κα-
τηξιώθητε, ἃ ἐπιποθῆντες, εὐγενεῖα ψυχῆς
ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὡς
Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται Δείοις
χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πα-
τριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύ-
ρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ
Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρώντες, τὴν τῶν σῶν Ἀγίων
δόμηγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλῃ,
καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν
Δεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀ-
νυμνεῖμεν ἀπαύτως φιλαίνθρωπε. **Θεοτοκίον.**

Υπερθαύμασον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσασαι
γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου,
εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ
μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καὶ
Δείας ἐλλάμψεως. **Καταβασία.**

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ Δείᾳ δόξῃ
» σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,
» ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ
» τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε
» σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὠδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**λάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνα-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε, δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκα-
νος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κρα-

ταϊότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὥκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνηματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σε αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάντα γνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

"Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἱατρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἑδέμ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτῃ ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασιλεῖον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

"Ἄλλος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτὸν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονώς ὁ τόκος σου, Μαρία θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

"Ἄλλος. Ὡάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἔντιμον ἐκλεκτὸν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπῖδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος σάξασαι, σὺν ὕδατι θεωργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὁμήγυριν, τῶν Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἔνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμπαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ αἰλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερόρας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῇ, Θεοῦ σε πάντες γινώσκουμεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθείσα πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθλησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελῶντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,

• δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς • τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σε, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἁνῶ τὸν τύπον ἐπέχουσας, καὶ Χριστῷ ἐκδοῶσαν· Θεός μου εἰ. Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Ἢ σήμερον ἡμέρα, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾷ τε καὶ Νότῳ, Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλους.
Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίστω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος καθόδον, οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡς αὐτὴν τρόπον τινὰ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία, τοιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγιαῖσας, καὶ σοφίσας τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φυράματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσας, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπίψασα, τὰς μὲν, διὰ τῆς Μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάτεισι μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδεί πυρὸς, φύσει τὴν ἀνωτάτω ῥοπὴν ἔχοντος· ἀνείσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χεῖς, φύσει κατάρροπος ὢν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχείας μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θεωθεῖσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σαρκῆ, ὑψωθεῖσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεται, ὥσπερ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἔνωσιν καὶ φιλίαν ἁγίου Θεοῦ, τὸν ἀγνωμονὰ ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσης Θεῷ, τοὺς ἐν ταύτῃ διαγερόντως εὐδοκίμησαντας. Καθ' ἓνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Κατὰ δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετῆν δὲ ἄκραν, καὶ ἄλλοτρόπως ἀνώνυμοι παρ' ἁνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δόξαν ἔχοντες. Ἡ καὶ ὅτι, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς, καὶ Αἰγυπτίοις, καὶ Ἀραβί, Μισοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ

τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἔτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπέρᾳ, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων· ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετὲς τούτους ἀπαντας ὡς χρεῶν τιμῆσαι, διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθὰ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνθήκη. Ἵνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δὴποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννησομένους ἰσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων Ἑορτὴν οἱ Δειότατοι Πατέρες ἑορτάζουσιν ἐθέμισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἑμφανεῖς, (ὅσους δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνώσαν ἡγίασι) τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβάνοντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἐχρῆν τοὺς κατὰ μέρος ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἑορταζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ· ἵνα δειχθεῖν, ὡς ὑπὲρ ἑνὸς Χριστοῦ ἠγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἑδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες, ὡς ἑνὸς Θεοῦ δούλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὗτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγῶνα τέτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδῆ, πρὸς ὃ, τι ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ὅλη προθυμία ἐπιείχεσθαι.

Τέτοις δὲ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ αἰσιδemos καὶ σοφώτατος Βασιλεὺς, καὶ μὲν μέγιστον καὶ περικαλλὴ ἀνεδείματο· ἐγγιστα δέ ἐστιν οὗτος τοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφάνοι τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασί, γυναικί, τοῦτον οἰκοδομῶν, εὐαρεστησάσῃ κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παραδόξον, ἐν μίᾳ θορύβῳ, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ κοινοῦσάμενος τὸν σκοπὸν, οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ θελήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσαν φρόνημα, ὅμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογισαμένην τὴν χθὲς, καὶ πρότερον βασιλικὴν φαντασίαν, καὶ τρυφὴν φθειρομένην, ἑξαυτῆς οὕτω τιμῆσαι, ὡς καὶ ναῶν σεμνύναι μεγαλοπρεπεί τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον καὶ σεδιάμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς, συνευδοκούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δόμον τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πᾶσιν Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφάνῳ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμησέσθω.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀντιῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἑορτάζεσθαι, οὕσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὑπεραν τῷ Τριῳδίῳ κεῖσθαι, ἄρδην πάσας τὰς Ἑορτάς περικλείουσιν ὡς φραγμὸν. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατάστασις, κἂν ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ὀλίγον ἄριστα καθισταμένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὐν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς νῦν ἔχει τάξεώς τε, καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριῳδion, ὡς ἐν βραχεὶ φάναι, περιέχει ἐντός διηγουμένου ἑμμελῶς, ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτώσιν, διὰ τῆς πρώτης παρακοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ καὶ παραβάσιν· τὴν δὲ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἀπασαν· καὶ ὅπως εἰς οὐρανὸς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος αἰθρῆς ἀνεδιδάσθημεν, καὶ τὸ ἐκπαιτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀνεπληρώσαμεν, ὃ διὰ τῶν Ἀγίων πάντων γνωρίζεται.

Ἰσιῶν δὲ, ὡς ἀπαντα νῦν ἑορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδότης ἡγίασε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγω δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἁγιαστικούς νόας, τὰ ἐννέα δηλαδὴ τάγματα· τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφῆτας, καὶ τὰς ἱερὰς Ἀποστόλους· τοὺς Μάρτυρας, καὶ τοὺς Ἱεράρχας· τὰς Ἱερομάρτυρας καὶ Ὁσιομάρτυρας· τοὺς Ὁσίους, καὶ Δικαίους, καὶ ἀπάσας τῶν ἁγίων γυναικῶν χορείας, καὶ τὰς ἄλλους ἀπαντας ἀνωνύμους Ἀγίους· μετ' ὧν ἔψωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ

πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐτῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττονα τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν ἀειπάρθενον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
βαθυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λει-
μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Ἡ ἑνδοξὸς κένωσις, ὁ Δεῖος πλοῦτος τῆς σῆς
πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέ-
λους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ
τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Δείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ
καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἤλαθην, τὸ πρὶν
διώκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶ-
ται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικόν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονο-
γενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, Θεολο-
γοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σοῦ
ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφυὲς καὶ
συναῖδιον.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης,
προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ,
πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζ-
οντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἶ.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρ-
μον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις
δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόν-
των τὴν Ἐγερσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα,
εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρ' ἄβδος ἔφυς Παρθένη, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης
ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα,
σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζ-
ουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἶ.

"Αλλος . Θεοῦ συγκατάβασιν .

Αγίων τὰ τέγματα, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδᾳ τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνἀναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θείων, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τὸς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμπάλλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν . Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορείαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλλου, βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα .

Καταβασία .

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει, οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Ῥαδὴ ἢ . Ὁ Εἰρμός .

» **Ε**πταπλάσιως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν,
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Τροπάρια .

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξελάμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχύν· Ὁν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Οσταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγαλαυχος πέπτωκεν· ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνῴρθωται· φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἠνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κα-

τεπόθη· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Τριαδικόν .

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλευὸν ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Ἄλλος . Νικηταὶ τυράννου .

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θαλψαὶ γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Τὸν ἐκ κατωτάτου, ἄδου με ὑψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Ἄλλος . Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν .

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις, κατ' ἡμῶν κατὰσθεςον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας .

Υπερφυῶς τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν Λόγον τέτοκας Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Ἄλλος . Ἐπταπλάσιως κάμινον .

Αγαλλιάσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀποστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὀσίων τε, καὶ Διδασκάλων θείος χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, ταῖς θειουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτίσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Αναφνέοντες Ἅγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ ἀνδρεία, φρονήτει τε, βοῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Θεοτοκίον .

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεόφρονες, αἱ τελειωθείσαι, ἐν Χριστῷ τῷ

Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεός,
» ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
» στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρα-
» νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσι.

Τραπάρια.

Τῇ Δείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυ-
κῶς συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σεαυ-
τῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπον-
θὼς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς
Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ
ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν Δείκην, ὡς δὲ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησ Θεόν, Ὑψιστε
τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξαναστάς τοῦ μνή-
ματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν
κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε
πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὡ Παρθένε Μητήρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύ-
σιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λό-
γον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατήρ ἠρεῦ-
ξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν
καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ
σῶμα περιβέβληται.

Ἄλλος. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γα-
στρί ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ
γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες
ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρω-
πότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ
ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς
γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων Δεό-
τητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος·
ὃν ἐν φύσει διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρὰς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σὺ ἡ μνήμη,
τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ
εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ
ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ
ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν, καὶ πιστῶς
πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν,
πάσας τῶν τυράννων ταῖς ἀπειλαῖς, τοὺς αἰκι-
σμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμεινον εὐ-
κλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποῖον ἐν ἁ-
θλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστό-
λους, Προφῆτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀ-
σκηταῖς, Δείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πα-
τριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐ-
κλεεῖς, γυναικας φιλοθέους, Ὁσίους καὶ Δι-
καίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ
τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλι-
κρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότης φωτοειδεῖ, παρε-
στηκότες ἐνδοξοί, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρα-
νοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σκιάς τε παρει-
μένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ωράθης διεστώτων συναπτική· διὰ σοῦ γὰρ
Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρω-
ποι γεγόνασιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγμα-
τα, πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνῶν-
τες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰ-
ωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία.

» **Α**πας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ,
» αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
» νηγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βράττω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποσειλάριον τῆς Ὀκτωήχης. Αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν, ἐν ὄρει Γαλι-
λαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγον-
τα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθω-
μεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τῷ
Πατρὶ ἐθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἀγίου
Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύσταις ὡς ὑ-
πέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους,
Προφῆτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀ-

στηταῖς καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλο-
 θεούς γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας,
 καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὕμνοις
 καταστέψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τῶν
 τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων,
 κόλπων πατρῶν ἄχραντε, μὴ ἐκσταῖς
 ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη· σὺ δὲ
 ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ
 ἀγνῶν σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον
 σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἵτησαι τοῖς δούλοις
 σου, λύτρον δούναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ
 ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε. καὶ τῶν
 Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
 λαίου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
 τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
 ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
 ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων
 καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
 ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
 τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
 ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε·
 διὰ τοῦτο προσκυνούμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν
 ἔγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸς ἐν μνημείῳ, Ἰου-
 δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς βασιλεῖα ὑ-
 πνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον· καὶ ὡς
 ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
 ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
 ἡμῶν.

Ο ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κη-
 ρύξας, τοὺς μὲν φυλάκας ἐφόβησε, τὰ δὲ
 Ἰύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα
 μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ
 οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Ἔτερον. Ἀνατολικόν.

Επαθες διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι
 ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐ-
 λευθερώσῃς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ
 ἀθανατίσας, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός,
 διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμά-
 στωσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ πα-

θήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις
 κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θείαις καλλوناῖς, προ-
 φανῶς ἀναθέμενοι· οὕς ὑμνήσωμεν, ὡς ἀμά-
 ραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλη-
 σίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰ-
 ἤκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσις Δι-
 δάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δι-
 καιοι, καὶ γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ
 ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἡ πληθὺς, καὶ Δικαίων
 τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις,
 ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παρα-
 δείσου οἰκήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῶν.

Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαι-
 δρόνῃ, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμη-
 σάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βα-
 δίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργίᾳ
 τῆς χάριτος, ἐκαθάραντες, οἱ ἐν ὄλῳ τῷ κό-
 σμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευ-
 φημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Ἐωθινὸν Α'. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὅρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
 τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
 καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
 ἐξουσίαν πανταχοῦ διδασχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἑ-
 ρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν
 Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀποκατά-
 στασιν· οἷς καὶ συνδιακωνίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐ-
 πηγγεῖλατο Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
 νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
 Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ
 κατάρρα νεκρώται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ
 θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθη-
 μεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χρι-
 στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔτῳς εὐδοκήσας, δόξα σοι.
 Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτήν, τὸ Ἀνα-
 στάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά
 διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τὸ κατὰ-
 κριμα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν πα-
 γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-
 τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς
 ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην πα-
 ρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὁκτωήχου εἰς δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὥσπερ τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου· καὶ καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Εὐλῶ προσπαγεῖς, Σωτήρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ'εἰκόνα, καὶ Παρὰδείσου τὴν κατοίκησιν.

Αἴκουε Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐᾷ· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήρηται.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,

Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Εἰκέραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· καὶ Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνες.

Τ Ε Λ Ο Σ.

αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδαν. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευσεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἐαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὥς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὥς διηνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς Ἑνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὥς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ

μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, ὃ ἐλθὼν πρῶτον εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἐαυτούς οἱ Μαθηταί.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Η.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

[Κεφ. Κ'. 11.]

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστείκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὥς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστὶ, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκες αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία· Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ῥαββί-

νί· ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἄπτου· οὐπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς. Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἐρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι εἶώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Θ Ι Ν Ο Ν Γ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, πρῶτῃ πρώτῃ Σαββάτῃ, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίεισι. Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θρασυμένοις αὐτὸν ἐξηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν, ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὅφεις ἀροῦσι· καὶ ὅταν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάβει· ἐπὶ ἄρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν παν-

ταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργούντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιούντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΙΝ·
ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Θ Ι Ν Ο Ν Δ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριᾶδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεῦειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξηλθόν, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωῖας δὲ ἡδὴ γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μὲν τοι ἤδεισαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταί τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὥς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

Ενέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ ἐῴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως. Τῷ τῷ ἡδὴ τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Β Ο Θ Ι Ν Ο Ν Θ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὕσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ἡμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν

Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἃν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκρατῆνται.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Β Ο Θ Ι Ν Ο Ν Α.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καὶ ἰδού, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

~~NOV 10 '56 H~~

~~MAY 25 '60 H~~

CANCELLED
RECEIVED
MAR 27 2008
FEB 25 2008
WILMINGTON

C 9091.10
Pentekostarion charmosynon ten ap
Widener Library 006422572

3 2044 081 856 734

